

BÁNYAI TAMÁS

csikánó

Mercafor
Stúdió

regény

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-677-2

© Bányai Tamás, 2008
© Mercator Stúdió, 2008

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

Bányai Tamás
Csikánó

A falióra mutatója gyorsabban ugrott percről percre, mint ahogy az előtte állók sora fogyatkozott. A másik sor, az amerikai útlevelel rendelkezők oszlopa, egyre rövidebb lett. Bellai Magda irigyelte az amerikaiakat, amiért azoknak minden teketória nélkül ellenőrizték okmányaikat.

Jó tíz méterrel előtte, egy üvegkalitkában ülő megtermett fekete tisztviselő tüzetesen átvizsgálta mindent, amit benyújtottak neki. Bizalmatlanul méregette az eléje kerülőket, mintha minden egyes idelátogató potenciális fenyegetést jelentene az Egyesült Államokra, s ő lenne egyedül hivatott e hatalmas országot védelmezni.

Amikor Magda látta, hogy félreállít egy fiatalembert, akit sötétszürke egyenruhás vámtiszt kísért el, összeszorult a gyomra, kiszáradt a szája. Úgy érezte, nyelni sem tud. Sóvárgó pillantást vetett a közelében álló ivókútra, de nem mert kilépni a sorból.

Mégis igazuk volt! – gondolt rémülten az otthon hallott szóbeszédre. Sok embert visszaküldenek a repülőtérről, egy lépést sem tehetnek az országba. Amikor ezt az előző nap folytatott telefonbeszélgetés során megemlítette nagybátyjának, az csak fölényesen nevetett. Hallottam én is, mondta a nagybácsi, de neked nincs mitől tartani. Sok kétes alak jön ide, linkek, szélhámósok, kalandorok, azokat visszaküldik. Nagyon helyes, küldjék is. Te azonban egy tisztességes családhoz jössz, tisztességes szándékkal.

Na igen, gondolta, tisztességes szándékkal, dolgozni. Engedély nélkül. Ismerte magát, tudta, a legártatlanabb hazugságra is fülig pirul, homlokára kirajzolódik minden titkos gondolata.

Már csak ketten álltak előtte, egy fekete kendőbe bugyolált nő, akit a kinézete után arabnak vélt, és egy idősebb úr, aki egykedvűen várt a sorára. Magda előhalászta útlevelet vállán lógó retiküljének oldalzsebéből, közben kitapogatta nagybátyja névjegykártyáját. Az többet érhet minden úti okmánynál.

Újabb félelme támadt. A másik sor teljesen elapadt, az útlevel vizsgálaton átesett utasok sietve igyekeztek a poggyászkiaadóba. A fekete ellenőr még mindig az arab nőt faggatta. A faliórára tekintve nyugtalanul tapasztalta, alig két órája van a csatlakozást elérni. Ha ilyen lassan haladnak, lekési a repülőgépet. A rendelkezésére álló rövid idő alatt nem fogja megtalálni azt a kaput, ahonnan a Greensboróba tartó repülőgép indul. Emlékezett rá, hogy három évvel korábban, amikor az anyjával jött ide látogatóba, milyen féltelmetesen nagynak látta az atlantai repülőteret. És mindig akkor téved el az ember, amikor a legjobban siet.

Nyugodtabb lett, amikor a fekete fejkendős nőt minden baj nélkül tovább engedték. Annyiszor hallotta már, a szeptember 11-i terrortámadás óta az amerikai hatóságok sokkal alaposabban és jóval nagyobb gyanakvással kezelik az arabokat. Ha ennek a nőnek nem volt semmi gondja, akkor talán...

A tisztviselő gyorsan végzett az idős úrral.

Rá került a sor. Lábával maga előtt tuszkolva kézitáskáját a földre, odalépett az üvegkalitka ablakához. Remegett a keze, amikor benyújtotta útlevelet. Leszegte fejét, nem mert az ember szemébe nézni. A fekete férfi lassan lapozgatta az útlevelet, minden egyes bejegyzést gondosan végigolvasott.

– Hogy hívják? – kérdezte angolul az útlevél utolsó lapjához érve. Mély hangja közömbös, hivatalos dörmögés volt.

– Bellai Magda – válaszolta, s feltekintve látta, hogy az többször is egyeztetni magában valódi arcmását az útlevelképpel. Ösztönösen felemelte kezét, igazított kicsit a haján. Az útiokmányt öt évvel ezelőtt váltotta ki, azóta levágatta haját, mégis felismerhető. A fényképen csak nem fog fennakadni ez a fekete!

– Utazásának célja? – hallotta a mély hangot.

– Látogatás.

– Hat hónapra? Nem lesz ez egy kicsit hosszú?

Bellai Magda már az első látogatás előtt, több mint három éve kezdett otthon angolt tanulni. Gyorsan haladt a tanulásban, úgy vélte, eddig szerzett tudásával könnyen elboldogul. A fekete tisztviselő hanglejtése azonban nem volt az angoltanárhoz hasonlítható. Elnyelte a szavak végét, amit mondott, csak egy érthetetlen brummogás volt. Mintha nem is angolul beszélne. Nehezen értette meg a kérdést. Csak egy szót préselt ki magából.

– Nem.

– Járt már az Egyesült Államokban?

Remegés szaladt végig egész testén.

– Igen – válaszolta, az útlevelebe három éve bepecsételt vízum ékes bizonyítéka ellenére is határozatlanul.

– Kihez megy?

– A nagybátyámhoz.

– Hol lakik a nagybátyja?

– Winston-Salemben.

– Winston-Salemben? – Hirtelen köpte ki a szavakat. – Merre Winston-Salemben? – kérdezte, mint aki töviről hegyire ismeri a várost.

Magda jól emlékezett még a városra, nagybátyja házára is, de nem tudta megmagyarázni merre és hol van. Az angol sem jött úgy a szájára, ahogy szeretete volna. Elővette a névjegykártyát, benyújtotta a kis ablakon. A tisztviselő hosszasan, figyelmesen tanulmányozta, mintha valami titkot keresne a név meg a cím mögött.

- Eugen Sarosi - mormogta maga elé. Felnézett. - Régóta ismeri?
- A nagybátyám.
- Ezt bárki mondhatja.

A tisztviselő jelzett valamit egy közelben álló fiatal nőnek, aki azonnal odalépett az üvegkalitkához. Feszesen állt rajta a frissen vasalt szürke egyenruha. Gondosan kikészített arca, fényesre lakkozott barna haja azt a benyomást keltette Magdában, mintha hivatalos fogadásra készülne, rögtön munka végeztével. A nő néhány szót váltott az emberrel, majd kezébe vette az útlevelét, s intett neki, hogy kövesse.

Összeszorult a gyomra. Rosszat sejtett. A következő géppel mehet vissza Magyarországra. Holnap este már újra a saját ágyában alszik. Nem bánta volna, ha most itt van az az ágy.

Erősen kivilágított, jellegtelen folyosóra fordultak. A folyosó bal oldalán üveglakok sorakoztak, mindegyik mögött egy iroda. A második ablakon bepillantva meglátta a fiatalembert, akit alig tíz perce kísérték ide. Egy vámtisztrel szemben ült, lehorgaszott fejjel. Most alacsonyabbnak látszott, jóval idősebbnek. Háta meggörnyedt, hosszú, csapzott haja a szemébe lógott. Rokonszenvet érzett az ismeretlen iránt, legszívesebben beszaladt volna az irodába, segítségére lenni a megnyagगतott embernek. Viszonzásképpen talán ő is élvezhetné valaki támogatását.

A szőke, lakkozott hajú nő megkerülte íróasztalát, leült, s csak azután mutatott a másik székre.

Magda a szék peremére ült, alig észrevehetően az előtte álló íróasztalra támaszkodva. Kézibőröndjét szorosan maga mellé húzta, ölébe vette retiküljét, kéznél legyen, bármit kérnek tőle.

Az irodában hideg volt, a légkondicionáló éppen ráfújta a levegőt. Megborzongott.

- Szóval a nagybácsihoz jöttünk.

A többes szám hallatán az volt az érzése, kételkednek benne, gúnyt akarnak üzni vele. Fejének biccentésével adta meg az igenlő választ.

- És miért akarja látni a nagybácsit?
- A rokonom.

– Na persze, persze.

Nézte a nő komoly arcát. Vonásaiban megpróbált felfedezni valami reményt keltő szimpátiát. De a tisztviselő nő vastagon rúzsos szája, szőke hajával éles kontrasztban álló, feketére festett és hegyesre kihúzott szemöldöke, a vastagon krémezett arc most inkább egy érzéketlen bábra emlékeztette.

– Férjezett?

– Nem.

– Hány éves? – kérdezte a nő, miközben az útlevelét lapozgatta. – Harminckettő, ha jól látom. És még nincs férjnél? Elvált?

– Nem vagyok férjnél. És nem is váltam el.

– Vagy úgy? Tehát egyedülálló. És mivel foglalkozik?

– Egy irodában dolgozom.

– Értem. És fél évig nincs magára szükség?

Magda még mindig a nő szemébe nézett. Dacosan vágta vissza:

– De van.

– Mégis elengedték.

– Jól dolgozom, és igen... hozzájárultak.

– Vajon miért? – A kérdés csodálkozó volt inkább, mint gúnyos.

Erre jó választ kellett adni.

– Itt majd gyakorolhatom az angolt. Az a cég hasznára is válik.

A nő látszólagos egyetértéssel biccentett, kis mosoly jelent meg a lakkozott hajkarima alatt.

– Tudja, nagyon sok fiatal nő jön ide a világ minden tájáról. Hajadonok. És angolt akarnak gyakorolni. Közben másra is támad kedvük. Van lakása?

– Itt?

– Nem. Persze, hogy nem itt. Magyarországon.

– Nincs. – Rájött, hogy hibát követett el. Gyorsan hozzátette: – Azaz van.

A nő hangja erélyesebben csengett.

– Most van vagy nincs?

– Édesanyámmal lakom. Kettőnké a lakás.

– Mennyi pénz van magánál?

– Nem tudom pontosan. Talán száz dollár.

– Úgy gondolja, hogy száz dollár elég lesz egy fél évig?

– A nagybátyámtól mindent megkapok. – Rövid szünetet tartott, aztán még hozzáfűzte: – Jómódú emberek.

– Igen? – Úgy hangzott, mintha a gazdag Amerikát csak szegény emberek lakták. – És mivel foglalkozik a nagybátyja?

– Van egy étterme. – A bisztró jobban fedte a valóságot, az étterem viszont jobban illett a jómódhoz.

A nő kihúzta nagybátyja névjegykártyáját az útleveél alól. Magda teljesen elfeledkezett róla, holott nem akarta elveszíteni. Megkönynyebbült. Biztos volt az érkező segítségben.

A nő karórájára pillantott, majd az asztalon álló telefon után nyúlt. Hosszú, gyöngyház színű műkörmei voltak, azokkal kopogtatta a telefon gombjait.

– Missis Sarosi?

Magda fellelegzett. Helyzetét most már közel sem érezte reménytelennek.

– Jude Leonard vagyok, az atlantai emigrációs hivatalból.

A nő figyelmesen hallgatott, majd valamivel barátságosabb hangon folytatta:

– Nem, nem! Nincs semmi baj. Minden rendben van az ifjú hölgyel. Hamarosan utazik tovább. – Letette a telefonkagylót. Jókora pecsétet húzott elő az íróasztal fiókjából, valamit igazított rajta, aztán a pecsét tompán koppant az asztal lapján. Behajtott a pecséttel ellátott útlevelet, és átnyújtotta.

– További jó utazást!

Most először látta úgy, hogy a kozmetika emberi arcot takar. Felemelte kézibőröndjét, elindult kifelé, de két lépés után visszafordult.

– Bocsánat. A névjegykártya...

Nevetés volt a válasz.

– Óh, hát persze, a névjegy. Még szüksége lehet rá. Tudja, hogy merre kell menni a csomagkiadóba?

Magda csak bólintott.

Megérkezett Amerikába.

***

A Greensboróban leszálló repülőgépből a váróterembe kilépve megdöbbsent. Három évvel ezelőtt nagybátyja és felesége, Éva itt várták őket a beszállókapunál, már borulhattak is egymás nyakába. Most azonban a Delta légitársaság pultjánál álló utaskísérőn kívül nem látott senkit, aki az érkező utasokra várt volna. Az egy órás repülőútnak már a kezdetén elaludt, a stewardess ébresztette fel, s most az álmoságtól és a fáradságtól még mindig kábán, azt hitte rossz helyre került.

Mégsem lehetett tévedés, a repülőtér váróterme ismerős volt. Talán nem érkeztek meg időben, elnézték az órát, elakadtak egy forgalmi dugóban, késnek néhány percet, nyugtatta magát. Vagy talán már elmentek? Azt hitték lekéste a gépet?

Utolsónak szállt ki, a többi utas már messze a kijárat felé tartott. Elindult azok nyomában. A folyosón nem lehet eltévedni, útközben biztos találkoznak. Ahogy kiért a szárnyfolyosóról a főépületbe, azonnal meglátta erősen kopaszodó nagybátyját, meg a mellette toporgó feleségét.

– Már azt hittük lekésted a gépet – méltatlankodott Éva. – Hiszen már olyan régóta várunk.

– Én meg azt hittem, hogy ott fogtok várni a repülőgép ajtajában. Három éve...

Sárosi Jenő lemondóan legyintett.

– Azok az idők elmúltak, csillagom. A terrortámadás óta senki sem mehet ettől beljebb, hacsak nincs érvényes jegye. Hosszú ideig még parkolni sem lehetett a repülőtér előtt. Mintha az arabok pont erre fennék a fogukat. New Yorkban igen, ott megérteném. Na, gyere, biztos fáradt vagy, ne itt vesztegessük az időt. – Elvette Magdától a kézibőröndöt, és elindult a poggyászkiaadóba vezető mozgólépcső felé. A két nő követte.

– Jaj, olyan ideges lettem, amikor telefonáltak Atlantából – mondta Éva, s átkarolta Magdát, mintha védelmezni akarná, megővni minden további atrocitástól. – Nem értem, miért kell akadékoskodni tisztességes emberekkel? Azokat, akik tényleg veszélyt jelentenének az országra, minden teketória nélkül beengedik. A mexikóiak úgy jönnek át a határon, mint az utca egyik oldaláról a másikra, onnan aztán terroristáknak is gyerekjáték bejutni ide. Inkább azt a határt őriznék jobban. Most, hogy késve jöttél, már azt hittük tovább kellemetlenkednek, ne adj isten, tényleg visszaküldenek.

Éva egészen belepirult a felháborodásba.

– Nem volt olyan nagy baj – nyugtatta Magda.

– Mondtam annak a nőnek, hogy ki vagy, s hogy veled nem lehet semmi probléma. Úgy hangzott, mintha nem akarná elhinni.

– Elhitte.

– Még jó! Jenő bátyádat nagyon feldúlta az eset. Mondta is, ha netán visszaküldenének, meg sem áll a szenátorig. Felháborító! Az adóba fizetett pénzt persze elfogadják. Mi az hogy! Próbáld csak ne befizetni!

Az autóban nem sokat beszélgettek. Az indulásnál még kérdezték Magdát az otthoniakról, de látva, hogy figyelme az ablakon kívülre irányul, nem erőltették. Lesz rá idő, ha hazaérnek.

Sötétedett már, a szürkületben csak elsuhanó házakat, bevásárló központok neonfényeit és fákat látott. Támpontot keresett, amiből megállapíthatná merre járnak, de egyetlen egyet sem talált. Csak a környék volt ismerős, úgy általában.

A halványkékre festett házat is csak akkor ismerte fel, amikor az autó megállt előtte. Tisztán emlékezett rá, most mégis jóval nagyobbak látszott, mint ahogy képzeletében létezett. A hall egymaga közel akkora volt, mint pesti lakásuk. Berendezése mindössze egy antik fiókos szekrény, meg a sarokban álló, indián motívumokkal díszített, karcsú virágváza. A bútorok hiánya a ténylegesnél is tágasabbá tette a helységet.

A nappali szobába érve azonnal belevetette magát az egyik öblös fotelbe, kinyújtotta lábait. Most érezte, hogy a hosszú, kimerítő utazás véget ért.

Jenő italt kevert a sarokba állított bárszekrénynél.

– Na, csillagom, isten hozott. Pihensz egy-két napot, hozzá szoksz az időeltelődáshoz, hét végén meg lehet, hogy lehajtunk az óceánhoz. Augusztus vége van, ha most nem megyünk, tavaszig már nemigen lesz értelme. – Kortyolt az italból, s félig komolyan, félig tréfálkozva folytatta: – Meg aztán, nem is vakációzni jöttél most, hanem dolgozni, pénzt keresni. Hétfőn már munkába is állhatsz.

Magda egyetértően helyeselt. A munka, a pénzkeresés lehetősége jobban vonzotta, mint a tengerparti napozás. Egy héttel kijöve tele előtt eltöltött négy napot a Balatonon, ennyi elég a nyári pihenésből.

– Tényleg! Még sohasem kérdeztem, dolgoztál már valaha is vendéglőben vagy eszpresszóban?

– Egyszer, nagyon rövid ideig, kávé meg süteményeket szolgáltam fel egy cukrászdában – mondta Magda enyhe riadalommal hangjában. Attól tartott, ez nem lesz elegendő képesítés. – Konyhában, úgy értem nagyüzemi konyhában még nem dolgoztam soha. Az igazat megvallva, azt sem tudom, hogy néz ki egy ilyen.

Sárosi Jenő hangosan felnevetett, a kezében tartott pohárból két csepp piros ital kilöttyent a drapp padlószőnyegre. Éva nem szólt, csak elhúzta száját.

– Ne butáskodj! Tudhatod, hogy nem üzemi konyha, voltál már a boltban. Még csak nem is egy igazi étterem konyhája. Nem folyik

ott nagy sütés-főzés. Hamburgert készítenek, szendvicseket meg hasonló gyors ételeket.

– Még jó! – szolt közbe Éva. – Már csak egy nagy étteremmel járó fejfájás hiányozna. Nekem már ebből is elegendem van, mint sok minden másból.

– Most panaszkodsz, drágám? Amikor még csak ketten csináltuk, dolgoztunk éjjel nappal, nem volt egy szavad sem.

– Most sem lenne, csak már sok mindenbe belefáradtam.

– Neked nem is kell csinálnod ott semmit. Törődj te csak a házimunkával.

– Ezen most ne veszekedjünk – mondta Éva.

Magda nézte az asszonyt, és nem tudta eldönteni, saját fáradsága okozza, vagy tényleg sokat öregedett mióta utoljára látta. Arca megviseltnek látszott, szemei körül karikák, mintha legalábbis ő mögötte állna egy hosszú, fárasztó utazás.

– Inkább helyezzük nyugovóra ezt a lányt – mondta Éva. – Úgy látom leragadnak a szemei. Rengeteg időnk lesz még beszélgetni.

Magda ugyanazt a szobát kapta fenn az emeleten, mint három évvel ezelőtt. A szobában nem változott semmi. Az ágy, mellette a két kis szekrény az éjjeli lámpákkal, a komód, a gardrós szekrény, mintha csak tegnap lépett volna ki innen. Valami mégis hiányzott. Vetkőzés közben azon töprengett, minek a hiányát érzi? Kint, a folyosóról nyíló fürdőszobában jött rá.

Az édesanyja!

Az ő társaságában barátságosabb, otthonosabb volt ez a ház! Most, az ismerős környezet ellenére is, idegennek talált mindent.

Fáradt volt, lefekvés után mégis nehezen aludt el. Éva szavai jártak a fejében. *Elege van már az biztróból.* Mi a szándéka? Arra akarja rávenni nagybátyját, hogy adják el? Hiszen csak most érkezett meg, még el sem kezdett dolgozni, és máris veszélyben forog a jövője?

Látta magát tanácstalanul állva az utcán egy bezárt üzlet előtt. Zuhogott az eső, és senki nem volt a közelében

Aztán mély álomba zuhant.

***

A meteorológusok borús, esős időt jeleztek, a tengerparti kirándulásból nem lett semmi.

– Nem baj – mondta Sárosi Jenő szombat délben –, ha csak borús és nem fog esni, grillezünk kint a teraszon. Ha meg esik...

Magda már kipakolt bőröndjeiből, elrendezte ruháit a szekrényben, más dolga nem lévén, elfoglaltság után nézett. Felmerült benne a tévé nézés gondolata, de nem akart félrevonulni, annyira még nem érezte otthonosan magát, hogy elkülönülve saját kedvtelésének éljen.

Szobájának ablaka a hátsó teraszra nézett. A füves kert végében vastag derekú, lombos tölgyfák zárták le a házhoz tartozó telket, a mögöttük álló családi házat ilyenkor nyáron nem is lehetett látni. A pázsitnak mintegy két méter széles része, közvetlenül a terasz kőpárkánya mellett, virágágyásnak adott helyet. Sárosi ott gyomlált, kis kapával lazította a virágok körüli földet. Pár perce még szemerkélt az eső, és Sárosi barnára sült kopasz fején víz – vagy lehet, izzadság – cseppek csillogtak. Kimért, lassú mozdulatokkal hajlongott, mégis olyan ember benyomását keltette, aki megszokta a munkát. Koráról csak maradék hajának füle felett húzódó őszes sávja és domborodó pocakja árulkodott. Szemmel láthatólag élvezte a kertészkedést.

Magdának kedve támadt lemenni a kertbe és segíteni, de gyorsan meggondolta magát. Tősgyökeres városi lány lévén nem tudta megkülönböztetni a hasznos zöldet a gyomtól, anyja gondozta még azt a pár cserepes virágot is, ami otthon lakásukat díszítette. Szégyellt volna hasztalanul téblábolni nagybátyja körül. Inkább a konyhába ment.

Éva a mosogatógépből rakta helyére a tiszta edényeket, tányérokat. A vízcsapot és a mosogatógépet magába foglaló konyhai pult fölött széles, kétszárnyas ablak nyílt a kertre. Innen jól lehetett látni Sárosi tevékenységét.

Magda jöttére félig magának, félig Magdának jegyezte meg:

– Nem értem, miért nem fogad fel kertészt? Azt hiszi még mindig mai gyerek. Aztán, ha megint meghúzza a derekát, járhat hónapokon keresztül a kiopraktorhoz.

– Egy kis kertészkedéstől még nem lesz semmi baja.

Éva felhúzta szemöldökét, feddően nézett a lányra.

– A fenét nem! Szerencsére, a másik házat Manyóra bízta. Még így is többet jár oda a kellenél.

Tudta, hogy nagybátyjáéknak a bisztró mellett van egy nyolclakásos bérházuk is. De Manyórol még sohasem hallott.

– Ki az a Manyó?

– Manuel. Csak Jenő bátyád elnevezte Manyónak. Egy csikánó. Ő tartja rendben a bérházat. Hál' istennek! Bár még így is van vele éppen elég fejfájás. Még jó, hogy Manyó ért a csikánók nyelvén.

– Mi az a csikánó?

– Ah, ja persze! Honnan is tudnád? A mexikóiakat nevezik csikánóknak. Van belőlük annyi, mint a nyűg.

Éva egy lendülettel széttárta húsos karjait, jelezni, amerre a szem ellát, mindenütt csikánókba ütközik az ember.

– Lassan már több lesz belőlük, mint a feketékből.

– És ez baj? – Magdának sohasem volt különösebb gondja az emberekkel, teljesen mindegy volt neki, hogy valaki fekete, kínai vagy hottentotta. Volt azért benne is némi előítélet a cigányokkal szemben, de ez inkább hallomásból, másoktól ragadt rá, nem sajátmaga formálta. Cigányokkal sem volt dolga soha.

– Baaaaj? – Az asszony megrökönyödött. Hihetetlen, hogy akad ember széles e világon, aki nem tudja mennyi rossznak, bajnak okozói a csikánók. – Rosszabbak a feketéknél. Koszosak, a legtöbbjük doppozik...

– Mi az a doppel?

– Kábítószer. Azon élnek. Meg ők is csempészik be, ide az országba. Legtöbbjük illegális, még angolul sem hajlandó megtanulni. Ez a hülye nép meg nem tesz ellene semmit. A végén még nekünk kell majd spanyolul is megtanulni.

– Hát – mondta Magda bizonytalanul –, nem olyan nagy baj az, ha az ember egy másik nyelven is beszél.

– Mi az, hogy nem baj? – Éva teljesen kikelt magából. Idegesen cigarettára gyújtott, még a szagelszívót is elfelejtette bekapcsolni, holott mióta Sárosi Jenő négy éve leszokott a dohányzásról, egyezmény volt közöttük, a ház falain belül Éva csak a konyhában cigarettázik, ott is csak akkor, ha bekapcsolja a szagelszívót. Erre még Magda is emlékezett, kínosan ügyelt is betartani a ház eme íratlan törvényét.

– Amikor mi idejöttünk, ki a fene tanult meg magyarul a mi kedvünkért? Senki. Ha mi nagy kínkeservesen megtanultuk ezt a nyelvet, saját boldogulásunk érdekében, akkor ők is méltóztathatnának venni a fáradságot. Csakhogy ők már nagyon nagy urak itt. Még papírok nélkül is.

Magda is rágyújtott. Ő már – kettejük érdekében is – bekapcsolta a szagelszívót a tűzhely felett. Nézte, ahogy Éva cigarettájának füstje bodrozott a mennyezet felé. Az elszívónak nem sok hasznát

vették. Több értelme lenne az ablakot kinyitni, gondolta, de akkor meg a klímaberendezés működne hiába. Fél pillantást vetve az ablak felé, csalódottan tapasztalta, hogy odakint eleredt az eső. Nagybátyja is eltűnt a kertből. A grillezésből sem lesz már semmi, pedig szívesebben ült volna kint a teraszon a kerti asztal mellett, mint bent a hűvös házban.

Éva folytatta:

– Mert papírja egyiknek sincs. Adót sem fizetnek, ennek ellenére természetesnek veszik az ingyenes orvosi ellátást, még segélyeket kérni is van pofájuk. Gazdag ország, telik rá. A tisztességes emberek meg fizessenek. Legalább élnének normális, becsületes életet! Azt nem! Ha nincs munkájuk lopnak, betörnek, csak hogy legyen pénzük doppra.

– Már megint a csikánókat szapulod? – Észre sem vették, Sárosi ott állt a konyhaajtóban. Csapzott volt, trikója, rövidnadrágja átnedvesedett, látszott rajta, bármit csinált is, nem fejezte be amikor eleredt az eső.

– Legalább öltöztél volna át a garázsban – zsörtölődött Éva. Félig szívott, immár második cigarettáját elnyomta a hamutartóban. – Csöpög rólad a víz. Én meg töröljem fel utánad a konyhát.

– Megyek már – csitítgatta Sárosi Jenő az asszonyt. – Csak azt akartam mondani, rád hárul a sütés főzés. Úgy csináld, hogy vendégünk lesz este. A Johnny gyerek.

– Ő hívott?

– Nem. Én hívtam át.

– Gondolhattam volna – sóhajtott fel Éva.

A nagybácsi kifordult a konyhából. Éva elhallgatott. Nem folytatta a csikánókról kezdett eszmefuttatását. Edényeket kotort elő tessék-lássék lassúsággal, majd kinyitotta a hűtő ajtaját, aztán csak állt a hűtő előtt, mint aki nem tudja eldönteni mire van szüksége. Magdának feltűnt, ahogy Éva nézett a férje után. Egyszerre volt ebben a nézésben szemrehányás, fájdalom és elégedetlenség. Szerette volna tudni, vajon csak azért, mert rámaradt a vacsora elkészítése, vagy más oka is van rá. Netán a váratlan vendég érkezésének híre keserítette el?

– Johnny gyerek? – kérdezte.

Éva nem válaszolt azonnal. Kiemelt egy tálca húst a hűtőből, letette a konyhapultra. Szembefordult Magdával, megint rágyújtott egy cigarettára.

– Igen, hiszen tudod. Meséltünk róla sokat. Az apja jó barátunk volt. Rengeteget segített nekünk annak idején. Mióta meghalt, mi pátyolgatjuk a fiát – mondta Éva. Megszívta cigarettáját és gyorsan hozzáfűzte: – Na, nem mintha sokat kellene pátyolgatni. Ügyes gyerekek és jól megy az ingatlan üzlete. Rendes fiú, tulajdonképpen szeretem, de...

– De mégse szereted. Ezt akartad mondani?

Éva elgondolkodott. Tényleg ezt akarta mondani?

– Nem, ezt nem mondhatnám. Csak néha olyan érzésem van, hogy sumákol. Valamit takargat, mégpedig Jenővel együtt. Tőle vettük, illetve ő szerezte nekünk a bérházat, s azóta egyre többet van a nagybátyáddal. Jenővel csináltak már néhány közös üzletet, ami hozott is pénzt a házhoz. Ezzel nem is lehetne semmi bajom. De valami mégis... – eloltotta félig szívott cigarettáját. Aztán határozottan kijelentette: – Persze lehet, hogy csak képzelődöm.

Megfordult, s mint aki már túl sok időt pocskolt el, sietős mozdulatokkal látott a vacsora elkészítéséhez.

Magda is felállt a konyhaasztal mellől, nem akart tétlenül ücsörögni. Ahogy odalépett a tűzhely mellé, szeme megakadt a konyhaszekrény fűszeres rekeszén. A fehér porcelán tégelyekre ciánkék betűkkel, magyarul voltak felfestve a fűszerek nevei. Egyet kivéve. Az az egy műanyagból készült, sárgásbarna színben és ormóttanul nyomtatták rá: *cumin*. Az eredeti, köménymagot tartalmazó porcelán összetörhetett valamikor, kirívó pótlás volt az amit a helyére tettek. Helyrehozhatatlan repedés a sorban.

***

Johnny Saunders harminc év körüli, testes, lomha mozgású fiatalember volt, aki minden ok nélkül és szinte állandóan vigyorgott. Két első foga, mintha ki akarna ugrani szájából. Úgy rontott be a házba, mint aki hazajön, s Magda majdnem félve húzódott el tőle, amikor Éva után őt is átölelte esetlen karjaival. Mint egy régi ismerős, még bemutatkozni is elfelejtett. Dobozból nyakalta a sört, és be nem állt a szája.

– Tudod, Eugen – mondta két falat között – itt volna az ideje eladni azt a házat, még mielőtt tönkremegy, s túl sokba kerül a rendbehozatala.

Éva tett még egy szelet húst a tányérjára, közben lelkesen helyeselt.

– Régen el kellett volna adni. Még a késelés előtt.

Johnny csámcsogott, s Magda bármennyire visszataszítónak találta is ezt, csak csendesen mosolygott. A két lófogtól nem tudja becsukni a száját, vagy az anyja sohasem tanította meg az illedelmes táplálkozásra.

Magda szótlánul hallgatta őket, ha maga a téma nem is, de Johnny szórakoztatta.

– A bizstrót ki lehet adni bérbe – folytatta Johnny. – Úgy, ahogy van. Egy megszabott összegért, amelyet minden hónapban kifizetnek, aztán a bérlő csináljon, amit akar. Legyen az árubeszerzés, az üzletmenet, az adózás, egy szóval minden az ő dolga.

Sárosi Jenő elgondolkodott, majd, mint aki nem tud dűlőre jutni gondolataival, tétován mondta:

– Erre már gondoltam én is, sőt... – félbehagyta mondandóját, szeme felcsillant, mint akinek nagyon jó ötlet jutott eszébe. Magdára nézett, aki felhúzta szemöldökét, még a vállát is megrántotta egy kicsit. Ha tőlem vársz választ vagy tanácsot, mondta ez a mozdulat, akkor rossz helyen kereskedsz. Nem értette miért néz rá úgy a nagybátyja.

Johnny meg is kérdezte:

– Sőt, mi?

– Nekem is kell valamit csinálni – mondta Sárosi tétován elrészelve.

– Nem féltetek téged Eugen. Kibővíthetjük azt, amit már eddig is csináltunk. A befektetés, az ügyletek lebonyolítása is munka, de nem fizikai, nem megerőltető. Csak az eszedet meg a tapasztalatodat kell felhasználni, és neked van mind a kettő.

A két férfi felállt, megköszönték a vacsorát, átmentek a nappaliba. Magda segített Évának letakarítani az ebédlőasztalt. Amikor végeztek, még rágyújtottak egy cigarettára a konyhában.

– Okos gyerek ez a Johnny – mondta Éva és letelepedett a konyhaasztal mellé. – Sok pénzt csinált már ingatlanokból. És igaza van. Az ingatlanokkal sokat lehet keresni.

Magdát nem érdekelték az ingatlanok, figyelmet imitálva hallgatta az asszonyt.

Szemei végigfutottak Éván.

Nem is öregség az, ami látszik rajta, gondolta Magda, sokkal inkább szembetűnő, hogy elhanyagolja magát. Emlékezett egy három évvel ezelőtti vacsorára, amikor Sárosiék egy magyar házaspárt hívtak át. Éva akkor, ahogy végzett a vacsora elkészítésével, már rohant is átöltözni, kikészíteni az arcát, hogy úgy üljön le az asztal-

hoz, mint akinek semmi dolga nem volt a konyhában. Most meg ugyanabban a bő nyári ruhában volt, amit egész nap viselt. Dél-előtt a kertben, délután a konyhában. Haján is meglátszott, régen látott fodrászt. A bronzvörösre festett hajtincsek töve jó darabon elszürkült, s így még a valódi ősz hajszín is természetellenesnek hatott. Magda sokallta rajta a súlyfelesleget, és némi szomorúsággal állapította meg, hogy a szarkalábakat, a homlok gyűrődő ráncait talán a kozmetikus sem lenne képes eltüntetni. Fáradtnak látta Évát, s ez a fáradtság nem a napi munkától volt, régebről és apránként gyülemlett össze. Nem értette miért, hiszen a háztartás, bármilyen nagy is ez a ház, nem rak akkora terhet a vállára, amitől ilyen megviselt legyen.

– Nem bánám – folytatta Éva miközben újabb cigarettát halászott elő, – ha tényleg csinálnának egy jó ingatlan üzletet. Végre valóban elmehetnénk nyugdíjba.

Magda rosszálló pillantásával mitsem törődve rágyújtott. Az előző cigarettáját alig egy-két perce oltotta el, s ezt az újabbat is úgy szívta, mint aki nincs tudatában annak amit csinál. Gépiesen.

– Valahova a hegyekbe – mondta. Észrevette, hogy Magda riadtan néz rá, és sietve, enyhe keserőséggel a hangjában hozzáfűzte. – Ne aggódj, téged ez nem érint. Ahogy ismerem a nagybátyádat, nem fog ez egyik napról a másikra menni. Bár én nem bánám.

A két férfi a széles heverőn ült, változatlanul telkekről, házakról tárgyaltak. Ahogy letelepedtek melléjük, Éva is beleszólt a beszélgetésbe. Magdát bosszantotta, hogy olyan dologról van szó, amihez ő nem ért és érdeklődését sem kelti fel. Kihaszználva a beszélgetésben beálló pillanatnyi szünetet, csipkelődő hangon odaszólt Johnnynak:

– Hallom, milyen jó ingatlan ügynök vagy. Szerezz nekem egy olcsó lakást Pesten.

Johnny vihogott, mint egy szertelen kamaszkölyök.

– Szereznék én szívesen, de ahhoz ismerni kellene a környéket. Az ingatlan üzletben minden a környék alapos ismeretén múlik. Többet ér egy rossz ház valami jó helyen, mint fordítva.

Magda csak mosolygott. Legszívesebben megkérdezte volna, tudja-e hol van Budapest. Biztosra vette ugyan a nemleges, vagy éppen habogó választ, de nem akarta megszégyeníteni a fiatalembert nagybátyjáék előtt.

– Akkor utazz el Pestre, és nézz körül.

– Ha velem tartasz, mint idegenvezető, nagyon szívesen bármikor – mondta Johnny, s nem lehetett tudni tréfálkozik-e, vagy komolyan is gondolja, amit mond.

– Én most egy darabig itt maradok. Előbb össze kell gyűjtenem a lakás árát.

Éva és Jenő nem szóltak közbe. A férfi sörét iszogatta, a Johnnyval folytatott korábbi beszélgetésen járt az agya, Éva azonban figyelt rájuk, készen arra, hogy bármikor közbeszóljon, ha úgy látja helyesnek.

– Én meg azt hallottam rólad, szorgalmas lány vagy, akinek nem telik sok időbe összegyűjteni a pénzt.

Magdának jólesett a bók, noha nyilvánvaló volt, semmi alapja nincs. Annyira még a nagybátyja sem ismerte őt, hogy szorgalmasnak nevezze. S most hirtelen ő maga sem tudta volna megmondani, szorgalmas e vagy sem. Munkáját mindig elvégezte rendesen, ritkán hiányzott munkahelyéről, de ez nem egyenlő a szorgalommal.

– Fél évre kaptam tartózkodási engedélyt – mondta Magda csendesen és elégedetlenül. – Annyi idő alatt nem lehet összehozni egy lakás árát.

Johnny elbiggyeszette a száját.

– Tartózkodási engedély? Tudod hányan élnek ebben az országban engedély nélkül? És mind ugyanazt akarja, amit te. Pénzt keresni.

– Ezzel nem szabad viccelődni – Éva szigorúan nézett Johnnyra, mint egy gondos anya, aki igyekszik kordában tartani gyermekét. Sárosi egyetértően bólogatott.

– Magda nem fogja szaporítani az illegálisok számát – mondta komolyan. – Ha eljön az ideje, majd meghosszabbítjuk a tartózkodási engedélyét. Vagy férjhez adjuk.

– Ilyen szép lányra én is vevő vagyok – mondta Johnny.

Magda fészkelődött a fotelben, nem találta helyét.

Fél éve végzett Bélával, kijöveteléhez ez is nagyban hozzájárult. Azóta meg sem fordult fejében, hogy új kapcsolatra lépjen. Igaz, nem is volt kivel, meg nem is keresett senkit. A szakítást még nem heverte ki.

Kissé előredőlt, mintha a dohányzóasztal sarkát figyelné. Nem nézett Johnnyra.

Harminckét éves, az idő repül, végén még pártában marad. Ezen kis híján elnevette magát. Ma már nincsenek vénlányok. Semmi kivetni való nincs abban, ha egy nő egyedül él. Egyedül él? Lakik.

Mert egyedül ő sem akarta leélni az életét. Önállóságot akart, függetlenséget, aminek alapvető feltétele a saját otthon. Ezt akarja.

Feltekintve, Johnny válla fölött a hallba látott. A tágas hall másik oldalán családi szoba, ahol tévét néznek, vagy téli esteken a kandalló mellett ülve képes magazinokat lapozgatni. Az emeleten három hálószoba, ugyanannyi fürdőszobával. A konyha mellett ebédlő. Meg terasz, meg garázs. Két ember lakja ezt a hatalmas házat. Neki csak egy külön szobája van, az is mások jóvoltából. Pesten, az anyja lakásában...

Megdöbbent saját gondolatától. Az iskolából, a munkahelyéről mindig *haza* ment. Eszébe jutott, amikor Wágner Béla először jött fel hozzájuk, milyen büszkén mondta: ez a mi lakásunk. Tiszta, rendezett otthon, amelyet két nő teremtett férfi segítsége nélkül. Most ébredt rá, mióta Kálmán odaköltözött hozzájuk, az a kétszobás pesti lakás, ahogy az előbb – saját meglepetésére is – megfogalmazta, az anyjáé. És csak az anyjáé!

Johnnyra nézett.

– Neked van lakásod?

Sárosi válaszolt Johnny helyett.

– Három is – majd Magda kérdő tekintetét látva hozzáfűzte: – Nem lakások, házak.

Magdának megnyúlt az arca. Johnnyt magával egyidősnek vélte. És három háza van?

– Nős vagy? – kérdezte tőle, mintha ennek valami köze lehetne a három házhoz.

– Elváltam két éve – mondta Johnny. Arcáról most sem olvadt le a vigyorgás, szürke szemei azonban komolyan meredtek Magdára. – Most keresek új feleséget.

– Veled talán nem is járna rosszul az új asszony – jegyezte meg Éva.

Magda hátrahőkölt, mintha így, pár centivel messzebből jobban fel tudná mérni Johnnyt, akinek barna nadrágján, homokszínű pólóingjén látszott, hogy minőségi, drága ruházat. Valahogy mégsem állt rajta jól. A pólóing feszült, de nem az izmuktól, mintha tulajdonosa egy számmal kisebb méretet húzott volna magára, puhány felsőtestét így mutatva erősebbnek. Arca fehér volt, vörhenyes szeplőkkel teli, naptól, széltől óvott, petyhüdt bőrű. Magda pillantása nagybátyjára tévedt. Összehasonlítva a két férfit, arra a meggyőződésre jutott, hogy Sárosi a maga barnára sült, kopaszodó fejével, hajának hiányát ellensúlyozni hivatott dús bajuszával, férfია-

sabb, vonzóbb külsejű, mint a fiatalember. Ha erősebben belekapaszkodna Johnny karjába, gondolta, ujjainak nyoma még órák múlva is látszana puha húsán, s eszébe jutott a férfi ölelése a bemutatkozásnál, mintha egy szivacs tapadt volna rá. Megborzongott.

Nagybátyja hangjára figyelt fel.

– Szépen betelepедne a készbe – fűzte tovább feleségének gondolatát Sárosi. – Ahogy nálunk otthon mondják, jó parti vagy. Azt hiszem nem csak Magyarországon, még itt is sok nő menne hozzád szívesen.

– Jelentkező akadna is bőven – jegyezte meg Johnny, nem minden büszkeség nélkül. – De válogatós vagyok. Ha egy olyan feleséget találnék, mint te Eugen...

A házaspár összenézett. Mégsem egyformán nyugtázták az elismerést. Sárosi helyeslőleg bólogatott, na igen, nincs mindenkinek ilyen felesége, de Éva pillantásában már nem volt ilyen egyértelmű jóváhagyás.

– A magyar nők mások – mondta Johnny, mintha ki tudja milyen szakértője lenne a szebbik nem közötti eltéréseknek.

Magdának jólesett, hogy valaki ilyen véleménnyel van a magyar nőkről, jöllehet nem látott semmi különbséget magyar és amerikai, vagy éppen francia és német nők között.

– Szebbek talán? – kérdezte.

– Lehet, hogy szebbek is, de nem ez a lényeg. Itt van Éva meg Eugen. Ők mindent együtt csináltak az életben. Éva semmivel nem dolgozott kevesebbet, mint Eugen, és nézd meg, emellett még szép háztartást is vezet.

– A feleség tehát duplán húzza az igát – élcelődött Magda. – Ha felfogadsz egy cselédlányt, és úgy látom pénzed van hozzá, meg tartasz egy szeretőt, jobban jársz.

Sárosi krákogott, az ablak felé fordította fejét. Éva a bárpult mögötti falra erősített tükörből figyelte férjét.

– Az nem ugyanaz!

– De egyszerűbb.

– Miért lenne egyszerűbb?

– Mert, ha gazdag létedre elveszel egy szegény lányt, az mindig csak cseléd marad. Ha meg ugyanolyan gazdag, mint te vagy, akkor nem fog úgy ugrálni, ahogy te szeretnéd.

– Nem vagyok gazdag. És a feleségemet sem akarom ugráltatni. Olyan nőt szeretnék, aki mindenben egyenlő társam.

– Ahhoz együtt kell kezdeni mindent. Előlről. Te miért váltál el?

Johnny nem válaszolt. Most először tűnt el arcáról a vigyorgás. Sárosi sietett a segítségére.

– Nem minden nő tud harmonikus házasságban élni.

Magdának fejébe szállt a vér.

Bélával öt évig tartott a kapcsolata. Nem laktak egy fedél alatt, de úgy érezte, mintha házasságban élnének. Aztán alig valamivel a kitűzött esküvő előtt kiderült, hogy Wágner Bélának más nője is van. Talán nem is egy. Közösen terveztek mindent, közösen gyűjtöttek a pénzt álmuk – egy saját lakás – megvalósításához.

Vajon milyen harmonikus házasság lett volna abból?

Dühösen fordult nagybátyja felé.

– Mi az a harmonikus házasság? Amikor a férj azt csinál, amit akar, a feleség meg fogja be a száját?

– Azt nem. Csak alkalmazkodni kell...

Magda közbevágott:

– A férjürem szeszélyeihez?

– Egymáshoz, meg az élet körülményeihez. Az irányító szerep végtére mégis csak a férfié. Sajnos ezt kevés nő tudja elfogadni.

– Az én életemet ne irányítsa senki! – csattant fel Magda. Bántotta, hogy nagybátyja ellene fordul. Évára nézett, aki maga elé meredt lehajtott fővel. Aztán mégiscsak felemelte a fejét, és halkán, szomorúan mondta.

– Nem lehetsz ilyen magabiztos. A házasság sokkal bonyolultabb ennél. Fogod te még alább adni.

Magda felpattant a fotelból, és mint egy durcás kamaszlány felszaladt a szobájába. Sárosi és Johnny meghökkenve néztek utána. Csak Éván látszott valami jele a megértésnek.

– Fáradt még szegény lány. Jobb is, ha most pihenni megy. Hétfőn munkába áll, s azt hiszem nehéz napok várnak még rá.

***

Korábban kelt fel, mint arra szükség lett volna. Még mindig nem állt át teljesen, Magyarországon ilyenkor már dél van, és ő mindig reggel hét órakor szokott felébredni. A bisztróba csak kilencre mennek be, mondta a nagybátyja. Három órája volt még a készülődésre. Mielőtt a fürdőszobába ment, résnyire kinyitotta szobája ajtaját. Hallgatózott. Nem észlelt zörejt, nem tapasztalt mozgást, pedig tudta, hogy Sárosiék általában korán kelnek. Óvatosan, mintha attól félne, felébreszt valakit, kisurrant a fürdőszobába.

A szokásosnál hosszabb ideig állt a zuhany alatt. Élvezte, hogy tágulnak pórusai amint a forró víz égette bőrét. Végezve a zuhanyozással, törölközőbe csavarta haját, és megállt a tükör előtt. Előbb csak egy homályos alakot látott. A mosdó feletti, fél falat betöltő tükörlapot teljes egészében pára fedte, amely csak nehezen és foltokban olvadt le az üvegről. Úgy került szembe tükörképével, mint ha egy felhőből ereszkedne alá.

Alsó ajkát lebiggyesztve szemlélte magát. Elégedetlen tekintet nézett vissza rá. A turbán alatti arc, noha a forró víztől most kivörösödött, valójában sápadt volt, és sovány, mint az egész teste. Semmitmondó, gondolta, nyoma sincs rajta szépségnek. A nagy, barna szemek, mint fehér kút mélyén a sötét víz. Ha egy kicsivel kerekesebb lenne a képem, valamivel vastagabb, húsosabb az orrom, akkor talán még kinéznék valahogy. Melleiről megállapította, hogy kemények, de nem túl nagyok ahhoz, hogy súlyuknál, méretüknél fogva idő előtt lelógjanak. Két melle közti távolság szélesebb a kellenél. A tükörből úgy látta, mintha mellei oldalvást nyúlnának, nem egyenesen, ahogy szerette volna. Ezért viselt mindig melltartót a blúz alatt.

Tekintete hasára tévedt. Örült, hogy nem kövér, de egy két kiló teltebbé tehetné a csípőjét. Combjairól is megállapította, hogy vékonyak. Térdeit összeszorítva, két combja közötti távolság szélesebb volt, mint szerette volna, s ettől kissé görbének látta lábait. Poszka, jutott eszébe, amit egyszer nagyanyja mondott róla még gyerekkorában. Nem tudta pontosan mit jelent ez a szó – vékony deszkát, vagy valami hasonlót –, de sajátmagára illőnek vélte. Jó volna szépnek lenni, gondolta némi keserűséggel, de rögtön meg is vigasztalta magát. Valakinek így is fog tetszeni, mindenkinek úgysem akart.

Éva már javában serénykedett, mire leért a konyhába. Sült szalonna illata járta át a konyhát, és bár otthon, szokása szerint, csak egy két apró süteményt kapott be kávé előtt, így nem szokott a bőséges reggelihez, most mégis megéhezett. Sárosiék már befejezték az étkezést, és Magdának kényelmetlen volt kiszolgáltatni magát. Ki akarta venni Éva kezéből a tányért, hogy kirakja magának a tükörtojást meg a szalonnát, de Éva rászólt:

– Ül csak le, majd én elintézem.

Odarakta elé a tányért, és a mosogatónak támaszkodva nézte a lányt. A szokásos könnyű háziruhát viselte most is, csak ez söté-

tebb zöld volt, mint az előző napi. Haja fésületlenül lógott homlokára, szeme fehérjének véres csíkjai kialvatlanságról árulkodtak.

Magdát zavarta, hogy figyelik, gyorsabban evett és az étel sem ízlett annyira, mint szerette volna, de mielőbb túl akart lenni a reggelin.

Amikor végzett, Éva elvette előle az üres tányért, s mialatt a mosogatóban leöblítette, Magda felállt, hogy kávésbögrét vegyen ki a konyhaszekrényből. Meglepődött amikor a bögrék mögött egy félig telt konyakos üveget talált. Az italokat a nappaliban ékeskedő bár-szekrényben tartották. A bögrék között észrevett egy magányosan megbúvó konyakospoharat is, noha a poharaknak a konyhaszekrény másik rekeszében volt a helyük. Gyorsan kivette bögréjét és becsukta a konyhaszekrény ajtaját. Nem tette szóvá amit látott, maradjon meg annak a titka, aki az italt itt rejtegeti.

– Nem félsz? – kérdezte Éva, miközben kávé tölthetett a túlméretezett bögrébe. Magda már nem furcsállotta ezt, mégis hiányzott az apró csészéből iható, erős eszpresszó kávé. Az amerikai kávénak hiába volt meg a reggelek nélkülözhetetlen illata, mintha csak fekete teát inna.

– Mitől kellene féljek?

– Hát... Új emberek, új munkakör. Jenő bátyád, lehet nem lesz ott egész nap téged pátyolgatni.

Magda feltekintett a bögre mögül. Keményen vágta oda a szavakat.

– Nem kell engem babusgatni! Elég, ha megmutatja mit csináljak. Feltalálom én magam.

– Csak azért mondom, mert attól a csikánó lánytól nem várhatsz sok segítséget. Lindának meg éppen elég dolga lesz a fronton. Mondtam már Jenőnek, hogy azt a Juanitát, vagy hogy hívják, küldje el, de nem hajlandó. Szerinte megbízható, és minden nap ott van. – Éva kortyolt a kávéjából, Magdára nézett hosszasan, mégis inkább csak magának mondta: – Persze lehet, hogy igaza van. Ma-napság nagyon nehéz olyat találni, aki minden nap ott van késedelem nélkül. Ezeknek a mai lányoknak túl sokat fáj a fejük. Megjön a bajuk, és egy hétig nyomják az ágyat.

Magda nyelt egyet. Periódusa mindig erős fejfájással járt, olyankor, ha nem is egy hétig, de egy két napig szívesen elkerült volna mindenkit. Ez azonban – s efelől bizonyos volt – sohasem befolyásolta munkáját.

Nézte Évát, amint a konyhapultnak támaszkodva szürcsöli kávéját. Éva és nagybátyja még azelőtt hagyták el Magyarországot, hogy ő megszületett. Nem sokszor találkoztak, leszámítva a három évvel ezelőtti kijövetelüket, talán nyolcszor vagy tízszer, amikor Sárosiék hazalátogattak. Úgy érezte szereti ezt az asszonyt, hiszen otthon mindig jó kedélyű volt, s jöllehet mindig mindent kritizált, azt vicces formában tette, mint aki észreveszi ugyan a visszásságokat, mégis nevetve siklik át felettük. Néhányszor ketten mentek el vásárolni a belvárosba, vagy valamelyik újonnan létesült plazába, s ilyenkor tetszett neki, hogy Éva határozottan kinyilvánítja véleményét, ha akadt valami kifogásolni valója. Őszinte, egyenes asszonynak ismerte meg, aki – elképzelése szerint, rokonszenvezik vele. Most mégis az volt az érzése, hogy valami megváltozott, s még az is felmerült benne, nem szívesen látott vendég.

Gyorsan elhessegette magától ezt a gondolatot. Évában van anynyi tisztesség, megmondta volna, ha ellenzi kijövetelét. Amikor erről még csak szó volt – persze a meghívást édesanyja közvetítette, aki már régóta nem csak sógor, de barátnője is volt Évának –, úgy vette ki szavaiból, az asszony még a nagybátyjánál is jobban várja megérkezését. Azt képzelte, a korkülönbség ellenére is jó barátnők lesznek.

Megváltozott volna valami?

Éva biztos. Sajátmagának sem tudta megmagyarázni mitől vagy miért, ám a változást nem lehetett nem észrevenni. Nagybátyja felesége már nem volt az a vidám és gondtalan asszony, akivel három évvel ezelőtt olyan jól kijött. Sohasem volt itt gyerek ricsaj vagy mulatozás, de úgy érezte, e hatalmas házra nagyobb csend telepszik, mint amennyit a ház elbír. És ez a csend Évát nyomasztja a legjobban.

Sárosi jött be a garázból.

– Na kisasszony, készen vagyunk?

– Ha így megfelelek – mondta Magda egy kézmozdulattal végigmutatva magán. Nem tudta hogyan kellene felöltözni az éttermi munkára. Ugyanaz a farmernadrág volt rajta, amiben megérkezett, csak rövid blúz helyett szürke, ujjatlan trikó.

– Majd a vevők megmondják – nevetett Sárosi. – Ha nekik nem teszük, legfeljebb hazazavarnak.

Magda Évára sandított, tőle várt helyeslést vagy ellenvetést. Egy nő mégis jobban tudja megítélni az ilyesmit. Az asszony azonban

háttal állt nekik, kávésbögréjét öblögette a mosogatóban. Feléjük sem fordulva mondta:

– Egyelőre a konyhában fog dolgozni úgyis, vagy nem?

– Dehogynem – mondta Sárosi még mindig nevetve. – De a sok kíváncsi vendég még oda is beleselkedik. Főképp, ha észrevesz egy szép lányt.

– Dolgozni kell, nem flörtölni – mondta Éva. Megfordult, s egy siettető mozdulattal jelezte, ne húzzák tovább az időt.

***

A bisztró a Jonestown Road-on volt, a 421-es autópálya mellett fekvő bevásárlóközpont L alakú épületének hajlatában. Első látásra úgy tűnt, a legrosszabb helyen, a bevásárló központ mindkét bejáratától a legmesszebb sarokban, s emiatt gyér forgalma van. Így lehetett húsz évvel ezelőtt, amikor eredeti tulajdonosa megnyitotta, és talán ez készítette a régi tulajdonost arra, hogy öt évvel a nyitás után eladja üzletét. Sárosiék nem csináltak rossz boltot, hiszen a bisztró már akkor is biztosította kettejük megélhetését. A szorgalmas, napi tizenkét órás munka meghozta gyümölcsét, amihez kétségtelenül hozzájárult a környék, sőt a város dinamikus fejlődése is. Délben, amikor a környező irodák és kis üzemek dolgozói ebédszünetet tartottak, a bisztró a bevásárló központ egyik legforgalmasabb üzlete volt. A bevétel jelentős része a délelőtt tizenegy és délután két óra közötti forgalomból származott. Este, amikor az embereknek több idejük jutott étkezésre, igényesebb kiszolgálást, változatosabb ételeket is akartak, a bisztróba csak néhány, a délutáni műszakban szünetet tartó vagy sietős dolgát éppen csak megszakító vendég tévedt be.

Sárosi már ritkán sem dolgozott esténként, sőt igen gyakran már a déli forgalom után eltávozott a bisztróból. Reggelente, szinte óramű pontossággal megjelent, árut rendelt, számlákat rendezett, pénzt számolt, és bankba vitte a bevételt. Minden mást Nickre bízott, aki már öt éve dolgozott nála, s akinek megbízhatóságához kétség sem fért.

Nick már a bisztróban volt, mire odaértek. Sárosi bemutatta őket egymásnak, és egyéb magyarázatot nem tartva szükségesnek, Nick gondjaira bízta Magdát, majd bevonult a konyha végéből leválasztott kis irodájába.

Nick középtermetű, sovány, fűrge emberke volt, és éppúgy lehetett huszonöt, mint negyven éves. Zöldeskék szemei állandóan ten-

nivaló után kutattak, és sohasem eredménytelenül. Ha nem süttött a grillen, ha nem szeletelt kenyeret vagy felvágottat, akkor a konyhai berendezést tisztogatta, vagy éppen felfosta a műanyag padlót, kihordta az ételhulladékot. Egy szóval: nyugtalan természet, aki belebetegszik a semmittevésbe. Nehezen viselte el bárki téblábolását; nem egy alkalmazott hagyta már ott a bisztrót őmiatta. Nem szerette a lassú mozgású, tétova embereket, képes volt gondolkodás nélkül félrelökni bárkit, aki az útjába került, akadályozta sietős tevékenységében

Magdával sem teketóriázott sokat. Megmutatta neki hogy vágja fel és darálja le a salátához való káposztát, pár szóval elmondta mennyi sárgarépat és hagymát szeleteljen bele, aztán magára hagyta.

Magda igyekezett. Ám hiába volt éles a kés, a hatalmas káposztafejeket nem tudta egy nyisszantással kettévágni. Két kézre fogva a kést, erőlködött. Ideges lett amikor észrevette, hogy Nick rajta tartja a szemét. Lelassult. Nem akarta húzni az időt, de kínosan ügyelt, nehogy zavarában elvágja kezét az éles késsel. Éppen végzett a káposzta aprításával, amikor dörömböltek a hátsó vasajton. Nick, mint aki várta már valaki érkezését, egy szemvillanás alatt az ajtónál termett, szélesre tárta.

Hús év körüli szőke lány lépett be, nyomában egy másikkal, aki teltebb, asszonyosabb alakja révén jóval idősebbnek látszott, és akiről sötét bőre, ébenfekete haja rögtön elárulta hispán származását. Nyilván nem együtt jöttek, de egyszerre értek oda az ajtóhoz. Nick egyetlen biccentéssel üdvözölte őket, s már lépett is vissza a grillsütőhöz, amelynek lapján karikákra vágott hagymát pirított. A két lány már tudhatott az új alkalmazottról, sőt neve sem volt ismeretlen előttük.

– Te vagy Meggi, ugye? – kérdezték szinte egyszerre és barátságosan.

Magda azt hitte rosszul érti, és kijavította őket.

– Magda vagyok.

– Magda nehéz. Meggi könnyebb – mondta a szőke lány, aki Linda néven mutatkozott be.

Beleegyezően bólintott, ám legyen Meggi, ha az könnyebb.

A két lány haladéktalanul munkához látott. A sötétbőrű, aki Juanitának mondta magát, az asztalokat és székeket rendezte a bisztró előterében, míg a szőke a felszolgálópultot töltötte fel. Az előteret egy mellmagasságig erő, duplaszárnyas lengőajtó választot-

ta el a konyhától, ahonnan az ajtó felett teljes rálátás nyílt az étkezőre, így mind a két lány, akiknek legalább olyan gyorsan járt a szájuk, mint a kezük, szem előtt volt. Magda a konyhában nem hallotta miről beszélnek ekkora hévvel, csak azt látta, hogy Nick rosszállóan csóválja fejét.

Alig valamivel dél előtt megrohanták a bisztrót. Linda szendvicseket készített gyors, szakavatott mozdulatokkal, egyiket a másik után. Juanita a pénztárgépet kezelte meg az italokat szolgálta fel. Nick változatlan lendülettel dolgozott a konyhában. Ilyen forgalom mellett egyiknek sem volt ideje Magdával törődni.

Nem tudta eldönteni melyiknek a keze alá dolgozzon, mit várnak tőle. Körbejáratta tekintetét, mivel hasznosíthatná magát. A konyhában nem mert hozzányúlni semmihez, Nick fürge léptekkel és kapálózó mozdulatokkal cikázott a grillsütő, a hűtőszekrény meg a mosogató között, félt az útjába kerülni. Kisettenkedett a kiszolgálópult mögé, hátha segítségére lehet a lányoknak.

Aztán észrevette, hogy a távozó vendégek többsége az asztalon hagyja a papírtányért, szalvétát, a plasztik evőeszközt meg a félig üritett papírpoharakat. Az új, leülni készülő vendégek húzódozva, kelletlenül telepedtek le az összemorzszázt, kólával lecsöpögtetett asztalokhoz. Kezébe kapott egy tiszta törülörongyot és kiment az étkezdébe.

Öt perc múlva minden vendéget tiszta asztal fogadott, s Magda örömmel nyugtázta úgy a vendégek, mint Juanita hálás pillantásait. Az étkező tisztántartása általában Juanita feladata volt, ám ezúttal képtelenségnek bizonyult elszabadulni a pénztárgép mellől.

A déli forgalom még véget sem ért, amikor Sárosi előkerült az irodából. Magda arra számított, odajön hozzá, esetleg mond valami biztatót, ad valami tanácsot, de nagybátyja csak távozóban, az ajtóból szolt vissza neki:

– Öt óra körül érted jövök.

Két óra is elmúlt már, mire lélegzethez jutottak. Linda magára hagyta Juanitát a fronton, s a konyhán keresztül – gondosan kikerülve Nicket – a hátsó ajtóhoz ment. Kitárta az ajtót, egy papírdobozzal kitámasztotta, s egy nagy sóhajtást követően rágyújtott. Észrevette, hogy Magda sóvárogva néz rá.

– Gyere – intett neki. – Dohányzol te is? Itt szabad.

– Nem tudtam sokat segíteni – mentegetőzött Magda, lassan engedve ki szájából az első füstkarikákat.

– Az is segítség volt, amit csináltál. Eddig mi ketten végeztük el ezt is, de ma baromi nagy forgalom volt. Nem is emlékszem, hogy hétfői napon mikor voltak ennyien. Ha te vonzod ennyire a vevőket, akkor hamarosan milliomost csinálsz a nagybátyádból.

Magda mosolygott, igazából azonban nem volt megelégedve magával.

– Ha tudnám pontosan mit vártok tőlem!?

Nick szólt közbe. A hűtőből lépett ki éppen egy tálca szeletelt hússal.

– Csak annyit, hogy ne legyél útban.

Lindának szemet szűrt, hogy Magda rossz néven veszi a megjegyzést.

– Ne is törődj vele – legyintett. – Mindig ilyen, mi már megszoktuk. Hallgatag, de amikor mond valamit, mérget vehetsz rá, hogy az sértő. Azért jó fej, hidd el nekem.

Eloították a cigarettát, Linda felvette a papírdobozt. A vasajtó döngve csapódott be mögöttük.

Magda most érezte meg, hogy a konyhában melegebb van, mint odakint, holott a szeptemberi nap ugyancsak fűtötte még a környéket. Trikója testére tapadt, érezte homloka gyöngyözését. Láta, hogy Nick homloka is fényesen csillog az izzadtságtól. Nehéz lehet a konyhában dolgozni, gondolta.

Linda és Juanita helyet cseréltek. Juanita egy sonkás szendvics-csel kezében jött a konyhába. Alig haladt keresztül a lengőajtón, mohón majszolni kezdett.

Nick szólalt meg váratlanul:

– Már megint nem ettél otthon?

Juanita vállat vont, és félénken, mint aki szégyelli, hogy rajtakapták valamin, elmosolyodott.

– Mit csináljak? Eleszik előlem a gyerekek – válaszolta Nicknek. A férfi figyelmen kívül hagyta a választ.

– Hány gyereked van? – kérdezte Magda.

– Öt. Három fiú, két lány. És folyton éhesek. De mit tehetek? Addig egyenek míg nőnek.

– Hány éves vagy?

– Huszonöt – mondta Juanita. Aztán pironkodva hozzátette: – Az elsőt tizenhét éves koromban szültem. Nagy szerelem volt a mienk. Azaz még most is az. Majd mutatok fényképeket. Aranyos kölykök. Imádom őket!

– Ki vigyáz rájuk, míg te dolgozol? Hiszen még iskolába sem járnak.

– A szomszédom. Annak is van kettő, ő meg otthon van egész nap. Persze fizetek érte – mentegetőzött, mint aki a világeért sem kívánná, hogy ingyen pesztonkássák gyermekeit. – Még így is megéri, hogy dolgozzak. A nagybátyád jó ember. Tisztességesen fizet.

Magdának eszébe jutott, mit mondott reggel Éva. Alaposabban megnézte Juanitát. Láttá dolgozni, s amikor éppen nem billentyűzött a pénztárgépen, azonnal a másik lány segítségére sietett. Mozgása, készsége magától természetes volt, mint ahogy a lényéből áradó közvetlenség is. És ettől a lánytól akar megszabadulni Éva? Még szerencse, gondolta, hogy nagybátyja vezeti az üzletet. Megpróbálta maga elé képzelni Évát, akiről tudta, éveken keresztül dolgozott itt a férje mellett. Éveken keresztül? Reggeltől estig? Elismeréssel gondolt Évára, és tisztelettel nézett Juanitára is. Aztán Nick felé fordult. Furcsának, megközelíthetetlennek találta a férfit, de a munka, amit végzett, megérdemelte, hogy kalapot emeljen előtte.

***

A harmadik napon már nem kellett kérdezősködni, tudta mi a teendője, mikor, hol van rá szükség. Nicket változatlanul kerülte, s nem csak azért, hogy ne legyen széles mozdulatainak útjában. Az volt az érzése, a férfi neheztel rá, noha még véletlenül sem tudott rájönni, vajon miért.

Nyilvánvaló volt, hogy Nick a főnök. Nem parancsolgatott, nem basáskodott, bár Magdában felmerült, csupán azért nem, mert ehhez is túl szükszavú. Bármit kért azonban a két lánytól, azok késedelem nélkül teljesítették kéréseit, nem vitatkoztak, nem ellenkeztek. Tudták a dolgukat, nem szorultak irányításra, mégis Nick volt az, aki áttekintette az egész üzletmenetet, tudta mikor miből és mennyi kell, és vagy nagyobb gyakorlatánál, vagy megérzésénél fogva azt is tudni látszott, mikor milyen forgalom várható. Mindenkire felkészült, mint a jó kapitány, aki minden szükséges információt összegyűjt, mielőtt nyílt vizekre viszi hajóját.

Magda immár nem csak az étkezőt tartotta rendben a déli forgalom idején, hanem a két lánynak is segített. Hol az italokat töltötte Juanita helyett, hol a szendvicsek elkészítésében segédkezett Lindának. A kiszolgálás tagadhatatlanul felgyorsult.

Éppen egy *pastrami* szendvicset állított össze, s már tolt a pulton Juanita elé, hogy a lány beüsse árát a pénztárgépbe, amikor

Nick szólalt meg a lengőajtó mögül. Halkan beszélt, a pult előtt álló vendég lehetőleg ne hallja amit mond.

– Linda! Az uborka!

A szőke lány azonnal észrevette, hogy a papírtányérról hiányzik a szendvicshez járó félbe szelt uborka. Átnyúlt Magda előtt a pult végébe, egy mozdulattal korrigálta a hibát.

Nick még mindig Lindához intézte szavait.

– Ne rövidítsétek meg a vendégeket, ők sem adnak kevesebb pénzt az ételért.

És már el is tűnt a konyhában.

Magda nem szólt egy szót sem, de rosszul esett neki, hogy az ő hibáját mással hozatták helyre. Ahogy elmúlt az ebédidő és lanyhult a forgalom, hátrament a konyhába. Nick árút rendezgetett a hűtőben, a polcok alá görnyedt. Magda jöttére felegyenesedett, szembefordult a lánnyal.

– Miért Lindának szóltál? – kérdezte Magda indulatosan.

– Miről beszélsz? – Nick felhúzta szemöldökét, arca megnyúlt.

– Az uborkáról.

– Miféle uborkáról? – értetlenkedett a férfi.

– Amit lefelejtettem a vendég tányérjáról.

– Azt Lindának kellett volna tudni.

– De nem Linda készítette a szendvicset!

– Te még új vagy, nem tehetsz róla.

A férfi földre szegte fejét.

– Ez akkor is az én hibám volt. Nekem kellett volna szólnod.

Nick felnézett, de még mindig kerülte Magda tekintetét.

– Neked nem lehet.

– Ugyan miért nem?

– Te a tulaj rokona vagy.

Magda összeráncolta homlokát, mint aki nem egészen érti, miről van szó.

– Ezt Eugen mondta neked? – kérdezte nem titkolt gyanakvással.

Nick zavarba jött. Lábával egy ládát igyekezett a polc alá rugdosni. Elnézett Magda válla fölött, mintha a szemközti falról akarná leolvasni a helyes választ.

– Nem! – tiltakozott határozatlanul. – Eugen nem mondott semmi ilyesmit, de...

– Ide figyelj! – Magda felemelte a hangját. Kereste a szavakat, nem akarta, hogy hiányos angol tudása miatt a férfi félreértse. –

Otthon a rokona vagyok. Itt azonban ugyanolyan alkalmazott, mint te, vagy a többi lány.

Úgy látta, Nick zokon veszi, amit mondott, de nem törődött vele. Sarkon fordult.

Alig egy óra múlva Nick hátrahívta Lindát. Ketten maradtak a fronton Juanitával. Az étkező üres volt, a napnak ebben a szakában – ebéd és vacsoraidő között – ritkán tévedt be vendég. Az asztalokat már rendbe rakták, a kiszolgálópultot is feltöltötték az esti műszak számára.

– Nicknek mi baja lehet velem? – kérdezte Juanitától.

– Nem tudom – csodálkozott a lány. – Miből gondolod, hogy valami baja lenne?

Juanita nem hallotta Nick uborkára tett megjegyzését, figyelmét éppen akkor egy vendég kötötte le. Magda elmesélte mi történt. A lány figyelmesen hallgatta, fontolgatva a történetek lehetséges okait. Nagy sokára válaszolt csak.

– Talán féltékeny. Mást nem tudok elképzelni.

Magda elképedt.

– Féltékeny? Rám? Ugyan mi oka lenne a féltékenységre?

– Nem tudom. Szerintem mégiscsak az.

– Gondolod, hogy Eugen mondhatott neki valamit?

– Lehet, bár nem hiszem. Eugen már ideje mindent Nickre bízik. Alig szól bele abba, ami itt történik. Mintha nem is az övé lenne a bisztró.

– Hát akkor?

Juanita vállat vont.

– Kérdezd meg a nagybátyádat – mondta. – Erre csak ő tudna válaszolni.

Közben Linda is visszajött a konyhából. Sugárzott az arca.

– Végre! – lelkesedett. – Ma zárásig maradok. És talán egy darabig még minden nap.

– Mi történt? – kérdezte Juanita.

– Kitty nemrég telefonált Nicknek, hogy beteg. Néhány napig nem tud jönni.

Magda már ismerte a viszonyokat. Kitty a délutános lány volt, aki öt órától a kilenc órai zárásig dolgozott. Az esti forgalom jóval kisebb a délinél. Olyankor nem rohanják meg a bisztrót egyszerre, mint ebédidőben, csak folyamatosan, szinte egyenként jönnek a vendégek, így az esti forgalmat ketten is el tudják látni. Nick reggeltől estig bent volt a bisztróban.

Linda arca hirtelen elkomorult.

– Várjunk csak! – mondta valami felett láthatóan eltöprengve. – A szombat estét már odaigértem a vőlegényemnek.

Összeszorította száját, egy pillanatra még a szemét is lehunyta. Nagy gondban volt. Reménykedve tekintett Magdára.

– Juanitát nem is kérdem, tudom, neki is kell a pénz, de neki ott vannak a gyerekei. Beugranál helyettem?

– Nagyon szívesen – mondta Magda. A pénz neki is kellett. Fárasztó tizenkét órát ledolgozni egyhuzamban, de kibírja, gondolta. És szívesebben volt itt, mint Sárosiékkel.

– Számíthatsz rám – tette még hozzá, hogy megnyugtassa Lindát.

A lány arcáról eltűntek a gond okozta ráncok, ismét nevetett.

– Kösz – mondta. – Ennyivel úgyis tartozol nekem.

Magdának nem maradt alkalma rákérdezni, mert Linda visszaszaladt a konyhába. Juanitától várt magyarázatot.

– Miről beszél? Mivel tartozom neki?

– Az óráival. Eddig ő is nyolcra járt, mint Nick, de mióta te itt vagy, elég, ha te segítesz Nicknek az előkészítésben.

Magda meglepődött, de nem szólt egy szót sem.

***

Ketten ültek kint a teraszon, Magda és Sárosi. Éva bent a házban öltözködött, a Hanes Mallba készülődött vásárolni. Szerette a kiárusításokat, és most volt a nagy nyárvégi akció. Hívta Magdát is, menjen vele, de ő, fáradtságára hivatkozva visszautasította. Éva mormogott valamit a fiatalság meg a fáradtság kapcsolatáról, félreérthetetlen célzást téve a mai fiatal nők kényességére. Magda elengedte füle mellett a megjegyzést. Majd legközelebb, háritotta el a megismételt invitálást.

Türelmetlenül várta az asszony távozását, jelenléte nélkül akart nagybátyjával beszélni.

A késő délutáni nap a ház mögötti fák megnyújtott árnyékát festette a teraszra. Még mindig párás meleg volt, az árnyékban, a nap sugarak perzselésének hiányában azonban elviselhető. Sárosi a kerti karosszékben ült, lábait a másik széken pihentette, újságot olvasott. Magda csak akkor szólalt meg, amikor meghallotta a garázsajtó csukódását és a távolodó autó elhaló berregését.

– Te mondtál rólam valamit Nicknek?

Sárosi ölébe ejtette az újságot, kopasz homlokán megfeszült a bőr. Csodálkozva nézett fel unokahúgára.

– Mit mondtam volna? Tudja ki vagy, más meg nem tartozik rá.

– Ez az, hogy tudja ki vagyok.

Sárosi nem értette, de látva, hogy Magdát előnti az indulat és olyan feszült figyelemmel néz rá, mint bíróságon a vádlott, aki éppen az ítélethirdetést várja, elnevette magát.

– Mi bajod van Nickkel?

Magdát bosszantotta a nevetés.

– Megjegyezte, hogy a tulaj unokahúga vagyok.

– Talán nem vagy az?

– Az vagyok, de nem igénylek semmiféle kivételezést. Még tőled is azt várom, hogy, legalábbis az üzletben, úgy kezelj, mint a többi alkalmazottat.

Sárosi még mindig nem értette, mire akar kilyukadni a lány. Magda elmesélte mi történt.

– Ne törődj vele – mondta Sárosi hosszas töprengés után. – Nick furcsa fickó, de nem túlzok, ha azt mondom, hogy nélkülözhetetlen.

Félreértette nagybátyja szavait. Ez olaj volt a tűzre. Kiabálva mondta:

– Hohó! Eszemben sincs áskálódni ellene, de rossz vért szül, ha úgy kezel, mint egy elkényeztetett úrilányt, akinek nem mondhatja meg a véleményét, mert az a tulaj unokahúga, s talán még baja is származik abból, ha ezt nem veszi figyelembe. Előbb-utóbb a másik két lány is úgy érzi majd, hogy nekem mindent szabad.

Sárosi még mindig somolygott a bajsza alatt. Szavait gondosan megválogatva, halkán beszélt.

– Lehet, hogy van valami igazad, majd beszéllek vele. Nicknek élete ez a biztró, úgy kezeli az üzletet, mintha a sajátja volna. Talán ezért nem akar velem szembekerülni miattad. Ha egyáltalán ez a helyzet, amit nem igazán hiszek. Nick nagyon érti a dolgát és bármelyik étterem vagy biztró kapva kapna utána. A Burger Kinghez is bármikor visszamehet, még tíz év alatt sem felejtették el, hogy a legjobb menedzserük volt. Ilyen szempontból semmi félnivalója nincs.

– Juanita azt mondta, hogy féltékeny rám.

– Az a lány nem tudja, mit beszél.

– Valami alapja mégis csak lehetett, nem a kisujjából szopta.

– Féltékenység! Badar beszéd. Nem vagy a menyasszonya, csillagom, mire féltékenykedne?

Magda is erre a kérdésre várta a választ. Most úgy látta, hogy ezt a választ a nagybátyja sem ismeri. Vagy nem akarja megmondani?

– Lindának miattam vágta vissza az óráit, ugye?

Sárosi meglepődött a váratlan kérdésem. Elkomolyodott.

– Igen – mondta.

– Mi a baj Lindával? Én úgy látom, jól dolgozik. És neki is szüksége van a keresetére.

– A pénzre mindenkinek szüksége van. Nekem is. Nem vagyok Krózus, és nem tarthatok alkalmazottakat, ha nincs szükségem rájuk. Még akkor sem, ha jól dolgoznak és kell nekik a pénz. Te is jól dolgozol.

– Magyarán, én fogom kitűrni Lindát a helyéről?

Sárosi a fejét csóválta ennyi értetlenség láttán. Levette lábait a székről, az asztalon megtámaszkodva előre hajolt, mintha a közelség érthetőbbé tenné közlendőjét.

– Ettől ne félj. Nem fogod kitűrni. De amíg a konyhában meg a fronton dolgozol, és az ő munkáját is el tudod végezni, addig kevesebb óra jut neki. S ha már itt tartunk, akkor most hadd mondjam el veled kapcsolatos terveimet. Tudom, hogy eredeti szándékom szerint lakásra gyűjtesz pénzt, de azt is tudom, hogy legszívesebben itt maradnál Amerikában. Anyád nem egyszer célzott rá, és nekem ez ellen semmi kifogásom nincs, só!

Szünetet tartott, rendezte gondolatait, s eközben Magda is lehiggadt.

– Az a tervem – folytatta Sárosi –, hogy amikor már kellőképpen belejöttél a munka fizikai részébe, megtanítalak a papírmunkára is. Értem ez alatt az árurendelést, a leltárt, számlák kifizetését, szállítókkal való kapcsolatot, meg ehhez hasonlókat. És amikor már ezekben is elegendő gyakorlatod lesz, önállóan tudsz csinálni mindent, átadom neked a bizstrót.

Magda inni készült a jeges kólából. Keze megállt a levegőben. Lassan eresztette vissza poharát az asztalra. Egyenesen Sárosi szemébe nézett.

– Ezt nem mondd komolyan.

– Miért ne mondanám? Lassan úgyis itt az ideje, hogy eladjuk vagy átadjuk valakinek, és miért ne te lennél az a valaki? A dolognak csak egyetlen bökkenője van, nincsenek papírjaid.

Magda ivott a kólájából, és a pohár mögül zavartan nézett nagybátyjára. Váratlanul érte, amit hallott, mint ahogy a lottófőnyeremény híre is váratlanul éri az embert; az első pillanatban hiszi is meg nem is. Amikor végre megbizonyosodik a hír igazáról, nem találja a nyerő szelvényt. Magda is így volt ezzel. Határtalan öröm kerítette hatalmába, és ebbe az örömbé keserű ürömként vegyült a szükséges dokumentumok hiánya.

– És ezen hogy lehetne segíteni? – kérdezte reménykedve, ugyanakkor félve is attól, olyan választ kap, ami lehetetlenné tesz mindent, és így a hallott örömhír sem lesz más, mint játék a szavakkal. Szomorú játék, amibe belekezdeni is kár volt.

– Az egyetlen célravezető megoldás, hogy férjhez mégy. Természetesen egy amerikaihoz. Akkor egy fél éven belül legalizálódik a helyzeted, nyugodtan átveheted a biztrót is.

– Férjhez – mondta Magda, és bólintott hozzá. Igen, ez ilyen egyszerű. De hol találom én meg azt a férjet? Eljön értem hófehér paripán, mint a mesebeli királyfi, felkap a lovára, és megyünk a biztróba. Visz engem, a biztró-királyság uralkodónőjét. Elcsücsörítette száját, és fanyar hangon kérdezte meg:

– És vajon kihez?

Valami szépen kicirkalmazott magyarázatot várt, hogy hol keresse leendő férjét, meg – ahogy azt a férfiak elképzelik –, hogy milyen könnyű férjet találni annak a nőnek, aki ügyesen veti ki hálóját. Ehelyett Sárosi tömören csak ennyit mondott:

– Johnnyhoz.

Magda félrenyelte a kóláját, prüszkölni, köhögni kezdett. Visszanyerve hangját, már éppen szólni akart, amikor a beszélgetést egy ismeretlen férfi jövele zavarta meg. A házat megkerülve jött a teraszra, a ház sarkától kiáltott rájuk:

– Eugen! Már azt hittem nem is vagytok itthon.

Erős akcentussal beszélt az angolt. Kopott, festékes kezeslábast viselt, alatta még trikót sem. Alacsony ember volt, mint a mexikóiak többsége, de széles vállú, izmos. Felső testét sűrű, sötét szőrzet borította, fel, egészen vaskos nyakáig. Kerek feje, mintha egy bundából bújna elő, vidáman, hogy kiszabadult a bunda szorításából.

– Manyó. Az unokahúgom. – mutatta be őket egymásnak Sárosi.

– Manuel – rikkantott fel a jövevény, feltétlen szükségét érezve a helyesbítésnek, bár nem zavarta, hogy Sárosi Manyónak nevezi őt. Magában jót mulatott ezen. Talán még tetszett is neki ez a becenév, spanyolosabban hangzott, mint a Manuel. – Itt van hát a kisasz-

szony! Örülök, hogy megismerhetem. Egyszer majd elmeséli nekem, honnan is jött ez az öreg hóhányó, mert amiket ő mesélt, azt a kutyája sem hiszi el. Még hogy nálatok erősebb a paprika, mint Mexikóban! Olyan ország nincs!

Magda mondani akart valamit, de a férfi nem engedte szóhoz jutni.

– Már megbocsásson, kisasszony – mondta zavartalanul –, de el kell raboljam a kedves nagybátyját.

Sárosi aggodalommal tekintett a látogatóra. Manónál sohasem lehetett tudni, mikor beszél komolyan, nála minden probléma könnyen kezelhető apróságnak számított. Mégsem jöhetett ok nélkül.

Manó észrevette a Sárosi arcára települő nyugtalanságot és széles vigyorral mondta:

– Nyugodj meg, Eugen, nincs semmi baj. Nem dőlt össze a ház, bár talán az volna a legjobb. Sok pénzt bezsebelhetnél a biztosítótól. Csakhogy én nem hagyom a csikánóid feje fölül leégni a házat. Hanem hallod, neked kell megvenni a festéket a hatos lakáshoz, pénz sincs nálam elég, meg jobb is, ha te látod mit veszünk. Nehogy aztán utólag panaszkodj nekem.

Sárosi tett egy tiltakozó mozdulatot, de Manó, ahogy az előbb Magdának, most neki sem engedte, hogy kinyissa a száját.

– Most! – mondta Manó ellenvetést nem tűrő hangon. – Be kell fejezzem a lakást, az a szegény házaspár holnapután be akar költözni, nem hagyhatjuk őket az utcán éjszakázni. Ne legyél ellensége a saját pénzednek. Aki előbb költözik, az előbb is fizet.

– És számítanak rád, várnak – tette hozzá sokat sejtető, cinkos mosollyal.

Manó megragadta Sárosi vállát, húzta fel a székből. A nagybácsi széttárta karjait, elnézést kért Magdától, és kényszerű, lassú léptekkel követte az erőszakos látogatót.

Magda hátrasétált a kertbe, egészen be a fák közé, mintha a tölgyfáktól várna tanácsot, s leveleik halk zizegése elárulná mitévő legyen.

A tölgyfák között botorkálva csak most vette észre, hogy a Sárosiék mögötti ház derékig érő drótkerítéssel van körbevéve. A teraszról nézve nem lehetett látni a fáktól, és a fák alját őrző bokroktól. Eddig azért sem tűnt fel neki, mert Amerikában – legalábbis az országnak ezen a vidékén – nemigen kerítették be a házakat. A telekhatárt jelző sövény ugyan nem volt ritkaság, de az Európában

hagyományos kőkerítést, vagy akár drótkerítést, elvétele lehetett látni. A telkek határát csak a földhivatalban ismerték pontosan.

A kerítés mögött zsemleszörű spániel szaladgált, időnként meg-megállva a fagerendákból ácsolt hinta mellett, amelyen egy hat év körüli kislány hintáztatta magát. Valahányszor lábaival elrugaszkodott a földtől, meglendítve így a hintát, a kutya körbeszaladt és vakkantott egyet. A kislány ilyenkor kinyújtotta nyelvét, kezével hadonászva incselkedett a nyugtalan állattal.

A kislány és a kutya játszadozását figyelve, eszébe jutottak Sárosi szavai, amelyek a kelleténél jobban felkavarták érzelmeit, s amelyeket Manyó megjelenésével csak átmenetileg raktározott agyának valamelyik sarkába.

Férjhez menni!? Mióta Wágner Bélával szakított, ez a gondolat homályos sejtelemként élt a tudatában. Olyasvalami volt ez, amiről tudta, be fog következni, ez csak természetes, de hogy mikor, hogyan, s főleg, hogy ki lesz az, akinek egyszer majd kezét adja, arról nem volt elképzelése. Egy amerikai férj azonban még lehetőségként sem fordult meg az agyában.

– I love you – motyogta félig hangosan és önkéntelenül a fák között, ám hiába ismételte a szavakat újra meg újra, minden érzést nélkülözve, közömbösen hangzottak. A biztróban egyszer elkáromkodta magát, amikor kezéből kicsúszva lábára esett egy nagy fej káposzta. Fuck you, mondta, s még akkor sem szégyenkezett, amikor ennek hallatára Linda kuncogni kezdett. Mondta volna magyarul, akkor is fülig pirul, ha körülötte senki sem érti.

Wágner Bélát – hitte eddig – csalódása ellenére is még mindig szereti. Maga elé képzelte hajdani vőlegénye arcát, s közben megismételte: I love you.

A szavak érzéketlenül hagyták el száját.

Wágner Bélával végzett. Egyszer s mindenkorra.

Egy amerikai férj?

Elöntötte a forróság, legszívesebben belevetette volna magát egy férfi karjaiba, tapadt volna szorosán egy, a testének magas hőfokát érző és viszonzó izmos férfitesthez, de ahogy ismét szóra nyílt a szája: I love you, a forróság eloszlott. Szerelmes testek is csak szavaktól izzanak fel, ha a szavaknak nincs meg az érzelmi töltésük, egyszerű és semmitmondó hangok csupán, nem vágyak, csak üres gondolatok kifejezői.

A kislány észrevette őt, leugrott a hintáról, szökdécselve szaladt a kerítéshez. A kutya ott csaholt a lábánál.

– Te ki vagy? – kérdezte a kislány. Apró fekete szemei tágra nyílnak, gyanakvóan néztek.

– Megginek hívnak. – Tudatosan használta nevének angolos változatát.

– Engem meg Sarahnak.

– Sárika.

– Nem Sárika. Sarah. – csattant fel a kislány. – Itt laksz?

– Most igen. Ebben a házban – mutatott hátra. – Egy ideig itt lakom, igen.

– Sokáig fogsz itt lakni? – kérdezte Sarah most már nagyobb bizalommal.

– Nem tudom. Lehet, hogy sokáig.

– És régóta laksz itt? Még nem láttalak.

– Alig több, mint egy hete.

A kislány jobbra hajlította fejét, huncut mosoly telepedett az arcára. Kaján kételkedéssel kérdezte:

– Biztos, hogy itt laksz? Olyan furcsán beszélsz. Te nem idevalósi vagy, ugye?

– Nem. Tényleg nem vagyok idevalósi. Magyarországról jöttem.

– Az hol van? Északon?

– Nem északon. Európában.

Úgy néz rám, gondolta Magda, mintha most léptem volna ki egy mesekönyvből. Sarah arca elkomolyodott, tépelődött egy kicsit, aztán bátortalanul megszólalt:

– Ott még sohasem jártunk – mondta majdnem sajnálkozva, hogy kicsiny világa ennyire beszűkült. – Mesélsz majd róla?

Még mielőtt Magda felelhetett volna, kiáltás hangzott a szomszéd házból. A spániel vidám ugatásba kezdett, szaladt a ház felé. Nagy lapát fülei táncoltak a levegőben, mintha két szárny segítené nagy igyekezetében. A kiáltás Sarahnak szólt. Ő is elindult, de két lépés után még visszafordult.

– Holnap is itt leszek ám! Ha szeretsz hintázni, átjöhetsz hozzánk.

Magda szomorún nézett Sarah után. Szimpatikusnak találta a kislány pirospozsgás arcát, érdeklődéstől csillogó, apró barna szemeit, természetes viselkedését. Ismét a házasságra gondolt, meg arra, hogy gyerekeket szül majd, és játszadozik a gyerekekkel. Mesét mond nekik, a kicsinyek arca sugárzik a érdeklődéstől, ám egyszer csak elfehérednek, értetlenül és csodálkozva néznek fel rá. Ő meg folytatja a mesét.

Magyarul, álmélkodó gyerekeknek.

***

Este hosszú ideig nem jött álom a szemére. Gondolatait próbálta rendszerezni. Nem sok sikerrel.

Nagybátyjáról az apja jutott eszébe, akit azóta sem látott, mióta – hosszú évekkel ezelőtt – egy szép napon magukra hagyta őket. Édesanyját – még akkor is, amikor együtt voltak – jobban szerette apjánál, akinek hiányát mégis gyakran érezte. Megpróbálta maga elé képzelni apja arcát, de erre csak homályosan emlékezett, helyette Bagi Kálmán jelent meg a szeme előtt.

Kálmán édesanyja élettársa volt, egy éve költözött oda hozzájuk. Kezdetben zavarta a férfi jelenléte, hiszen addig éveken keresztül ketten laktak a kétszobás panellakásban, és egy harmadik – ráadásul férfi – megjelenése felborította megszokott életrendjüket. Akkor ő már régen Wágner Béla jövőbelijének tartotta magát, s így tulajdonképpen örült, hogy édesanyja nincs, nem lesz egyedül. Idővel megszokta Kálmán jelenlétét, sőt meg is szerette a férfit, de sohasem tudott úgy tekinteni rá, mintha az apja lenne. Sárosiban már inkább megtalálni vélte azt az embert, aki az apa szerepét betöltheti életében.

És lám, a nagybátyja tényleg úgy igyekszik gondoskodni róla, mintha a saját gyereke lenne.

A biztrót képzelte maga elé: sorban állnak a vendégek, a kasszába dől a pénz. Linda reggeltől estig dolgozik, annyi órát, amennyit csak akar. Nick, ha lehet, még gyorsabban mozog, mintha négy keze és négy lába lenne, a grillen steakek, hamburgerek és kolbászok garmada sül. Ő is lót-fut konyha és étkező között, majd fáradtan leroskad a kis iroda egyetlen székére, de csak egy percet pihen, már hívja is telefonon az áruszállítókat, miből mennyit, és minél előbb, reggelre – még nyitás előtt – itt legyen minden, mert jönnek, özönlenek a vendégek.

És ő a tulaj.

Aztán egy nagy házat képzelt el, akkorát, mint Sárosiéké; de nem, azt mégsem, minek akkora ház, ha úgyse lakja be senki? Tágas lakása legyen, a hálószoza mellett iroda, innen is tudja szervezni, irányítani a biztrót, ha kell. Szép, halványzöldre csempézett fürdőszobája legyen aranymintás szekrénnel, a szekrény tele krémmel, kenőccsel, rúzzsal, szemfestékkal, mindenféle szépítő-

szerrel, hogy minden reggel aprólékos gondnal készíthesse ki magát, úgy, ahogy azt egy sikeres üzletasszonyhoz illik.

Egy független asszonyhoz.

De hogyan lehetne független, amikor Johnny állandóan ott téblábol körülötte, és folyton figyelmezteti: ne menj az áruházba egyedül, nem vásárolhatsz semmit papírok nélkül; és ő meg bólogat, persze, persze, akkor légy szíves gyere velem, nálad vannak az okiratok, de Johnny azt mondja, hogy nem ér rá, majd máskor, majd legközelebb. És vihorászik, mint akinek elment az esze; elterül a hatalmas ágyon, hívogatja őt, gyere bújj ide mellém, itt vannak a papírok, gyere, ha átölelsz, ha hozzám simulsz, a tied lehet minden irat, amire csak szükséged van.

Igen, azokra az okiratokra nagyon nagy szüksége van, mint ahogy a biztróra is a gondtalan megélhetésért, de a biztró előtt ott áll Johnny, mint egy eltespedt Cerberus, és nem lehet megkerülni.

Johnny nélkül nem tehet semmit.

Elsődleges célja összegyűjteni elég pénzt egy saját lakásra. Ám annak a lakásnak nem kell szükségszerűen Pesten lenni. Lehet az itt Winston-Salemben is, ahol lehetősége is van arra, hogy sokkal hamarabb hozzájusson, és itt – a biztró révén – az egzisztenciája is megalapozottabb lehet, mind odahaza Magyarországon bármikor.

Eszébe jutott egy tavaszi délután, amikor két régi barátnőjével találkozott a körüti Mozart cukrászdában. Annak idején, amikor még együtt jártak a közgazdasági technikumba, s még az érettségi után is jó ideig, úgy tűnt egyformák, egyívásúak. Aztán ritkultak a találkozások, ki-ki élte a maga életét, mind a hárman más utakon jártak. A két barátnő férjhez ment; Lilla régi, gyerekkori szerelméhez, Judit viszont egy nála jó húsz évvel idősebb vállalkozóhoz. Ott, a Mozart cukrászdában szembetűnő volt a két régi barátnő közti különbség. Lillán farmernadrág, egyszerű virágmintás pamutblúz, zipzáras szürke dzseki, amelyet tucattjával árulnak a kínai piacon. Juditon galambszürke kiskosztüm, halvány rózsaszín selyemblúz, fekete kendővel a nyakában, aranygyűrűk, arany karkötő. Lilla ásványvizet kért a kávé után, miközben hüledezett a cukrászda árain, Judit gesztenyepürét és egy szelet tortát rendelt, és nevetve mondta: holnap majd letornázom a felesleges kalóriákat. Lilla csendes volt és félszeg, míg Judit szinte percenként dugta mobiltelefonját fülére omló, melírozott hajkoronája alá, s két telefonhívás között csak annyit mondott: ne haragudjatok, de az üzlet.

Judit fizette ki a teljes számlát, nagyvonalúan legyintve: a vendégeim vagytok. Könnyed mozdulattal dobott pénzt az asztalra, jókora borraivalóval megtoldva a fizetendő összeget, és már rohant is, futtában búcsúzva el tőlük. Lillának is mennie kellett, mondván, hogy anyósa csak rövid ideig tud vigyázni a gyerekekre.

Judit helyzete vonzóbb, irigylésre méltóbb, s ahogy visszaemlékezett, ott a cukrászdában nagyon irigyelte. Most itt az alkalom, hogy olyan legyen, hogy soha ne kelljen irigyelni senkit.

És Johnny?

Judit sem szerelemből ment férjhez, nyilvánvalóan a vállalkozó pénzéért. Csakhogy én nem vagyok Judit, tiltakozott rögtön, és különben is, azt sem tudom ki ez a Johnny, mindössze egyszer találkoztam vele, és akkor elhízottnak látszott, egy kicsit tunyának, vigyorinak, lófogúnak, és...

Ha legközelebb találkozunk, talán soványabb lesz, fürgén előzékeny és halálosan komoly?

***

– Folytassuk csak ott, ahol Manyó közbeszólt – mondta nagybátyjának másnap reggel, amint beültek a kocsiba.

– Hol hagytuk abba?

– Nekem adod a biztrót, és...

– Hohó, csillagom! Lassan a testtel! Nem adom neked, átveszed tőlem, és a kettő nem ugyanaz.

– Mi a különbség?

– Sok. Nem adom csak úgy oda. Tied lesz, ez eddig rendben is van, de fizetned kell havi ezer dollárt, amíg csak élünk. A haszon többi része a tied. Hidd el nekem, az is elegendő pénz a tisztességes megélhetéshez, a gondtalan életvitelhez.

– Ezzel nem is lenne semmi problémám. Hanem a papírok...

– Na, igen – vágott közbe Sárosi –, ahogy mondtam, ahhoz legalizálni kell a helyzetedet.

– Tudom – mondta Magda türelmetlenül. Mély lélegzetet vett. – És azt is mondtad, hogy ennek érdekében férjhez kell menjek.

– Ez az egyetlen járható út.

– És azt is mondtad, hogy Johnnyhoz.

– Igen, ezt is mondtam.

– Mégis, hogy képzeled? Egyszer találkoztam vele, nem is ismerem. Őszintén szólva, nem is túl megnyerő. Azon kívül pedig, honnan veszed, hogy egyáltalán elvenne feleségül?

– Tudom – mondta Sárosi.

Figyelmét lekötötte a reggeli forgalom. Egy sötétkék Chevrolet kis híján beléjük szaladt, vezetőjének nagyon sürgős dolga lehetett, Sárosi csak az utolsó pillanatban tudta elrántani a kormányt. Magda feje az ablakhoz ütődött.

– A hülye állat – méltatlankodott Sárosi.

Magda megtapogatta homlokát. Nem fáj, s most egyébként is más érdekelte.

– Miért vagy ebben olyan magabiztos? – kérdezte, és nem minden gúny nélkül tette hozzá: – Csak nem szeretett belém első látásra?

Sárosi átsiklott a gúnyolódás felett. Komolyan mondta:

– Azt nem tudom. Még az is meglehet. De egy megfelelő összegért biztos feleségül vesz.

– Egy megfelelő összegért? Ezt nem mondd komolyan.

– Halálosan komolyan mondom.

– És ezt már meg is beszélted Johnnyval?

Sárosi habozott.

– Nem. Még nem beszéltem vele erről. De jól ismerem.

Magdának az volt az érzése, hogy nagybátyja nem mond igazat.

Faggatta volna tovább, de közben odaértek a bisztróhoz. Sárosinak igyekezni kellett, a zöldségszállító teherautója már ott vesztegelt a hátsó bejáratnál, s a sofőrnek már nagyon rakodhatnékja volt.

***

Este Évát vette ostrom alá. Sárosi a füvet nyírta, felesége egyedül uralta konyha-birodalmát. A nappaliban kényelmesebb lett volna, de Évának szüksége volt a cigarettára, emiatt a házon belül többnyire a konyhában tartózkodott, ha volt ott dolga, ha nem. Kiülhetek volna a teraszra is, a fűnyíró azonban fűlsértően kerepelt, a motor zaja a konyhába is behallatszott.

Rögtön a közepébe vágott.

– Te tudnál élni valakivel, aki nem az igazi férjed?

Éva nagy szemeket meresztett, nem értette a kérdést.

– Mi az, hogy nem az igazi férjem?

– Nem szerelemházasság. Férjed, de mégsem az. Valaki, akivel csak együtt élsz. Érdekből.

Évának muszáj volt rágyújtani. Nagyon fogas kérdést kapott. Bizonytalanul válaszolt:

– Lehet. Nem tudom. Ezt még nem volt alkalmam kipróbálni. – Mélyet szívott a cigarettából. Kitekintett az ablakon, Sárosi éppen az ablak előtt tolta a fűnyírót. – De az biztos, hogy az érdekházasságnak is vannak előnyei. Jóval kisebbek az elvárások, mind a két fél pontosan tudja mit kaphat és mihez tartsa magát. Ez megkönnyíti az együttélést. Hosszú távon biztos.

– Mire célzol?

– Ott volt például az a fiú. A barátod. Hogy is hívták?

– Wágner Béla?

– Az, a Béla. Azt mondtad, megcsalt és ezek után már nem tudod elképzelni vele az életedet. Tegyük fel, összeházasodtok, és csak azután derül ki, hogy más nője is van. Akkor mit csinálsz? Elválsz tőle? A válasz közel sem olyan egyszerű dolog, mint azt sokan képzelek. Vagy maradsz vele, és csalódottan, keserűséggel a lelkedben élsz vele tovább.

Éva felállt az asztaltól, kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, aztán – mint aki nem találta meg amit keresett – gyorsan be is csukta. Egy másodpercig szótlanul állt a hűtőszekrény előtt.

– Kérsz egy konyakot? – kérdezte váratlanul.

Előbb nemlegesesen rázta fejét, aztán mégis meggondolta magát.

– Tudod mit, mégis kérek.

Éva átment a nappaliba, s kisvártatva két pohár konyakkal tért vissza.

Elvette tőle az egyiket, közben azon töprengett, miért kellett az asszonynak a nappaliba menni konyakért, amikor a konyhaszekrényben is van egy üveggel. Csak sejtette az okát, s ezzel meg is elégedett, nem tette szavá a véleményét.

– A szerelem nagyon szép dolog – vette fel Éva újra a beszélgetés fonalát –, de nagyon sok bonyodalommal jár. Főleg a későbbiekben. A szerelem elszáll, minden megváltozik. És akkor mi van?

Mondatai siralmasan hangzottak, akár az olyan emberé, akit valaha nagy csalódás ért a szerelemben, és aki éppen ezért, minden szépsége ellenére sem értékeli úgy a szerelmet, ahogy azt illenék.

– Értem, amit mondasz, de... Mi van akkor, ha egyáltalán nem tetszik a férfi, ha gusztusod sincs hozzá? Akkor is odafekszel mellé az ágyba?

– Nézd, nekünk nőknek valamivel könnyebb a dolgunk, könnyebb imitálnunk a szerelmet, ha érted mire gondolok.

– Pontosán értem. Ne csináljunk mást, csak tárjuk szét a lábainkat. És közben álmodozunk a daliás királyfiról. És ha valaki

nem tudja széttenni a lábait? Ha görcsöt kap, összeragadnak a combjai és még fantáziája sincs, hogy valaki mást képzeljen maga mellé? Akkor mi van?

– Az érdekházasságban az a jó, hogy a házastársaknak külön ágyuk van. Ha nem akarnak, nem muszáj.

Magda kísérletet tett a hallottak megemésztésére. Nehezen ment. A házasságról egészen más elképzelései voltak. Úgy látszik azonban, ez az elképzelés a gyakorlatban nem működik.

– Mi a véleményed Johnnyról?

Éva felkapta fejét.

– Szóval innen fúj a szél? Hát, ami azt illeti, a te helyzetekben nem sokat ugrálhatsz. Nincs valami bőséges választékod.

– Választanom pedig muszáj, ugye?

– Döntsd el mit akarsz. Visszamégy, vagy itt akarsz maradni? Ha az utóbbit választod, akkor gondoldj arra, hogy fél évig érvényes a vizumod. Rendben van, egyszer meg lehet hosszabítani. Az még egy fél év. Gondolod, hogy ezalatt találsz valakit, akihez szívesebben mennél férjhez?

Ha szerencsém van, gondolta Magda, a lottón is nyerhetek. Ahhoz azonban a szelvényt is meg kell venni. Ha szerencsém van... Hol találok én itt férjet magamnak? Hacsak a bisztróba nem téved valaki, aki szendvics helyett éppen engem akar. Ennél még a lottónyereményre is nagyobb esélyem van. Kis híján elnevette magát, amikor eszébe jutott, hogy Észak Karolinában nincs is lottó. Még ahhoz is át kell menni Virginiába.

– Mindamellet – folytatta Éva, meg sem várva a választ –, jó volna tudni mit akarsz. Itt most nemcsak rólad van szó. Mi is aszerint intézünk néhány dolgot, ahogy te döntesz. És bennünket talán még jobban sürget az idő.

– A bisztró miatt?

– Igen, amiatt is. Úgy tudom Jenő már említette, hogy mi a szándéka. Ezt nem lehet sokáig halogatni.

Magda nem felelt. Nem értette miért vált annyira sürgőssé a bisztró átadása. Attól egy cseppet sem félt, hogy esetleg nem tudja időben megtanulni az üzlet minden csinját-binját. Ha kell éjjel nappal dolgozik, de a férjhez menetel...

Ajkához emelte a talpas kristály poharat, egy hajtásra kiitta a maradék konyakot. Aztán odalépett az ablakhoz, kinézett a kertbe. A lenyugvó nap vörös sugaraiban, mint egy bronz dombormű álltak a tölgyfák. Az egyik fáról egy mókusz szaladt le éppen, magot keres-

gélt a frissen nyírt fűben, majd riadtan feltekintett, éber szemekkel kutatta merről fenyegeti veszély. Megláthatta Sárosit, aki fűnyíróját tisztogatta a ház sarkánál, villámgyorsan megfordult, s akár egy fürge gyík, kúszott fel a legközelebbi fára. Eltűnt a lombok között.

Éva még mindig a konyhaasztalnál ült, karbafont kezekkel, feleletre várva.

– Megteszek minden tőlem telhetőt – mondta Magda. Egyenesen Éva szemébe nézett, és szarkasztikusan tette hozzá: – Remélem nem kell holnapra kitűzni az esküvőt.

Szemrehányó tekintet volt a válasz.

***

A második héten már nem érezte a fáradságot. A szombati tizenkét órai munka kimerítette, ahogy hazaért rögtön belevetette magát az ágyba, és mélyen, álmok nélkül aludta végig az éjszakát. Az a szombati nap volt a fordulópont. Vasárnap egész délelőtt kába volt, téblábolt a hatalmas házban, aztán napozott egy kicsit a teraszon. Lustálkodásáért még Éva sem vetett rá szemrehányó pillantásokat, Sárosi pedig egyenesen megértő volt. Mindent szokni kell, mondta a nagybátyja, talán azt hitte vigasztalásra szorul. Magda még be is szaladt a fürdőszobába megnézni, mi van rajta ennyire szemebetűnő. Nyüzöttnek találta arcát, ahogy belenézett a tükörbe, de ezt a szokásosnál hosszabb alvásnak tudta be, s nem a munka okozta fáradságnak. Délutánra már friss volt, habozás nélkül és vidáman ment el Évával vásárolni az élelmiszer áruházba.

A biztróban is gyorsabban mozgott. Voltak percek, amikor ki-mondottan élvezte munkáját. Lábai hozzászoktak az órákon keresztül való talponálláshoz, kezében ügyesebben állt a szeletelő, nagyobb szakértelemmel csomagolta az elvitelre szánt szendvicseket. A két lánnyal összebarátkozott. A reggeli előkészítés alatt, vagy ebéd után, amikor a csatatérnek látszó étkezőt rakták vendégváro állapotba, sokat beszélgettek. Most már nem állt meg minden alkalmossal, ha szóltak hozzá, beszéd közben is járt a keze.

Lindától megtudta, hogy két éve jár a fiújával, aki négy hónapja gyűrűs vőlegénye, és aki nagyon ügyes gyerek, ő fogja felépíteni saját házukat. Gyűjtik a pénzt a telekre, valahol a városon kívül akarnak építkezni. Addig megteszi az olcsó bérlakás, kettőjüknek elég, gyereket úgysem akarnak a ház elkészülte előtt.

Juanita megmutatta neki a gyerekek fényképeit, meg más képeket is népes családjáról. Hosszasan, minden keserűség nélkül ecse-

telte, hogy ő is, férje is illegálisan vannak az országban, engedély nélkül dolgoznak, s így bizony elég nehéz, de a három legfiatalabb gyerek, két fiú meg a kisebbik lány, már itt született az Egyesült Államokban, ők már automatikusan amerikai állampolgárok. Az sem hangzott szájából panaszként, amikor elmondta milyen sokba kerül az ügyvéd, akinek kezében van a sorsuk. A fiskális szerint a három kisebb gyerek révén jó esélyük van, csakhogy élni ezzel az eséllyel meglehetősen költséges dolog. Az idő pénz, és Isten meg az emigrációs iroda malmi lassan örölnék. Ámbár Isten malma legalább ingyenes, de pénzért az ügyvéd többet tehet értük. Juanita csak szüleit felemlítve lett egy árnyalattal bánatosabb. A két öreget már évek óta nem látta, hazamenni Mexikóba nem mernek, mert akkor esetleg – sőt bizonyosan – nem engedik vissza őket. Megkérdezte Juanitát, miért akarnak mindenáron itt maradni az Egyesült Államokban. A lány egyszerű feletet adott: Mexikóban nehéz, nagyon nehéz. Nem magyarázta meg mi és miért nehéz, de Magda úgy érezte, tökéletesen megérti.

Nickkel nem sokat érintkezett. Feltételezte, hogy nagybátyja beszélt már vele, noha a férfi ennek semmi jelét nem mutatta. Sem kedvesebb, sem ellenségesebb nem volt az uborkás incidens óta. Szóváltásuk szigorúan a munkára korlátozódott, és Magdát csak az nyugtatta, hogy Nick a másik két lányhoz sem volt közlékenyebb. Ezt azzal magyarázta magának, hogy reggeltől estig dolgozni hat nap egy héten, elveszi az ember kedvét a társalgástól. Próbálkozott egyszer közvetlenebb kapcsolatot teremteni, és megkérdezte a férfitől, mit szól a családja az örökös munkához. Nincsen családom, volt a kurta válasz. Faggatta a lányokat is Nick felől. Azok csak a vállukat vonogatták, ők sem tudtak mondani semmit róla.

Magda a konyhában dolgozott, tonhal salátát készített az esti műszak számára, amikor Juanita szólt hátra a kiszolgálópult mögül:

– Meggi! Gyere ki, téged keresnek.

Elhült a meglepetéstől. Ki keresheti őt? Sárosiékon és a bisztróban dolgozókon kívül nem ismert senkit, el nem tudta képzelni, ki lehet az, aki éppen vele akar beszélni. Megtörölte kezét, és kisietett az étkezőbe.

Johnny ült a sarokasztalnál.

Magda nem rejtette véka alá meglepetését, szemrehányó hangon szólt férfihez:

– Hát te? Engem keresel? – kérdezte, mintha nem akarna hinni a szemének.

Johnny most is vigyorogva bólogatott.

– Persze, hogy téged kereslek. Vagy van valaki más is itt, aki Budapesten akar lakást venni?

Magdát előntötte a méreg. A vigyorgás megerősítette abbéli hitében, hogy csúfolódnak vele. Eszébe jutott milyen szemtelenül, képességeiben kételkedve szólította fel, hogy szerezzen neki egy pesti lakást, és biztosra vette, Johnny most így akar visszavágni. Ezzel nem volt semmi baja, magának kereste, tetszik vagy nem, el kell fogadni a visszadobott labdát. De nem itt, és nem most! Vagy azt hiszi ez a férfi, mert a nagybátyja a biztró tulajdonosa, az unokahűg szabadon rendelkezik az idejével, azt csinál, amit akar? Még jó, hogy volt annyi esze – vagy tapintata –, és nem a déli csúcsforgalom kellős közepén állított ide.

Nyers, dühös hangon kérdezte:

– És mi szél hozott erre?

Johnny nem zavartatta magát. Egy papírlapot tett az asztalra.

– Mi ez? – kérdezte Magda.

– Pontosan én sem tudom, mert nem értem. Az internetről húztam le. Eladó budapesti lakások jegyzéke. Sajnos magyarul van írva, csak a számokat értem meg belőle. Mit mondjak? Azok láttán először elszörnyülködtem, aztán megnéztem az átváltási árfolyamot, úgy már nem is olyan borzalmas.

Magda zavarba jött. Hol a papírlapot, hol a férfit nézte, aki várakozva tekintett fel rá. Felhúzott szemöldöke alól kíváncsiság fénylett szürke szemeiben, nyilvánvalóan valamiféle elismerésre várt.

Mérgé lassan kezdett elpárologni.

– És mit kezdjek vele? – kérdezte. Látszott rajta az őszinte értetlenség. Nem tudta mit várnak tőle.

Johnny ábrázata megnyúlt, csalódott volt, mint az az ember, aki rádöbben, hervadt virágot nyújtott át kedvesének. Kezét a papírlapra helyezte, mintha el akarná venni az asztalról.

– Gondoltam érdekel – mondta. – Vagy már nem akarsz lakást venni?

– Hiába találnék egyet, ha nincs meg a rávaló.

Johnny elraktározta csalódottságát, felnevetett.

– Na, nem baj! Szólj majd, ha összejött a pénzed.

Várakozva nézett Magdára, aki még mindig az asztal mellett állt, egyik lábáról a másikra helyezve testének súlyát, mint a sietős fel-

szolgálónő, aki türelmetlenül várja a tétovázó vendég megrendelését.

– Ülj már le egy percre! – szólt rá a férfi. Körbejáratta tekintetét, vajon mi lehet az a sürgős tennivaló, amely elszólíthatná a lányt az asztalától. Az étkezőben rajtuk kívül nem tartózkodott senki. Juanita a konyhában segédkezett Nicknek, Linda már korábban hazament.

Magda tudta, hogy jól állnak, ha visszamenne a konyhába legfeljebb a berendezés tisztogatása várna rá, amihez nem volt túl nagy kedve. Mégis hátranézett, arra várva, hátha valaki majd elhívja.

Végülis csak leült a székre, szemben a férfivel.

Johnny komolyabbra fogta a szót.

– Különben nem ezért jöttem – mondta a pesti lakások jegyzékére bökkve, majd látva Magda arcán a feléledő kíváncsiságot, tudatosan nem folytatta.

– Akkor miért?

A férfi kereste a szavakat, lassan beszélt.

– Ne értsd félre, – mondta –, én igazán mindig megértem, amit mondasz, de az angol tudásod messze áll attól, hogy akárcsak megfelelő is legyen.

Magda lehajtotta fejét, mégis úgy érezte, igazságtalan bírálat érte.

– Mi bajod az angol tudásommal?

– Mondtam, nekem semmi. Ellenben tanulhatnál még. Arra gondoltam, nincs e kedved iskolába járni?

– Iskolába? – kérdezte Magda meglepetten. Elgondolkodott. Rövid szünet után folytatta: – Éppenséggel volna kedvem, de én dolgozni jöttem ide.

– A kettő nem zárja ki egymást. Este hattól kilencig járhatnál a Community College-ba, ahol rendszeresen és különböző szinten tartanak angol oktatást. Ma már jóval több itt a külföldi, mint néhány évvel ezelőtt, ezért komoly igény is van erre. – Aztán, hogy meggyőzőbb legyen, hozzáfűzte: – És ingyenes.

Magda nem válaszolt azonnal. Csábító volt, amit hallott. Kénytelenül belátta, hogy unalmasak az estéi. Nem akart minden este televíziót nézni Sárosiékkel. Időnkénti beszélgetéseik sem szórakoztatták. Unta már, hogy állandóan az otthoni viszonyokról meséljen, amit Sárosiék – szerinte – egyébként sem értettek meg. Ezt viszont ő tudta megérteni. Innen, az óceán túlsó partjáról nézve, az otthoni politikai viszályok, a mindennapos csalások, sikkasztások, vádas-

kodások nem csak érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok voltak, de jelentőségük súlya is minimálisra csökkent. Sárosiék inkább el-elcsodálkozó kétkedéssel, nem pedig valódi érdeklődéssel hallgatták beszámolóit. És az a kevés érdeklődés is csökkenni látszott. Gondjaik, ha voltak, idekötötték őket Amerikához, örömeik éppügy. Az ő számára is sok minden, amit nagybátyjától vagy Évától hallott, idegenül hangozott. Úgy gondolta azonban, ő mégis nyitottabb, mint Sárosiék, s mohó figyelemmel hallgatott mindent, ami az itteni életre vonatkozott, bár nagyon kevés dologban értett egyet nagybátyjáékkal. Ez nem csak a két világ – Magyarország és az Egyesült Államok – közötti óriási eltérésből adódott, hanem a közöttük meglévő korkülönbségből is. Ezért is érezte magát jobban munkahelyén, ahol Lindában vagy Juanitában sokkal több közös vonást fedezett fel, mint Sárosiékban.

– Hol van az a Community College? – kérdezte.

Johnny elégedetten nézett rá, mint aki hosszas küzdelem után végre elérte célját.

– Szívesen elviszlek amikor itt végeztél. Az új szemeszter ugyan már elkezdődött, de folyamatosan lehet jelentkezni. Ha úgy gondold, akkor felhívom Eugent és megmondom neki, ma ne jöjjön vissza érted, majd én hazaviszlek, miután elintéztük az iskolát.

Csak a férfi távozását követően jutott eszébe, hogy a legfontosabbat elfelejtette szóba hozni. Éva és a nagybátyja Johnnyt szemelték ki számára, ám hosszas, napokon át tartó töprengés után sem tudta mitévő legyen. Azt már eldöntötte, hogy itt akar maradni Amerikában, ahol – íme! – tálcán kínálják fel neki azt a lehetőséget, ami után bárki más foggal-körömmel kapaszkodna. A házasság – legalábbis a Johnnyval kötendő házasság – azonban nem volt inyére. Viszont azt is be kellett látnia, hogy valóban nincs más választása. Egy névházasság – noha ehhez sem igazán fűlött a foga – talán járható út. De csak most ébredt tudatára annak, hogy pont a legilletékesebbel nem beszélt még erről. Tudnia kell hányadán áll Johnnyval. S lám, itt volt az alkalom, ő meg elszalasztotta.

Johnny a biztró előtt várta. Egy tűzpiros Corvette mellett állt.

Magdát nem érdekelték az autók, s bár öt évvel ezelőtt megszerzte jogosítványát, nem érezte feltétlen szükségét egy autónak. Budapesten még hiányát sem. A metró, a villamosok és az autóbuszok tökéletesen kielégítették közlekedési igényeit, ámbár olykor, sietős dolga lévén, örült volna, ha nincs a menetrendszerű járatokhoz kötve. Mindamellettt egy autó fenntartását – árával és járulékos

költségeivel együtt – még a huszonegyedik század elején is olyan luxusnak tartotta, amely az ő számára – kevés kerestetéből – elérhetetlennek bizonyult.

Johnny autója, amelyet most látott először, más volt. Ez a kétajtós, széles testű, lapos és mégis kecses, kétülékes sportkocsi maga volt az autók csodája.

Valahogy azonban ellentétben állott a férfi megjelenésével és viselkedésével. Soha eddig még nem párosított egyetlen járművet sem a tulajdonosával, de Johnny magatartásához, sokszor gyerekesnek tűnő és komolytalannak látszó nevetgéléséhez, lomha, esetlen mozgásához jobban illett volna... Nem tudta mi, de ez semmi esetre sem.

A férfire sandított, önelégültségnek vagy büszkeségnek jelét keresve rajta, de Johnny minden fennhéjzás nélkül, teljesen természetesen préselte be magát az autóba.

– Gondolkoztam azon – mondta a férfi, miután a Corvette nagy lendülettel elrugaskodott a járdától –, hogy neked is szükséged lesz egy autóra.

– Netán éppen egy ilyenre?

– Nem feltétlenül – hangzott az egykedvű válasz. – Ilyenkor talán még busszal is járhatnál, bár ebben sem vagyok olyan biztos, azt sem tudom, jár-e busz errefelé, de este hét vagy nyolc óra után már biztos nem közlekedik. Innen a bisztrótól, mondom persze, ha van egyáltalán buszjárat, az iskoláig még csak egyszerű, de már onnan haza...

– Jenő biztos értem jönne esténként – vágta rá Magda, majd a férfi kérdő pillantását észrevéve, gyorsan kijavította magát. – Akarom mondani, Eugen.

– Valószínű. De miért akarsz kiszolgáltatni magad, ha nem muszáj?

Kiszolgáltatni? Ez meg sem fordult a fejében. Átvillant az agyán a kép: Sárosi kelleetlenül tápáskodik fel a tévé elől, bosszankodva megy ki a garázsba, kedvenc műsorát odahagyva indul érte az iskolához. Egyszer-egyszer még rendben van. De minden nap? Emlékezett, rövid ittléte alatt háromszor is előfordult, hogy nagybátyja késve jött érte a bisztróhoz. Nem tudta, nem is kérdezte soha, mivel tölti napjait amikor nincs a bisztróban, nyilván akad valami dolga. Valami, amit esetleg éppen miatta kell félbeszakítani. Hogy őt szállítsa! Belátta, Johnnynak igaza van.

– Sokba kerül. Nekem nincs annyi pénzem – mondta kedvetlenül, s hirtelen az iskola iránt érzett lelkesedése is lelohadt, mintha váratlan és nehezen elhárítható akadály gördülne az útjába.

– Olcsón is lehet szerezni egy használt kocsit. A lényeg, hogy kiszolgáljon, nem az, hogy új vagy szép legyen.

– Mennyiért?

– Jó állapotban lévőt, amire egy ideig még költened sem kell, körülbelül kétezer dollárért. Talán még olcsóbban is, ha szerencséd van.

– Nincs annyi pénzem. Most még nincs.

A váratlan kiadás rémképe elkészerítette.

– Majd én megveszem neked.

Hitetlenkedve és kétkedéssel nézett Johnnyra.

– Na, nem úgy értem – heherészett a férfi, mint egy jó tréfán. – Kölcsönzöm neked a pénzt.

– Ez nagyon szép tőled, és ha már itt tartunk, valami másról is akarok beszélni veled.

De erre már nem maradt ideje. Ott álltak az iskola előtt.

***

Az iskola irodájában középkorú, ájtatos képű hölgy fogadta Magdát, aki tartózkodással viszonzta a túlzottnak talált kedveskedést. A hölgy sokat kérdezősködött, és ez a repülőtéren kihallgatásra emlékeztette, holott teljesen más jellegű kérdésekre kellett feleletet adnia. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy egy apáca előtt ül és zárdába való felvételét kéri. A hölgy sokat jegyzetelt, s valahányszor feltekintett jegyzetfüzetéből, jámbor mosollyal biztatta Magdát további válaszokra. Az apáca végül két papírlapot nyomott a kezébe, és átküldte őt egy tanterembe.

Johnny az irodával szemközt egy padon ülve várákozott türelmesen. Ölében pihentette összekulcsolt kezeit, mintha imádkozna.

A kijelölt terem felé haladva még inkább úgy érezte, egy kolostorba került. Léptei éles koppanással verték fel a csendet a néptelen folyosó kőpadlóján; egy teremből elmosódott hangok szűrődtek ki, mint foházkodás egy kápolnából.

Az üres tanteremben felsóhajtott, e sóhajtól remélve nagyobb önbizalmat. Letelepedett a tanári asztal mellé, és nekilátott a papírlapra gépelt tesztkérdésekre válaszolni. A feladat, noha nem értett meg pontosan minden kérdést, feleletet sem talált mindegyikre, könnyen megoldható volt, és hamar végzett is vele.

Amikor felállt az íróasztal mellől és kilépett a folyosóra, egészen más kép fogadta. Oktatási szünet lehetett, a tantermekből özönlöttek a hallgatók, a korábbi csendet lármás hangzavar, emberek zajos kavargása váltotta fel. Noha ebben az iskolában felnőttek számára tartottak szakelőadásokat, mindez mégis úgy hatott, mintha iskolás gyerekek vitakoznának a feladott leckéken, egymás szavába vágva terveznék esti programjukat. Kerülgetnie kellett a csoportokba verődött beszélgetőket, egy cingár legényke – ki tudja miről nem akart lekésni – nagy sietségében majdnem fellökte őt.

Az ájtatos képű hölgy, átvéve tőle a tesztlapokat, elismerően ingatta fejét és erőltetettnek tűnő lelkesedéssel gratulált. Aztán elmagyarázta, kissé aprólékosan és körülményesen, hogy melyik teremben tartják az oktatást, meg hogy jelentkezzen majd egy bizonyos Missis Culvertnél, aki az angolt tanítja.

– Szeretettel várjuk önt, és sok szerencsét kívánunk – mondta a hölgy, miközben kikísérte az irodából. Amikor Johnny is odalépett hozzájuk, a férfihez intézve szavait, így folytatta: – Értelmes kisasszony, és már így is sokat tud, nem félek attól, hogy nem halad majd gyorsan a tanulással.

A dicséretet Johnny nyugtázta szokásos vigyorával, így fejezve ki: lám csak, micsoda tehetséget fedeztem fel maguknak. Magda zavartan pironkodott, nem tett megjegyzést a hallottakra, de szíve szerint már kint lett volna az utcán.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokáig kellett várakoznod rám – mentetgetőzött az autóban.

– Éppen volt annyi szabadidőm – mondta a férfi, mint aki egy szóra sem érdemes apróságot intéz el kézlegyintéssel. – Sőt, még több szabadidőm is van – folytatta, – és a felvételi vizsgád sikerére meghívlak egy italra.

Magda nem érezte szükségét semmiféle ünneplésnek, a korábbi dicséret éppúgy kényelmetlen volt számára, mint most a felvételi vizsga kifejezés. Elvégre nem egyetemre vették fel, hogy ilyen nagy hűhót kerítsenek a dolognak. A férfivel viszont feltétlenül beszélni akart.

Egy étterembe mentek, amelynek közepét egy U alakú bárpult foglalta el. Ide telepedtek le két magas bárszékre. Johnny, tőle várhatóan, sört rendelt, Magda rumos kólát kért magának.

– Visszatérve az autóra – kezdte Johnny a beszélgetést –, van egy barátom, akinek van egy eladó Nissanja. Nem tudom, mennyit kér

érte, de ha hajlandó lesz jó áron megválni tőle, akkor holnap akár meg is nézheted.

– Megnézhetem – egyezett bele minden öröm és áhítozás nélkül. Az, hogy Johnny várakozásra kényszerült az iskolában, megerősítette benne az autó szükségességét.

Johnny észrevette bizonytalanságát és hosszasan ecsetelte az autó előnyeit, akár egy agilis autókereskedő. Nyitott kaput döngett, ám látva, hogy ezen a kapun átjutni mégis hiábavaló igyekezett, másra terelte a szót. Mintha ráértzett volna, hogy Magdának mi jár az eszében.

– Ha nem tévedek, akartál valamit mondani?

– Igen – mondta Magda, és elhallgatott. Nem tudta hogyan fogjon hozzá. Körültekintett. A mixer a bár túlsó oldalán poharakat mosogatott. Mellettük nem ült senki, beszélgetésüket senki sem hallhatta. Ennek ellenére majdnem suttogva kérdezte:

– Beszéltél Eugennel az én terveimet illetően?

– Hogy lakást akarsz venni?

– Nem. Eugen át akarja adni nekem a bisztrót. Ehhez azonban papírok kellene. Hogy legálisan itt tudjak maradni. Azokat meg, legalábbis Éva meg Eugen szerint, csak úgy tudom megszerezni, ha férjhez megyek.

– Elveszlek én feleségül.

Magda mereven nézte a férfit, arcáról próbálva leolvasni ki nem mondott gondolatokat. Johnny arca komoly volt, megszokott vigyora is eltűnt.

– Nem értelek, Johnny – hitetlenkedett Magda. Fészkelődött a bárszéken, és zavarában csaknem feldöntötte kólás poharát, a férfi kapta el az utolsó pillanatban. – Ez a második alkalom, hogy találkozzunk, az első, hogy mások részvétele nélkül ketten beszélgetünk. És ilyen rövid ismeretség után hajlandó lennél feleségül venni. Mennyiért?

Johnny elképedt. Intett a mixernek, hogy hozzon még két italt, csak utána kérdezett vissza:

– Mi az, hogy mennyiért?

– Biztos, hogy nem szerelemből vezetnél oltár elé.

– Eugen sok jót mesélt rólad – Ismét megjelent arcán a vigyori somolygás, és bár hangjában nem volt semmi komolytalanság, Magda mégis úgy érezte, viccelődnek vele. – Sokkal tartozom Eugennek, s most éppen nőtlen vagyok. Figyelembe véve a szépsé-

ged, meg a sok jót amit hallottam rólad, nem is kell olyan nagy áldozatot hoznom.

Lehet, gondolta Magda, hogy ez neked nem olyan nagy áldozat. Az áldozatot nekem kell hoznom. Igaz, saját érdekében.

Végignézett a férfin. Johnny tengerzöld öltönyt viselt, ami drága szövetből készült, de vagy kihízta, vagy nem rá szabták, mert az öltöny kabátja túl feszes volt. Krémszínű ingének nyaka is ki volt gombolva a meglazított nyakkendő alatt.

– Erre majd még visszatérünk. Azt már látom, hogy belőled nem kell kicsikarni a döntést. Nekem azonban túl gyorsan jött minden.

– Tudod, hol találsz meg – mondta Johnny szolgálatkészen, mint aki bármikor hajlandó apró szívességet tenni egy régi ismerősének.

Késő este volt már amikor Sárosiék háza elé értek. Johnny nem állította le a motort, de kiszállt a kocsiból, átballagott az autó másik oldalára, és kiségitette Magdát az ülésből. Búcsúzóul Magda kapott tőle egy cuppanós, nyálas csókot az arcára, s bőrén érezte a két nagy szemfogat. Egy darabig még nézett a távozó sportkocsi után, aztán megtörölte arcát, és elindult – a házat megkerülve – a hátsó terasz felé. Tudta, hogy a teraszra nyíló ebédlőajtó soha sincs bezárva, nem akarta Sárosiékát felzavarni a tévé mellől.

A házban sötét volt, csak a családi szobának nevezett helységből derengett át némi fény. Tisztán kivehető hangok szűrődtek át onnan, de a televízió helyett Éva hangját hallotta. Nem észlelték jövetelét, mert a beszéd nem maradt abba.

Magda megállt az ebédlőben.

– ...nagybátyja, neked kell beszélni vele. Nincs olyan helyzetben, hogy sokat ugráljon meg válogasson. Judit és Kálmán is szeretnék már a saját életüket élni, ezt te is nagyon jól tudod. Akkor meg mire menne haza? Persze nem fogják kitenni az utcára, elvégre mégiscsak az anyja, de éppen elég sokáig volt már a terhükre. Harminckét éves felnőtt nő. A jövőjéről van szó, ne érzelegjen. Szerelemre majd lesz ideje később. Ahhoz még nem öreg. Most azonban nem is erről van szó...

Megkapaszkodott az ebédlőasztal sarkában. Az első pillanatban még szégyenkezés futott át rajta, amiért illetlenül hallgatózik, de ezt a szégyenkezést azonnal felváltotta a kíváncsiság, majd a kíváncsiság helyébe lépő megdöbbenés. Úgy érezte elhagyja az ereje.

Sárosi csitítgató hangját hallotta:

– Tudom, nagy a mehetnéked, de hát..

Éva kiabálni kezdett.

– Talán nem miattad? Igen, fel akarok számolni mindent és minél hamarabb. Vagy talán nem ebben egyeztünk meg? Túlságosan sok rossz emlék fűz ehhez az átkozott városhoz.

A hang sírásba csuklott.

– Szemét alak vagy, tudod!?

– Ezek nem olyan dolgok, amiket elkapkodhatunk. Megígértem, igaz, de idő...

– Jellemző rád. Meddig akarod még húzni? Vagy még mindig amiatt a... Én már kifutottam az időből. Add férjhez ezt a lányt, add át neki a bisztrót, a két házat Johnny eladja nélkülünk is. Ahhoz nem kell itt maradnunk.

Odabentről léptek zaja hallatszott.

Magda megijedt, hogy rajtakapják a hallgatózáson. Gyors léptekkel, lábujjhegyen kiosont a teraszra, azzal már nem törődött, hogy esetleg meghallják az ajtó csukódását.

De nem hallották meg, nem jött utána senki.

Leroskadt az egyik kerti székre, és szótlanul bámulta a tölgyfákat.

Enyhe, hűvös szél fűjdogált, mustársárga leveleket tépett le a fákról. A levelek kitartóan lebegtek a szellő szárnyán, egyik-másik mintha a szél segítségével akarni visszakapaszkodni a faágra, hogy végül hosszas libegés után mégis megtalálja helyét a földön.

Közeledett az ősz.

***

Az elkövetkezendő napokban begubózott, mint sündisznó, amelyik tüskéi védelmében óvja magát minden külső támadástól. Magda tüskéi tömör válaszaik voltak. Ha kérdezték, csak igennel vagy nemmel felelt, ő maga nem kezdeményezett beszélgetést, a társalgásból kivonta magát. Rettegett attól, ha kinyitja száját, idő előtt többet mond és azt is durvábban, mint esetleg szeretné.

Sárosival kevesebb gondja volt, nagybátyja a maga férfias módján azzal intézte el Magda viselkedését, hogy megvan neki, nem kell törődni vele, majd elmúlik. A nők egyébként is kiismerhetetlenek, és unokahúga sem különb. Éva már nem tudta, vagy nem is akarta ilyen egyszerűen elintézni a dolgot. Kitartóan faggatózott, látta a lányon, olyasvalami bántja, amit nem lehet csupán a menstruációval járó fejfájással, ingerültséggel indokolni. Tudta – a nők jobban megérik ezt –, Magda hallgatásának, hangulat változásának mélyebb okai vannak.

– A bisztróban van valami baj? – tudakozódott Éva.

– Nem, nem. Nincs semmi baj.

– Mi bántottunk meg valamivel? – Éva arcán őszinte aggodalom mutatkozott, s Magdának már a száján volt, hogy igennel vágjon vissza.

Éva hol kedves volt, anyáskodó, hol pedig majdnem arrogáns.

– Mondd meg, ha van valami bajod velünk! – mondta egyszer kétszer harciasan, s Magdának ilyenkor nehéz volt elhárítani a támadást. Mégis türtőztette magát, úgy vélte, ha eljön az ideje, Sárosiból könnyebb lesz kiszedni a kérdéseire várt válaszokat.

Rengeteg kérdése volt, de nem akart fejfel menni a falnak, előbb kavargó gondolatait akarta elrendezni. Néhány kérdésre mindenképp előtt saját magának kellett megtalálni a választ.

Apró jelek után kutatott az emlékezetében, amelyekből azt a következtést szűrheti le, hogy teherré vált anyja számára, kerékkötője lett anyja életének. Semmi ilyet nem talált. Anyja még Kálmán oda-költözése után is ugyanazzal a szeretettel viszonyult hozzá, mint akkor, amikor még csak ketten voltak – nemcsak anya és lánya –, de jó barátnők is. Kálmán magatartásában sem tapasztalt olyasmit, ami arra utalt volna, hogy anyja barátja ki akarja őt közösiteni saját otthonából. Akár igaz, amit Éva szájából hallott, akár csak agyának téves szüleménye volt, egyre erősebb kétely támadt benne a magyarországi otthonát illetően. Igaz, hogy apja, amikor elhagyta őket, nyilvánvalóan kettejükre hagyta a pesti lakást, ám ha valamiért nem tudnának megférni egymással, akkor ő az, aki távozásra kényszerül. Tudat alatt ezt már korábban is belátta, ezért is vállalkozott arra, hogy idejőjjön Amerikába.

Mégsem tudta kiirtani magából a gondolatot, hogy nem teljesen önszántából jött ide. Anyja és Kálmán is lelkesen biztatták – nem mintha erre nagy szüksége lett volna –, hogy menjen. Sárosiék segítségével, bizonygatták mind a ketten, sokkal könnyebben boldogulsz Amerikában, sokkal előbbre és többre viheted, még egyedülálló lányként is, mint itt Magyarországon. Természetesen sokféle nehézséggel is számolni kell, de az akadályokat könnyebb leküzdeni a lehetőségek hazájában, mint bárhol a világon. Hogy küldték és biztatták, rendjén való. Most azonban éles fájdalommal hasított tudatába a felismerés: azt sem Kálmán, sem az anyja nem említette, egyetlen szóval sem, ha bármi történik, ha valami nem úgy sikerül, ahogy eltervezte, akkor szeretettel visszavárják.

És Johnny?

Ez volt számára a legérthetetlenebb. Johnny elveszi őt feleségül, mert valamiért hálával tartozik a nagybátyjának. De miért feltételezik, Éva, Johnny és a nagybátyja, hogy ő hozzá akar, hozzá menne feleségül? A legalitást biztosító papírokért? Persze, azokra a papírokra nagy szükség van, jelenlegi helyzetében egyre égetőbb szükség, de ez még közel sem jelenti azt, hogy mindenáron, minden körülmények között. Ha akadna valaki, akit megszeret – még ha nem is teljes és odaadó szerelemmel –, az más. Johnnyt nem tudta elképzelni maga mellett. Nem mintha – már amennyire két találkozás után az ilyesmit határozottan meg lehetne állapítani – nem kedvelte volna meg ezt a szeleburdi figurát, de emlékezve nyálas csókjára, maga elé képzelve húsos alakját, fehér bőrének, egész testének lagymatagságát, hideg borzongás szaladt végig a hátán. Még a kurváknak is jobb, mert egyszer-egyszer talán oda lehet bújni valaki mellé – bár erre képtelennek érezte magát, s tudta, erre sohasem lesz kapható –, de nap-nap után? Pénzért vagy papírokért, teljesen mindegy. S ha netán mégis, folytatta tovább gondolatmenetét, mi történik akkor, ha közben – Johnny feleségeként – megtalálja az *igazit*? Milyen szerelmi háromszög alakulhat ki abból?

Nem, nem, nem és nem!

Még akkor sem, ha Johnnyt netán valami más is vezérli, nem csak az, hogy lerója háláját Sárosinak. Tudta magáról, hogy nem szép nő, s még véletlenül sem az a típus, akibe első látásra beleszeretnek a férfiak, ha egyáltalán lehetséges szerelem első látásra. Szerette volna hinni magáról, hogy jó természete van, olyan, ami ellensúlyozni képes szépsége hiányát, ám a jó – vagy éppenséggel rossz – természet kiismeréséhez is idő kell, két találkozás után senkiben sem alakulhat ki erről reális – főleg szerelemre gerjesztő – vélemény. Fülébe csengtek Wágner Béla szavai: *nem hittem volna, hogy beléd fogok szeretni, de ahogy lassan kiismertelek...* Mit ismert ki rajtam? Hazudott akkor is.

Biztosra vette, hogy Johnnyt a hálán kívül valami más is vezérli. De mi? Hirtelen villant át agyán a felismerés: Johnny rajtam keresztül akarja megszerezni magának a biztrót. Ámde miért kell még egy biztró is annak, akinek három háza van? Ráadásul ilyen áron. Vagy talán nem is vagyok olyan nagy ár egy jól menő biztróért? A férfiak – lásd Wágner Bélát – amúgy is könnyebben fekszenek oda valaki mellé, könnyebben leküzdik viszolygásukat, ha egyáltalán van nekik. Johnnyé lesz a biztró, én megkapom a szükséges dokumentumokat ahhoz, hogy legálisan élhessek Amerikában,

Sárosiék pedig elköltözhetnek, ahova akarnak. És élhetünk boldogan mindannyian, amíg csak meg nem halunk.

Mint a mesében.

Köszönöm szépen, ebből a meséből nem kérek.

***

Az iskola iránt érzett kezdeti lelkesedése nem tartott sokáig. Nem a tanulástól ment el a kedve, s még csak az iskolától sem. Sokkal szívesebben töltötte itt estéit, mint Sárosiékkel, akiktől félt, hiszen, ha sokat vannak együtt, idő előtt önti ki azt, ami a lelkét nyomja. Még az oktatásra sem lehetett panasza, a tanárnő tagadhatatlan odaadással és mindenkire kiterjedő figyelemmel igyekezett minél jobban megismertetni felnőtt nebulóival az angol nyelvet.

Hanem az osztály!

Tizenhatan voltak egy teremben, és már az első nap feltűnt neki, hogy rajta kívül mindössze egyetlen európai van a hallgatók között. A többiek – ezt sem volt nehéz elsőre megállapítani – ázsiaiak és latin-amerikaiak voltak, az utóbbiak az osztály létszámának több mint felét alkották. Ők voltak azok, akik időnként az oktatást is zavarták, akiket tanárnőnek többször is rendre kellett utasítani, a teremben, az oktatás ideje alatt lehetőleg ne beszéljenek spanyolul. A figyelmeztetés mindig eredményes volt, de hatása többnyire csak rövid ideig tartott. Bár ebbe az osztályba olyanokat soroltak be, akik haladónak számítottak, angoltudásuk így elérte az egyszerű társalgás szintjét, az anyanyelv majd mindig felülkerekedett. Legálábbis a latin-amerikaiaknál. Az ázsiaiak – Magda először nem tudta pontosan megállapítani melyikük japán, koreai vagy vietnami – nyelvi különbözőségük révén a szünetekben is angolul beszéltek egymás között. A szünetekben azonban ők is egy különálló csoportot alkottak a folyosón, s Magda úgy gondolta, földrajzi hovatartozásuk fűzi össze őket.

A hispánok, ahogy szünetet tartottak az oktatásban, rögtön átváltak spanyolra, maguk között soha nem beszéltek angolul. Az egyik órán, nyelvgyakorlat alkalmával, mindenkinek rövid ismertetésben kellett számot adni arról, honnan jött. Így tudta meg, hogy minden hasonlatosságuk és azonos nyelvük ellenére mindegyik más országból származik. Négyen voltak csak Mexikóból, ketten Hondurából, a többiek Chiléből, Guatemalából, Venezuelából, Columbiából, egy pedig – akinek szintén nem okozott nehézséget a spanyol nyelv – Brazíliából érkezett. Az egyetlen európai egy nála

valamivel fiatalabb lány volt, akiről kiderült, orosz. Természetesnek tetszett, hogy vele próbáljon barátkozni.

– Oroszország melyik részéből jöttél, Moszkvából? – kérdezte tőle Magda a harmadik oktatási nap egyik szünetében.

– Nyet – hangzott az elutasító válasz. Az orosz lány fején melírozott hajkorona ékeskedett, mint egy napszítta szénaboglya, két füléből hosszú, ezüst fülbevaló csüngött alá kis hiján a vállait verdesve. A fülbevalók és a hajkorona együttesen húzták hátra tulajdonosuk fejét, aki így könnyen és zavartalanul hivalkodhatott gondosan kikészített és ápolt arcával. Rövid válasza egyszerre volt lekezelő és felháborodott, megütközve azon, hogy moszkvainak nézik, mintha más város nem is létezne a világ legnagyobb országában. Magda nem érdeklődött tovább a lány helyi illetősége iránt.

– Mit csinálsz itt Winston-Salemben? Dolgozol? – kísérletezett tovább.

– Nem. – Ezt már angolul mondta, de ez sem hangzott barátságosabban. – A férjem dolgozik itt. Orvos.

– És régóta vagytok itt?

– Fél éve. – Az orosz lány rágyújtott egy hosszú, vékony cigaret-tára. Ahogy visszapattant az arany öngyújtó zárókupakja, valaki rászólt, hogy az épületben nem szabad dohányozni. Erre szó nélkül megfordult, és elindult a kijárat felé. Magda is rágyújtott volna, de úgy döntött, a következő szünetre hagyja a dohányzást.

Jobb időtöltés hiján a falra függesztett lapos vitrinbe kitűzött álláshirdetéseket kezdte böngészni minden különösebb érdeklődés nélkül.

Egy férfi lépett mellé, akiről már dús, fénylő fekete haja is elárulta hispán származását. Arca is fénylett, mint a frissen polírozott bútor, és a szeme is fénylett, mint a salakjától letisztított fekete-szén.

– Te is munkát keresel? – kérdezte komolyan és őszinte érdeklődéssel.

– Nem. Csak nézelődöm.

– Én is – mondta a férfi. – Van munkám, hál' istennek, de azért nem árt tájékozódni. Ha szerencsém van, találok jobbat.

– Hol dolgozol, hogy jobb munkát akarsz magadnak találni?

– Egy építkezésen. Éppenséggel nem rossz munka, a fizetés sem utolsó, de ha jönnek az őszi esőzések, a télről már nem is beszélve, ugyancsak pihenésre leszek kényszerítve. – Most jelent meg először mosolyféle az arcán. – A szabadban még esernyő alatt sem lehet

olyankor dolgozni. Engem ugyan nem zavar az eső, amíg nem túl hideg. És te? Dolgozol valahol?

Magda tétovázott, mintha attól félne, valami nagy titkot akarnak kiszedni belőle, de a férfi közvetlen modora, mely egy cseppet sem bizonyult tolakodónak, bizalmat ébresztett benne.

– Igen – mondta. – Egy bisztróban dolgozom.

– Az sem rossz – jegyezte meg a férfi –, legalább tető alatt vagy, dolgozhatsz, ha esik, ha fúj. Bár én nagyon szeretek kint dolgozni a szabadban, a rossz idő sokba kerül.

– Sokba kerül?

A férfi most már nevetésre húzta száját, hófehér, egészséges fogsor villant elő, sovány arca hirtelen gigömbölyödött.

– Persze, hogy sokba kerül. Ha nem dolgozom, nem fizetnek.

– Na ja, gondolom a pénzre neked is szükséged van.

A férfi ádámcsutkája megmozdult a nevetéstől, a fehér fogsor tovább virított.

– Már hogyan lenne! Ki az, akinek nem kell a pénz? A háztulajdonosnak mégsem mondhatom, várjon a lakbérrel hó közepéig, mert egész héten zuhogott az eső.

A férfi behúzta nyakát, két tenyerét kifordítva vállmagasságig emelte fel, így utánozva elképzelt mentegetőzését.

A szünet véget ért, s valaki a hispánok közül odaszólt hozzájuk:

– Carlos, vége a szünetnek!

A férfi egy vidám hunyorítással vett tőle búcsút, és elindult a tanterem felé.

Magda hosszan nézett utána. Váratlan szomorúság kerítette hatalmába, hiányzott neki, hogy őt is figyelmeztesse valaki, hívja a tanterembe. Az orosz lány libegett el az orra előtt, erős, ingerlő illatfelhőt hagyva maga után. Lassan elindult ő is, utolsónak lépett a terembe.

Az oktatás végén, még a tanteremben, a férfi ismét odalépett hozzá.

– A szünetben elfelejtettem bemutatkozni, Carlos Villalba vagyok – mondta egy kicsit szégyenkezve, és kezet nyújtott. Kezének erős szorítása csak akkor engedett, amikor Magda is megmondta nevét. Carlos elképedt egy pillanatra, hogy azután örömteli hangon felkiáltson:

– Santa Magdalena! Nombre de bello!

És köszönés nélkül követte kifelé tartó hispán társait.

Magda egyedül ment a bejárat elé Sárosira várakozni.

***

A parkolóból egyenként tűntek el az autók, az iskola környéke lassan kihalt. A parkolót megvilágító ívlámpák foltos térképet festettek az aszfaltra. Az iskola jó környéken volt, körülötte az amerikai középosztály karbantartott, egyszerű házainak, rendszeresen ápolt kertjeinek nyugalma az iskolára is rátelepedett. A földszintes, hosszú épület, sorra kihunyó ablakaival mégis félelmet ébresztett, mintha a sötétből ismeretlen veszély leselkedne. Lelépett a járdáról egy ívlámpa fénye alá.

Sárosi késett.

Amikor megérkezett, fürgén pattant ki az autójából és tolt, tesékelte a lányt a kocsihoz.

– Ne haragudj – mondta közben –, elnéztem az órát.

Magda elfogadta a kifogást, tudta, hogy Sárosi tévét nézett, s egy pillantást sem vetett az órára, míg kedvenc műsora véget nem ért.

Az autóban nekiszegezte az első kérdést.

– Miért akarja Éva mindenáron eladni a bisztrót meg a bérházat?

Kanyarhoz értek, Sárosi lassított, szemét az útra szegezte, csak akkor válaszolt, amikor már befordultak.

– Úgy érzi dolgozott már eleget, ideje lenne nyugdíjba vonulni.

– Ahhoz még fiatal, és különben sem kell neki vesződni sem a bisztróval, sem a bérházzal.

– El akar költözni – mondta Sárosi. Szükségét érezte, hogy még hozzátegye: – Na, nem mostanában. Majd valamikor. Talán egy vagy két év múlva.

– És miért utálja annyira a csikánókat?

– Én se szeretem őket, de Éva érzékenyebb az ilyesmire. A cigányokat sem szerette soha. Általában a színeseket.

– Miért? Színes bőr alatt nem lakozhat tisztességes ember? – kérdezte Magda, erősen kihangsúlyozva a tisztességes szót.

– Más oka is van – folytatta Sárosi. – A bérháznál nem rég egy nagy csetepaté, mentők, rendőrök, az nagyon megviselte.

– Miféle csetepaté?

– Verekedés. Gondolom kábítószer miatt. Amikor hívtak, egyedül akartam odamenni, Éva azelőtt se nagyon járt a házhoz, de akkor, a fene se tudja, miért, ragaszkodott ahhoz, hogy velem jöjjön. Nem kellett volna.

– Mi történt pontosan?

– Majd egyszer elmondom – dörmögte Sárosi kitérően, mint aki-ben mély sebeket szakítottak fel, amiről nem akarózik beszélni.

– Abban a házban csak csikánók laknak? – kérdezte Magda.

– Csak.

– Miért nem adod ki a lakásokat amerikaiaknak, ha egyszer a csikánókkal annyi baj van?

– Ez nem olyan egyszerű, csillagom. Arra a környékre a világerő sem költözne amerikai. A jobbik fajtája biztos nem.

– Akkor meg tényleg el kell adni.

Sárosi ingerült lett.

– Nektek nőknek minden olyan egyszerű. Megvenni, eladni. Úgy beszélsz már te is, mint Éva. Arra nem gondoltok, hogy az a bérház, akármilyen rossz helyen van is, ki van fizetve, állandóan és folyamatosan lakják, szép pénzt hoz a kasszába. Ráadásul a csikánók többsége készpénzzel fizet, soknak még csekkszámhája sincs, így aztán adóba sem kell minden jövedelmet bevallani.

– Viszont, ha csinálnak egy razziát – mondta Magda –, az sok kellemetlenséggel járhat. Azt is megéri?

– Milyen razziáról beszélsz?

– Hááát – elbizonytalanodott –, keresik az illegális bevándorlókat.

– Ne légy annyira naív! Emberük sincs elég mindenkit felkutatni. Csak akkor mennek ki valahova, tartanak razziát, ahogy te mondd, ha feljelentés érkezik. Sokszor még azt sem veszik komolyan. Vagy azt hiszed, hogy tényleg ki akarnak ebrudalni minden illegális bevándorlót? Ki fog akkor dolgozni a dohányföldeken? Ki fog mosogatni az éttermekben, ki hordja a moslékot meg a ganéjt a disznóhizlaldákban? Ugyan már!

– Nos, ha nem annyira kockázatos, akkor még nekem sem feltétlenül kellene a hivatalos papírok.

– Már hogyan kellene! Az igaz, hogy sokan vegetálnak itt illegálisan, de milyen élet az? Ha tisztességes munkát akarsz, vagy tisztességes lakást bérelni, akkor már kellene az igazolások mindenütt. Arról nem is beszélve, hogy saját üzletedhez mindenféleképpen szükség van bizonylatokra, amik igazolják, hogy legálisan vagy itt.

– A biztróról beszélsz?

– Éppenséggel arról, de akármilyen üzletet akarsz, akkor is.

– És ha a biztró a te neveden marad, én csak vezetem?

– Az nem megoldás.

– Vagyis fennáll egy razzia veszélye.

– Hagy már ezt a folytonos razziát! Nem erről van szó.

– Hanem?

– Papírok nélkül nekünk is nagy kockázat, hiszen mi vállalunk érted felelősséget.

– Értem. Marad tehát a férjhez menetel. Viszont ahhoz, hogy hozzám menjek Johnnyhoz, szeretnem is kéne. Valamelyest legalább. Sajnos Johnny nem az esetem. Nem is az, hogy kövér, de... Hogy is mondjam? Olyan zsirosan cseppfolyós, vagy nem is tudom.

Sárosi kopasz homlokán összegyűrődtek a ráncok, mintha rég elhalt emlékek keritenék hatalmába, emlékek, amelyek mára már más jelentőséggel bírnak, vagy már régen, valóságuk idején sem voltak ugyanazok, aminek képzelte. Ezek az emlékek, vagy Magda akadémuskodása felbosszantották. Ingerülten vetette oda:

– Te sem vagy egy világszépe.

Magdának elakadt a lélegzete. Sírás kerülgette, érezte, legördül egy könnycsepp az arcán.

A nagybácsi ráébredt, hogy túllőtt a célon. Magda térdére helyezte száraz tenyerét.

– Ne haragudj – mondta halkán. Nem úgy gondoltam. Nem akartalak megbántani.

***

Johnny lelkendezve állított be a bisztróba.

– Megvan a kocsi! – mondta Magdának, amikor Juanita előhívta őt a konyhából. Átkarolta a lányt, húzta magával a sarki asztalhoz.

– Rábeszéltem a fickót, ezerötért odaadja.

– Nincs annyi pénzem – mondta Magda, és kezével tett egy elhárító mozdulatot: isten ments, hogy belerángass egy ilyen üzletbe.

Johnnynak megnyúlt az ábrázata.

– Nem is örülsz neki? Mondtam, hogy kölcsönzöm a pénzt. Vagy közben már találtál mást?

– Nem találtam, nem is kerestem, csak...

– Csak mi?

– Hadd gondolkozzam rajta – kérte Magda kis híján esdekelve, mint aki mindenáron kerülni akar egy cseppet sem kedvére való témát.

– Ha úgy gondolod – mondta Johnny csalódottan. – Csak ne várokoztass sokáig, a végén még eladja az orrunk előtt, ami nem nehez, mert jóval többet ér, mint amennyit kér érte.

Magda hallgatott, feltűnő figyelemmel nézte a férfit. Ujjjaival idegesen dobolt az asztalon.

– Hadd kérdezzek valamit – mondta lassan tagolva, megfontolva a szavakat. – Te tudod mi történt Eugen bérházánál a csikánókkal?

Johnny nem jött rá azonnal, mire céloz a lány. Eltelt egy kis idő, mire sikerült rendezni a gondolatait.

– Tudom, persze, hogy tudom – mondta, mint aki még mindig azon töpreng, milyen összefüggés lehet a szóban forgó autó és a bérház meg a csikánók között.

– Akkor meséld el! – parancsolt rá Magda. Határozott, ellentmondást nem tűrő volt a hangja.

– Miért érdekel?

– Csak. Tudni szeretném.

– Ismered te a csikánókat?

– Honnan ismerném?

– Akkor elmondok valamit, egy barátom mesélte, akinek a kertészetében dolgozott néhány. Reggeltől estig, szorgalmasan, mint a hangyák. A kertészet végében volt egy kis bódéjuk, abban laktak vagy tízen, fizetni sem kellett érte. Szépen keresett mindegyik, a sok munka mellett idejük sem volt elkölteni a pénzüket. Az egyik, és azt hiszem a többi is ugyanúgy, összegyűjtött tízezer dollárt, aztán három hétre hazament a családjához Mexikóba. Ahogy a barátom mesélte, három héttel később egy fillér nélkül tért vissza. Tudod te mekkora pénz tízezer dollár Mexikóban?

Johnny szünetet tartott, várta a hatást, de Magda hallgatott, arcrándulással sem jelezte milyen elképzelései vannak tízezer dollár mexikói értékéről.

A férfi vállat vont és folytatta:

– Az ott rengeteg pénz. Gondold csak el, a legtöbb csikánó még két dollárt sem keres naponta. Tízezer dollár, ötezer nap, jóval több, mint tíz évi jövedelem. És az a szerencsétlen elverte a tízezer dollárt három hét alatt. Nem tanyát vett, nem házat, egyszerűen csak elszórta a pénzt. Három hetes fiesta volt a faluban. Megállás nélkül játszott a mariachi banda, új Madonnát kapott a templom, a falu összes lánya ékesen felcicomázva, új ruhában mehetett bér-málkozni, a férfiak meg vedelték a tequilát. Olyan lehetett, mint egy háromhetes karnevál.

Johnny elhallgatott, most Magdán volt a sor, hogy értetlenül nézzen a férfire.

– Hogy kapcsolódik ez a nagybátyám bérházánál történetekhez?

– Ez sehogy. Csak érzékeltetni akartam milyenek a csikánók. A többségük kétségtelenül szorgalmas, de teljesen másként viszonyulnak az élethez, mint mi. Te akarsz egy szép lakást, egy új autót. Lehetőségeidhez képest, sőt néha még azon túl is, kényelmesen akarod berendezni az életedet. Nekik mindegy milyen körülmények között élnek, semmi más nem vezérli őket, csak a szeszélyeik meg az indulataik. Csak a mának élnek. Keservesen sírnak, igaz, átértzett fájdalommal, ha tragédia éri őket, de egy óra múlva már tiszta szívből nevetnek, mulatnak.

Magda türelmetlenül kocogtatta körmeivel az asztalt.

– Elmondod már végre, hogy mi történt?

– Fiestát tartottak ott is, mint majd minden este. Kint a ház előtt csoportba verődve söröztek vagy tequilát ittak, bár egyikük sem volt igazán részeg. Szó szót követett, aztán az egyik megszúrta a másikat. Testi lelki jó barátját. Utána zokogott is, hogy jaj mit tett. Mély sebet ejtett azon a másikon, alig tudták visszahozni az életbe. Hívták a rendőrséget, mentőket, meg persze a nagybátyádat, akivel eljött Éva is. A nő, aki miatt a verekedés történt, mert hogy nő volt a dologban, Eugentől várt oltalmazást, sírva-jajongva borult a nagybátyád vállára, jaj mi lesz veled, hosszú időre becsukják a bátyját, itt áll egyedül, a lakásból is kiteszik, meg ilyenek. Eugen megvigasztalta, nem kell félni semmitől, majd ő gondját viseli. Szerintem a nagybátyád ezt csak a nő megnyugtatóására mondta, nem gondolta komolyan, ámbár a fene tudja. Mindenesetre Évának ez már akkor sem tetszett. Később aztán azt mesélték, az egész késelés azért történt, mert az áldozat megrágalmazta támadóját, mondván, könnyű neki, nem fizet lakbért, mert a húga a nagybátyád szeretője.

Magda elámult. Nem tudta elképzelni nagybátyjáról, hogy szeretője lenne, és éppen egy mexikói nő. Amennyire meg tudta ítélni, Sárosi sem szerette a mexikóiakat. Különbben is, úgy tekintett Sárosira, mintha az apja lenne, és gyerekek nehezen tételezik fel apjukról vagy anyjukról, hogy szeretőt tartanának. Nem illik a szülőkéről alkotott képbe.

Feszült figyelemmel várta a folytatást.

– Mondanom sem kell, Évának ez betette a kaput. Ráadásul, mint később ez is kiderült, a megelőző hónapban, ki tudja miért, de tényleg nem fizettek lakbért. Ennyi volt.

Magda sokáig hallgatott, mintha magyarázatot keresne a történetekre.

– És mi történt azzal a nővel? – állt elő nagy sokára az újabb kérdéssel.

– Ez a legérdekesebb – mondta Johnny. – Éva ki akarta rúgni, talán mint feltételezett vetélytársat, vagy egyszerűen csak mint bajkeverőt, de a nagybátyád hosszú ideig nem engedte, arra hivatkozva, szerencsétlen nőnek van éppen elég baja, nem lehetnek olyan lelketlenek, hogy ilyen körülmények között kitegyék az utcára. Eugen ragaszkodott ehhez. Képzelheted, mennyit veszekedtek emiatt. A dolog éppen eléggé elmérgesedett közöttük, még a házasságuk is veszélyben forgott. Aztán a nő, azt hiszem miután a bátyja felépült, egyszer csak eltűnt, nem tudom mi lett vele.

– Tényleg szeretője volt az a nő? – kérdezte Magda. Izgatottan várta a választ, mintha attól sorsforduló következne be életében.

Johnny elbizonytalanodott.

– Nem tudom. Nem hiszem. Bár az ilyesmire sohasem lehet biztos választ adni. Annyi bizonyos, hogy tüzes kis szenyorita volt az a nő, sok férfit képes levenni a lábáról – Az utolsó mondatnál megint megjelent arcán a szokásos vigyor, szemei felcsillantak, mintha ő sem vetné meg azt a tüzes szenyoritát.

A kaján mosoly nem kerülte el Magda figyelmét. Johnnyt most kimondottan ellenszenvesnek találta, hájas kujonnak, aki mindenre képes, ha nőkről van szó.

– Mennem kell – mondta barátságtalanul –, nem ülhetek itt egész délután. Dolgoznom is kell.

Felállt az asztaltól, köszönés nélkül elindult a konyhába.

– És a kocsis? – szólt utána Johnny.

Fejét fordítva csak hátra, válla fölött mondta:

– Gondolkodom rajta.

***

Sárosi kocsijából kiszállva az iskola bejárata felé igyekezett. Váratlanul Carlos hangját hallotta a háta mögül.

– Santa Magdalena!

A kiáltásra megfordult. A férfi mellett elhaladó mosolygását látva elpirult. Dühös lett. Nem szerette a bámész tekinteteket, legszívesebben elbújt volna, ne nevéssen senki rajta. Bevárta mégis a férfit, s amikor az mellé ért, csendesen jegyezte meg, lehetőleg ne hallja körülöttük senki más.

– Nem vagyok Santa Magdalena, légy szíves ne nevezzél annak.

Carlos meglepődött a kérésen, nem akarta megbántani a lányt.

– A Magdalena nagyon szép név, nincs mit szégyellni rajta.

– Nem is szégyellem, de nem vagyok szent, és különben is... – nem fejezte be, amit mondani akart. Tulajdonképpen tetszett neki a Magdalena, úgy érezte, dallamosabban cseng, mint a Magdolna, ami hiába volt ugyanaz, sohasem szerette. Hivatalos irataiban ugyan ezen a néven szerepelt, de ő maga szóban, és ha lehetett írásban is, kerülte használatát, minden alkalommal, kivétel nélkül Magdaként mutatkozott be.

– Ahogy akarod Meggi – visszakozott Carlos elégedetlenül, tiszteletben tartva Magda óhaját.

Szótlatlanul haladtak egymás mellett, mindketten a másiktól várva a folytatást. Falra függesztett térkép elé értek a folyosón, és itt a térkép előtt megállva Carlos törte meg végül is a csendet.

– Mutasd meg honnan jöttél – kérte Magdát szelíd hangon, de határozottan.

Magdának egy percbe sem tellett rábökni Európa közepére.

– Innen – helyezte mutatóujját a térképet takaró üveglapra. – Magyarországról.

Carlos közelebb lépett, figyelmesen tanulmányozta a térképet. Hangja csalódott volt, amikor megszólalt.

– Magyarország messze van a tengertől.

Magda először meglepődött, aztán elnevette magát.

– Kicsi tengerünk van csak – mutatott a térképnek egy parányi kék pontjára, amely alig kivehetően jelezte a Balatont.

– Az csak egy kis tó – mondta Carlos olyan arckifejezéssel, mint aki szebb karácsonyi ajándékot várt. – Lehet ott horgászni is?

– Persze, hogy lehet – mondta Magda bosszúsan. Úgy érezte, a férfi lenézi, lekicsinyli azt az országot, ahonnan ő jött, és ez bántotta. – Minden tóban lehet horgászni, nem csak a tengeren. Itt sincs tenger a közelben. Itt, Winston-Salemben hol horgászol?

– A Higgins tónal, Greensboro közelében. Olykor meg a Salem tónal, itt a városban – felelte Carlos. Nehezen érte be ennyivel a tenger helyett.

– Na látod! – kiáltott fel Magda diadalittasan. Parányi visszavágás volt a Santa Magdalénárt. Megkérdezte: – És te honnan jöttél?

Carlos Mexikó csendes óceáni partvidékére mutatott a térképen.

– Innen, egy kis faluból – mondta, és ujjá hosszasan elidőzött a térképet védő üveglapon. – Zihuatanejo. Így hívják a falut.

– Hiányzik az óceán?

– Néha – mondta Carlos. Elfordult a térképtől és jóval vidámabb hangon folytatta: – De csak néha. A gyerekkorom jobban hiányzik. Az az idő, amit a barátokkal töltöttünk az óceán partján. Sokat halásztunk.

– Úgy beszél, mint egy vénember. Nem lehetett az olyan régen.

– Nagyon régen volt – mondta Carlos, és folytatta volna, de elkezdődött az oktatás.

***

Jó kedve volt. Nagy lendülettel dolgozott, s nem csak saját munkáját végezte. Most először Nicknek is segített, amikor látta, hogy a férfi nem tudja egyszerre a húst is sütni a grillen, meg a burgonyasütő üstöt is feltölteni olajjal. Nem értette miért olaj az, amit huszonöt kilós szilárd kockákban tárolnak és pontosan úgy néz ki, mint a zsír. Az étolajat csak folyékony állapotban és műanyag flakonokban tudta elképzelni. Olaj vagy zsír, nekilátott felaprítani a tömböt, hogy apró kockákra vágva könnyebb legyen az üstben fortyogó olajhoz adagolni. A préselt étolaj tömbje alumínium tálcára helyezve, a burgonyasütő üst szélére és a grillsütő peremére állítva, az olajsűrű szerkezet fölött volt. A sűrűre préselt és kőkemény olajba nehezen hatolt a kés. Magdának a vártnál nagyobb erőt kellett kifejteni. A kés megcsúszott a kezében, levált egy kilónyi szelet a préselt olajtömből és a burgonyasütőbe hullott. Forró olaj spriccelt fel az üstből a karjára. A hirtelen és égő fájdalom hatására elrántotta kezét és meglökte az alumínium tálcát, amely az olajtömbel együtt tompa csattanással kötött ki a földön.

Magda megégett jobb kezét tapogatta, de így is észrevette Nick rosszalló pillantását, amely ki nem mondott véleményét fogalmazta meg: úgy kell neked, minek avatkozol más dolgába. A fájdalomtól sziszegve lehajolt, kinkeserves nehézséggel felemelte a tálcát az olajkockával együtt, s visszatette előző helyére. Ahogy elhelyezte a tálcát, ujjai hozzáérték a burgonyasütő belső, tűzforró falához, az előzőnél is erősebb fájdalmat okozva. Kis híján elkapta megint a kezét, de még idejében rájött, ha így cselekszik, a tálcát megint a földre rántja. Összeszorított fogakkal állta a sajgó fájdalmat. Amikor a tálcát biztosan a helyén tudta, kínjával nem törődve és mosolyt erőltetve az arcára, odafordult Nickhez.

– Úgy látszik, a tandíjat meg kell fizetni.

Nick mogorván válaszolt:

– Miért akarsz megtanulni olyasmit, amihez semmi közöd?

Magdának eszébe jutott amit Sárositól hallott néhány nappal korábban, amikor arról beszélgettek milyen nehéz is volt nekik az éttermi kezdet. Mind a kettőnek meg kellett tanulni mindent, magukra voltak utalva, bizony nem volt elég az biztró tulajdonosának lenni, érteni kellett az olaj leszűrésétől a hamburger forgatásáig mindenhez. Volt ugyan segítség, de ha nem jött be a szakács, nem mondhatták a vendégeknek, ez nincs vagy az nincs, mert nincs aki megsüsse. Ezen felbuzdulva – meg attól is vezérelve, hogy nem gyengébb, nem ügyetlenebb, mint Éva –, vállalkozott Nicknek segíteni. Meg akart ő is tanulni mindent.

Bekente karját és ujjait az égési sebekre használt aloe vera kenőccsel, mely az első pillanatban hűsítette az égések helyét, mégsem enyhítette a fájdalmat. Majd elmúlik, gondolta Magda hősiesen, legalább nem fog felhólyagosodni. Ahogy befejezte karjának ápolását, megint odaállt Nick mellé, aki éppen marhahús szeleteket sütött a grill platniján. Többször volt alkalma megfigyelni mit és hogyan csinál a férfi, minden elég egyszerűnek és elsajátíthatónak tetszett.

– Hadd vegyem át tőled – mondta Nicknek –, megsütöm én ezt a néhány szelet húst. Csak szólj rám, ha valamit rosszul csinálok.

Nick csak a fejét rázta.

– Ne avatkozz a dolgomba, neked is van mit csinálnod – mondta ellenségesen, s úgy helyezkedett a grillsütő előtt, hogy Magda lehetőleg ne tudjon hozzáférni.

– Meg akarom tanulni – kérlelte a férfit.

– Tőlem nem fogod. – Nick a grillsütő fölé hajolt, felső testével eltakarva a sercegő húsokat.

– És miért nem, ha szabad tudnom? – erősködött a férfi ellenkezése miatt egyre dühösebben. A karjában sajtó fájdalom csak növelte dühét.

– Ez nem a te dolgod.

– Nem a kenyeredet akarom elvenni!

– Igazán? – Nick hirtelen felegyenesedett, szembefordult Magdával. Néhány másodpercig farkasszemet néztek, majd a férfi lecsapta húsforgató lapátját a grillplatnira, és eltorzult arccal, majdnem gyűlölködve sziszegte:

– Akkor csináld! – Megkerülve Magdát, végigrohant a konyhán. Döngve csapódott be mögötte a hátsó bejárat nehéz vasajtaja.

***

Sárosi fél hatra jött Magdáért. Korábban szokott, és általában hátulról, a vasajton keresztül, egyenesen szűk irodájába. Ilyenkor átnézte papírjait, rendeléseket ellenőrzött, számlák összegét egyeztette, időt hagyott Magdának befejezni azt, amivel éppen foglalatoskodott. Most azonban az étkező felől jött, nem is ment a konyhába, megállt a felszolgálópultnál, onnan kiáltott be:

– Gyerünk, csillagom! Igyekezz, mert sietek! Ledoblak az iskolánál, és már megyek is tovább.

Magda kidugta fejét a lengőajtó fölé. Arcán csalódás látszott, mintha minden reménye dacára pácban hagyták volna.

– Nem mehetek – mondta. – Nick elment. Azt reméltem, te is itt tudsz maradni. Elkelve a segítséged.

Hangjából kiérződött a csüggedés, de ahogy az utolsó szót ki mondta, csalódott arckifejezését elszántság váltotta fel: lesz ami lesz, csinálom egyedül.

Délután, a gyér forgalomnak köszönhetően nem volt nehéz dolga. Mindössze az üstben sülő hasáburgonyáról feledkezett meg, s mire kiemelte a sütőkosarat a forró olajból, csak elszenesedett rudacsokkákat látott a krumpli helyén. Egy hamburger pogácsát is tovább sütött a kelleténél, az talán még elment volna, de Magda kidobta, és frisset dobott a grillre.

Elégedetlen volt magával, s noha az esti forgalom közel sem volt a délihez hasonlítható, félt egy esetleges újabb hibától. De csinálja, ha muszáj!

Sárosi elképedt. Kitty, a kövérkés, pisze orrú délutános felszolgáló vastag vállait vonogatta, ő nem tud semmiről. Félre is húzódott, egészen a falhoz, mint aki közelgő vihar elől keres menedéket. Éppen időben állt félre, mert Sárosi a hitetlenkedéstől feldúltan furakodott a konyhába, saját szemével meggyőződni a hallottak valóságáról.

Magda is ellépett útjából, összehúzta magát, s már bánta, hogy éppen Nicktől akart tanulni. Elszántsága mégis inkább növekedett, ha minden az ő hibája, ő fogja azt helyrehozni is.

Sárosi még mindig kételkedve csóválta fejét a konyha közepén. Ilyen még nem fordult elő, mióta Nicket ismeri.

– Mi történt? – kérdezte Magdától és összeszűkül a szeme.

Magda röviden elmesélte a történeteket, aztán határozottan közelebb lépett nagybátyjához. Ha büntetés jár, állok elébe.

A nagybácsi töprengett egy percig, mint aki a helyes megoldást keresi. Végül bosszúsan legyintett és bement az irodájába. Magda hallotta, hogy telefonál.

Amikor kijött az irodából, kötenyt kötött maga elé, s helyzetébe immár belenyugodva mondta unokahúgának:

– Lássuk, csillagom, mire jutottál eddig?

A forgalom, amint az várható volt, nem adott nekik túl sok munkát. Sárosi türelmesen magyarázta Magdának, ha sok a munka és egyszerre kell elvégezni négy-öt munkafolyamatot, akkor az időbeosztás a legfontosabb. Két perce van, amíg a hús egyik oldala sül. Nem kell ott állni mellette, sül az magától. A két perc alatt olajba helyezheti a burgonyát, beszaladhat a hűtőbe salátáért, kiadhatja Kittynek az előző adagot. Mire megfordítja a húst, megsül a krumpoli. A lényeg, hogy egyetlen másodperc se maradjon kihasználatlanul, mert akkor aztán kapkodhat az ember a fejéhez.

– Ezt akartam Nicktől is – mondta Magda, miután kiadott Kittynek két adag szendvicset –, hogy megmutassa az apró fogásokat.

Szeme sarkából nagybátyjára sandított, várta a reakciót.

– Ezzel nincs is semmi baj, de még van éppen elég idő az üzlet minden csínját-bínját elsajátítani. Ne akarj mindent egyszerre. És főleg ne akarj versenyezni. Nicknek sok éves gyakorlata van, ugyancsak össze kell szedd magad, ha olyan jól akarod csinálni, mint ő. Erre azonban nincs is szükség. Nem azért kell megtanulnod mindent, mert ezt a munkát te fogod csinálni. Elég, ha csak értesz hozzá, ha netán mégis magadra maradsz, nincs aki éppen elvégezze, mert ilyen azért gyakran előfordulhat. Akkor ne állj itt tehetetlenül.

Sárosi megtörölte kezeit a kötevénybe. Feltűnt neki, hogy Magda milyen fancsali képet vág, mint akit irgalmatlanul letolt a főnöke a rosszul végzett munkáért. Gyorsan megveregette unokahúga vállát.

– Hanem azért úgy látom, van benned igyekezet és a munkától sem irtózol. Nem féltetek.

Ez a biztatás nagyon jól esett. Legszívesebben Sárosi nyakába ugrott volna. Sütni akarta a krumplit, villámgyors mozdulatokkal szeletelni a felvágottakat, forgatni a marhahús szeletet a grill platiniján, hagymát pirítani, zöldséget párolni, mindent, mindent egyszerre, lássa csak a nagybácsi, méltó kezekbe kerül az, amiért évek hosszú során oly keményen megdolgozott. De csak állt, örömtől sugárzó arccal, és nem szólt semmit.

Nyílt a hátsó vasajtó. Meglepetésükre Nick jött vissza. Nem kért elnézést, nem magyarázkodott, egyetlen megjegyzést tett csak:

– Nem hagyhatom szarban a bisztrót.

S mintha Magda meg Sárosi ott sem lennének, folytatta munkáját ott ahol abbahagyta.

***

A bisztróból hívta fel Johnnyt. Az ingatlan iroda titkárnöje közölte vele, hogy a férfi nincs az irodában, hívja a mobil telefonján. Négy-szer is próbálkozott, mire sikerrel járt.

– Megvan még az az autó? – kérdezte.

Johnny igenlő válasza megnyugtatta. Félt, hogy az autót már eladták. Tudta, itt Amerikában minden sarkon vehet egyet, sehol a világon nincs akkora választék, mint itt. Műszaki dolgokhoz azonban semmit nem értett, fogalma sem volt milyen jelekből állapíthatná meg az esetleges hibákat, tartott attól, ha egyedül vállalkozik egy autó megvételére, olyan járművet sóznak rá, amivel a következő sarokig sem jut el baj nélkül.

Eddig sehova nem ment egyedül, a bisztróba meg az iskolába Sárosi szállította, vásárolni Évával járt, de egyre inkább érezte az autó hiánya okozta kiszolgáltatottságot. Cseppet sem bánta, ha várakoznia kellett, ám néhányszor már megfordult fejében: mi történik, ha nagybátyja valamilyen oknál fogva elakad, nem csak késik, de egyáltalán nem érkezik meg. Pesten sohasem félt attól, hogy gyalogolni kell. Szeretett sétálni, jó időben órákon át járta a várost, de itt, ahol sok helyütt járda sem volt és a gyalogos – amiből persze csak elvétve akadt – az úttestre kényszerült, még muszájból sem szívesen vállalkozott rá. A távolságokról nem is beszélve. Az iskolától Sárosiék házáig – ami autóval alig negyedórás út – közel két óra hosszat kellett volna gyalogolni. Sötétedés után, egy magányos nőnek.

Most, hogy néha már a bisztró tulajdonosának képzelte magát, akinek másutt is akadhat dolga, nem csak az üzletben, elengedhetlenné vált az autó.

Johnny egy órás késéssel jött érte a bisztróhoz. Hosszasan mentegőzött: nem hagyhatta ott a vevőjét, aki egy háromszázötvenezer dolláros házat tekintett meg, az árának megfelelő alapossággal.

– Ez akkora jutalékot jelent, hogy arról még egy ilyen szép nő kedvéért sem szabad lemondani – bókolt Johnny, amikor beszálltak a Corvettebe.

Magda nem haragudott a késésért, nem bánta, ha a bisztróban kellett várakoznia, mindig akadt valami tennivalója, sohasem nézte az órát.

– Ezer dollárom már van – mondta az autóban meglehetősen büszkeséggel. – Így már csak ötszáz dollárt kell kölcsönöznöd.

– Az nem fog menni – jegyezte meg a férfi, oda sem nézve Magdára. Az utat figyelte.

Magda megdöbbsent. Johnny nem ezt ígérte. Ha volna egy kis esze, könnyen kiszámolhatná, mennyit keresett mióta itt van. Tudhatná, hogy nem eleget az autó teljes árához. Megbotránkozását akarta kifejezésre juttatni, de a férfi megelőzte.

– Mennyit keresel egy héten? – kérdezte.

– Háromszáz dollárt. De te azt ígérted...

– Tudom, hogy mit ígértem, nem is vonom vissza. Úgy áll az alku, ahogy megegyeztünk. Kifizetem a kocsit, te pedig minden héten adsz nekem száz dollárt, amíg ki nem fizeted a teljes összeget.

– Nem kell annyi pénz – mondta Magda megkönnyebbülten. – Ezer dollárom nekem is van.

– Már hogyan volna. Csakhogy, ha most elköltöd az összes pénzed, miből veszel benzint, miből fizeted ki a biztosítást, az átírási költségeket? Soha ne maradj pénz nélkül, s tanuld meg, amikor csak lehet, használd mások pénzét. Nem tudhatod, mikor leszel saját készpénzedre rászorulva.

– De...

– Semmi de! – vágott szavába Johnny. – Ám ha ettől jobban érzed magad, akkor csak ezret kapsz tőlem kölcsön, a többit te állod.

Ebben megállapodtak.

Magda csalódást érzett az autó láttán. Tulajdonosának vadonatúj, hófehér Jeep Cherokeeja és Johnny csillogóra fényezett tűzvörös Corvettje között szálnalmas látványt nyújtott a tíz éves, metálszürke Nissan Sentra. Törés vagy horpadás nem látszott rajta, de belepte a por, tetejére lehullott falevelek tapadtak, ablakaira homokszínű csikokat húzott egy régebbi eső.

Johnny azonnal észrevette, hogy Magda valami másra számított.

– Csak le kell mosatni – mondta. – A gumik jó állapotban vannak, motorikusan nincs semmi baja. De nézd meg belülről is.

Magda óvatosan közeledett a kocsihoz, mint aki nem akar szembenézni egy újabb csalódással. A kocsu utasterének állapota ellen azonban nem lehetett semmi kifogása. Tiszta volt, az üléshezato-

kon alig látszott kopás, és korához képest az eddig megtett nyolcvankétezer mérföld sem volt soknak mondható.

Másnap az autó – ha nem is közvetlenül – újabb csalódást, helyesebben szólva nehézséget okozott. A déli forgalmat követően Sárosival együtt mentek elintézni a kocsihoz szükséges papirokat. Az átírással nem is volt semmi baj, de a biztosító ügynöke nem volt hajlandó megkötni a szerződést, mondván, hogy Magdának nincs észak-karolinai jogosítványa. Biztosítás nélkül pedig nem adták ki a rendszám táblát.

– Tudsz te vezetni – mondta Sárosi –, gyerünk a közlekedés rendészetre. Nem féltelek, levizsgázol tíz perc alatt.

A közlekedés rendszeten azonban közölték velük, hogy a magyar útlevél és jogosítvány nem elegendő. Social Security, vagyis az amerikai adó és nyugdíj azonosítási szám is kell, sőt az kell csak igazán. Ezt a számot látogatóba érkezettek természetesen nem kaphatják meg, csak azok a külföldiek, akik már eleve munkavállalási engedély birtokában jönnek ide.

Már-már úgy látszott dugába dől az egész autóvásárlás, amikor ismét Johnny sietett Magda segítségére. Felhívta valamelyik ismerősét, egy kisebb biztosítási ügynökség tulajdonosát, aki minden akadékoskodás nélkül elfogadta a magyar dokumentumokat, s azok alapján megkötötte Magdával a biztosítási szerződést. Így már a rendszám táblát sem volt nehéz megszerezni.

Mégis csak autótulajdonos lett.

***

Sárosiék nappalijában ültek és Évát hallgatták, aki magából kikelve, szinte kiabált:

– Tessék! Itt az élő példa! A csikánóknak bezzeg nem okoz gondot a jogosítvány beszerzése, azok megkapják minden kérdezősködés nélkül. Elég, ha odadugják barna pofájukat és már jöhetnek is ki friss, érvényes jogosítvánnyal.

Johnny igyekezett tárgyilagos lenni.

– Nem egészen úgy van – mondta. – Nagyon sok mexikóinak van Social Security száma, még akkor is, ha illegálisan van itt. Igaz, hogy hamis vagy lopott, de van. Mint hallottam négy-ötszáz dollárért már be lehet szerezni egyet.

– Pontosan erről van szó – vette vissza a szót Éva, s közben töltött magának a dohányzó asztalra helyezett Southern Comfort likőrből. Egy húzásra kiitta a talpas kristálypohárba töltött italt, s ez

valamelyest megnyugtatta, mert halkabban, egyenletesebb hangon folytatta: – Hova jut ez a világ, mi lesz ebből az országból, ha tisztességes emberek, akik becsületes úton akarnak boldogulni, semmire sem jutnak, a csikánók pedig mindent elérnek, amit csak akarnak. És ez ellen senki nem tesz semmit.

– A törvényt mi is kijátszhatjuk, ha akarjuk – mondta Johnny. – Magdának is szerezhethünk hamis papírokat.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott azonnal Sárosi, de még mielőtt folytathatta volna, Éva felpattant a heverőről.

– Még csak az hiányozna! Hamis papírok! – emelte fel ismét a hangját. Szikrázó pillantásokat vetett Johnnyra, akiben most nagyot csalódott, hogy ilyen ötletet egyáltalán szóba mert hozni. Johnny, mintha megérezte volna, mentegetőzni kezdett:

– Nem gondoltam komolyan, csak célozni akartam arra, hogy ez a lehetőség mindenki számára nyitva áll.

– Igen, igen – Sárosi az állát vakargatta. – Így kényszerítik a becsületes embereket is lopásra, csalásra. Megértem én, hogy mindent megszigorítottak a terroristák miatt, de autót vezetni annak is kell, aki turistaként jön ide. Az mit tegyen? Csaljon az is?

– Vezethetnek – vetette közbe Johnny. – Az európai jogosítványok itt is érvényesek.

– Itt most nem csak a jogosítványokról van szó – mondta Éva a dohányzóasztal fölött állva, mint egy tanár, aki megszeppent diákjait oktatja ki. – Hanem arról, hogy lehetetlenné teszik a helyzetét annak, aki tisztességes szándékkal jön ide, még ha dolgozni is, és semmi akadályt nem gördítenek azok útjába, akiknek semmi kezesnivalójuk nem lenne ebben az országban.

Magda mindvégig hallgatott, mintha ott sem lett volna. Furdalta a lelkiismeret, úgy érezte miatta vitakoznak itt hárman, felbolygatta életüket, problémát okoz mindenkinek. Azon kapta magát, hogy majdnem gyűlölködve gondol a mexikóiakra és minden más illegális bevándorlóra, akik ennyire megnehezítik az ő dolgát. Hamis papírok szóba sem jöhettek, mindenféle törvénybe ütköző cselekedettől irtózott. Helyzetének jobbrafordulásához valóban csak egy megoldás jöhetett számításba.

Férjhez menni.

Ezen eltűnődve – mint akinek nincs más választása, azt az egyet kell mérlegelni –, Johnnyra nézett. A férfi a fotelban ült, az állólámpa fényének sárgás megvilágításában most komolynak látszott. Kezeit a fotel karfáján nyugtatta, kibontott dobozos söre érintetle-

nül állt a dohányzóasztalon. Átcikázott az agyán, Johnny talán éppen az ő sorsa felett töpreng, rajta akar mindenáron segíteni, s most végtelenül hálás volt, nemcsak az autóért és a kölcsönkapott pénzért, de azért is, mert a férfi hajlandónak mutatkozott ugrani bármikor, hogy segítsen neki.

Johnny, ahogy megfontoltan csitítgatta a csikánókon felháborodó Évát és a törvények hiányossága miatt zúgolódó Sárosit, most kimondottan szimpatikus volt a szemében. Az arcán időnként megjelenő vigorból így lett magabiztos mosoly, amellyel mindent elér, amit akar. Olyan volt, akár az idősebb fiútestvér, aki féltő gonddal óvja kishúgát a világ ártalmaitól. Bumfordi bátyus, de nem férj. Pedig...

Távozásakor ő kísérte Johnnyt az ajtóhoz.

– Fel a fejjel, kislány – mondta Johnny, és szokásos vigyora most jóleső biztatás volt. – Minden rendben lesz, nem kell félni semmitől.

Magához húzta Magdát, a lány pedig megcsókolta az arcát, és suttogva mondta:

– Köszönöm.

***

Egy kéz nehezedett hátulról a vállára. Mint akit áramütés ért, vilámgyorsan megfordult. Carlossal találta szemben magát. Az iskola folyosóján álltak az oktatás kezdetére várva. A férfi sötét szemei derűsen csillogtak, hangján mégis enyhe neheztelés érződött.

– Két napja nem voltál iskolában. Azt hittem már nem is jössz többet.

– Dolgom volt – mondta Magda tartózkodóan a tolakodónak vélt érdeklődés miatt, lelke mélyén azonban jólesően nyugtázta, hogy van valaki, aki észlelte hiányát.

– Minden rosszban van valami jó. Én esős napokon szoktam rendezni az elintézni valókat, úgy legalább innen nem maradok ki. Bár a munkakiesés nagyobb veszteség.

Magda észrevette a tőlük pár lépésre csoportosuló hispánokat, akik hangosan és gondtalanul nevettek valamin, miközben Carlosra sandítottak időnként. Úgy érezte, róluk beszélnek, talán éppen rajta nevetnek valamiért. Hiába beszéltek hangosan, nem értette mit mondanak spanyolul, ez felébresztette benne a mexikóiak iránt előző este érzett ellenszenvét. Arrébb akart lépni, de Carlos megfogta a karját.

– Láttam, hogy egyedül jöttél kocsival. A tied?

– Igen.

– A Nissanok jó kocsik. Nekem is az van, csak teherautó. Mostanában vetted?

– Igen. – Nem akart többet mondani, mégis kicsúszott a száján: – Tegnap.

– Meg fogod szeretni, meglásd.

– Remélem – mondta Magda, és megkönnyebbülést érzett, amikor jelezték az oktatás kezdetét.

A szünetben Carlos megint odament hozzá. Magdának nem volt kedve beszélgetni, s remélve, hogy ezzel véget vet a további társalgásnak, egy hirtelen ötlettől vezérelve megkérdezte a férfitől:

– Te illegálisan vagy itt Amerikában?

Carlos meglepődött a váratlan kérdéstől, de – mint akinek nincs semmi félni vagy takargatni valója – gondolkodás nélkül vágta rá:

– Igen. – És mindjárt utána visszakérdezett:

– Te is?

Magda zavarba jött. Már bánta hirtelen támadt ötletét, de rögtön eszébe jutott, tulajdonképpen legálisan van itt, hiszen egyelőre még van érvényes vízumja.

– Nekem van vízumom – mondta és azonnal el is szégyellte magát, úgy érezte túlságosan pökhendi volt, nagyképűen hangzott amit mondott, még akkor is, ha így igaz.

– Jó neked – mondta Carlos, az irigység minden jele nélkül. – Nekem sose volt.

Magdában felébredt a kíváncsiság.

– Hogy-hogy nincs vízumod?

– Nem útlevelemmel jöttem ide.

– Hanem?

– Áthoztak a határon.

– Áthoztak? Kik?

– Nem tudom kik voltak. Fizettem nekik, és ők átsegítettek a Rio Grandén. A többi már könnyen ment.

– Hogy kerültél ide? Pont Winston-Salembé. Ez elég messze van a mexikói határtól.

– Egy falumbeli itt dolgozott a dohányföldéken. Jó volt, hogy legalább egyetlen embert ismertem itt az idegen világban.

– Mióta vagy itt? – kérdezte Magda. Korábban érzett ellenszenvét teljesen felváltotta az érdeklődés.

Közben kiürült a folyosó, észre sem vették, hogy elkezdődött az oktatás, mindenki visszatért a tantermekbe.

– Nincs kedvem visszamenni – mondta Carlos válasz helyett. – Neked van?

Nem tudta hirtelen mit válaszoljon. Átsuhant az agyán, ha együtt mennek vissza a tanterembe, mindenki őket fogja bámulni, míg helyükre nem érnek, s most nem akarta kitenni magát bámész tekinteteknek. Mindazonáltal határozatlanul mondta:

– Nekem sincs.

– Akkor meg mire várunk? – nézett rá a férfi várakozva. – Gyere, igyunk egy kávét. Van itt nem messze egy Burger King. Oda beülhetünk.

– Kövesselek? – kérdezte Magda tanácstalanul az épület előtti parkolóban.

– Gyere inkább velem, majd visszahozlak.

A Burger King majdnem üres volt, csak egyetlen asztalnál ültek; egy nagymama tömködté sültkrumplival gépiesen kérődző unokáját. A pult mögött két fiatal lány unatkozott. Rájuk szakadt a semmittevés, gondolta Magda, amikor az egyik lány unottan eléjük tolta a két kávét. Nem messze tőlük az egyik asztalt ételmaradék borította. Összegyűrt csomagolópapír, ketchuptól maszatos papírtasakok, átázott kólás papírpohár. Csak a pultot kellene megkerülni, négy-öt mozdulat és semmi sem rontja tovább az étkező narancsárga összhangját. De az egyik lány csak bámult a semmibe, a másik a pultot támasztotta, össze ne dőljön.

– Még nem válaszoltál – mondta Magda, miután letelepedtek az egyik asztalhoz. – Mióta vagy itt?

– Lassan már öt éve – felelte Carlos. Beleszürcsölt a forró kávéba, a pohár felett Magdát nézte. – Az ember nem is hinné, milyen gyorsan repül az idő.

– Szinte már idevalósinak számítasz.

– Annak, azt hiszem, sohasem fogok.

– Mert mindenki idegenként kezel?

A férfi elcsodálkozott.

– Idegenként? Nem – felelte. – Eddig még nem tapasztaltam, hogy az emberek úgy néznek rám, mint aki a Marsról érkezett. Talán akad egy-kettő aki így gondolja és nem szereti a bevándorlókat, de többnyire még azok sem mutatják.

– Hát akkor?

– Nem is tudom. Tulajdonképpen jól érzem itt magam, honvágyam sincs, habár... – eltűnődött, mintha most akarná magában eldönteni a kérdést, vagy meghatározni, ha tényleg van honvágya,

akkor az miben nyilvánul meg. – Csak az óceán hiányzik nagyon, a régi megszokott világ, amit talán már ott sem találok meg, ahol egyszer elhagytam.

És mesélni kezdett a tengerpart apró öbleiről, a pálmafák takarta hegyekről, a csendes kis halászfaluról, ahol mindenki ismert mindenkit, és ahol nyugalmasan, észrevétlenül folytak egymásba a napok. És mesélt a szomszéd faluról, Ixtapáról, ahol az amerikaiak luxus üdülőhelyet létesítettek, égbenyúló, húsznál is több emeletes szállodákkal, amelyeket hamarosan megszálltak a turisták, akiknek aztán már Ixtapa sem volt elég; egy csendes halászfalu békés hangulatát is élvezni akarták. Ők maguk is menekültek a turista-paradicsomból, ugyanakkor hozták is magukkal megszokott igényeiket. Egyre gyakrabban jártak át Zihuatanejoba, és a parti sétányon vásárolni is akartak, az éttermekben nagyobb választékot, jobb kiszolgálást igényeltek, biztonságosabb, gyorsabb motorcsónakokat a labilisnak és kicsinek talált halászbárkák helyett, s így lassacskán ők maguk szüntették meg azt, amit eredetileg kerestek.

Ahogy a turisták ellepték a sétányt, megszállták a kocsmákat, a helyiekben úgy ébredt fel a vágy egy addig ismeretlen, de immáron jobbnak vélt életforma után. Irigyelték talán a turisták gondtalan-ságát, mindent felvásárolni akaró, mohó igyekezetét. A halászbárkák így lettek tengeri idegenvezetők, sporthorgászok istápolói, akiknek a marlinok, makarellák helyett most már egy gazdagabb turista jelentette a jó fogást. A kiskocsmá tulajdonosából így lett – ha szerencséje volt – luxusétterem vagy éjszakai mulató vezetője. A gyerekek a tengerpart arany homokja, a pálmafák árnyas erdei helyett inkább a szállodák körül ögyelegtek naphosszat, hátha innen-onnan leesik néhány peso.

Az ixtapai szállodasor nem volt elég, Zihuatanejot is elkezdték kiépíteni. A kis öblökre, ahol annak idején kalózsdít játszottak, hatalmas szállodák vetettek árnyat, s az óceán hullámai yachtokat ringattak halászbárkák helyett.

– Nem tudom – mondta Carlos –, lehet azért van így, mert egyszer csak felnöttem és ráébredtem arra, hogy szegények vagyunk. Addig fel sem tűnt. Taco, burrito, sült hal mindig volt az asztalon, más nem is nagyon hiányzott. Csakhogy megöregedtek a szüleim, és az orvos Mexikóban sem dolgozik ingyen. Miért is dolgozna? Apám már nem jár ki halászni az óceánra, inkább csak a partról kémleli a láthatárt. Nővéremnek van két gyereke, meg éppen elég

gondja. Nekem kell segíteni. És innen jóval több pénzt tudok hazaküldeni.

Időközben az egyik kiszolgálólány megemberelte magát, kijött az étkezőrészbe takarítani. Kiemelte a plasztik zsákot a hulladékgyűjtőből, amely nedves csíkot húzott maga után a padlón, ahogy vonszolta az ajtó felé. Közömbös pillantást vetett rájuk, Magda mégis úgy érezte illenék még valamit rendelni.

– Nem vagy éhes? – kérdezte.

– Nem – mondta Carlos –, de te egyél valamit, ha akarsz.

A két kávé pohár majdnem érintetlenül állt előttük az asztalon. A kávé már rég kihűlt.

– Kérjünk még egy kávé – javasolta Magda, s nevetve tette hozzá: – Hátha azt még meg is isszuk.

– És téged mi szél hozott ide? – kérdezte Carlos, amint visszatért a két frissen gőzölgő kávéval.

– Nem állíthatom, hogy hasonló okok, mert egyelőre én még nem támogatom az édesanyámat – válaszolt Magda, és magyarázni kezdte hogyan is élnek Magyarországon, ahol szintén nehéz, ha az ember saját lábára akar állni. Elmondta, hogy leghőbb vágya egy lakás, ami az ő tulajdona, és amihez itt sokkal könnyebb megkeresni a pénzt. Azt már nem tette hozzá – holott maga előtt sem értette, miért kellene ezt titkolni –, hogy időközben arra is rájött, nemcsak a pénzt megkeresni, de a lakást megvenni is könnyebb itt Amerikában.

– Megértelek – bólogatott Carlos –, noha nekem nem hiányzott, hogy saját lakásom legyen. Jól megvoltam a szüleimmel. Persze, ha a nővéremre gondolok, nyilván én sem maradok velük, amikor eljön a családalapítás ideje.

– És még nem jött el? – kérdezte Magda félig komolyan.

– Eddig még nem. Nem is terveztem, majd jön az magától.

– Mikor?

Carlos hátradólt a széken, sejtelmesen mosolygott, mintha azt akarná szemeivel sugallni, mondd ki te helyettem a választ, te talán még nálam is jobban tudod.

– Egyszer már majdnem eljött – mondta –, hosszú ideig jártam otthon egy lánnyal, de abból nem lett semmi, mert ide jöttem. Hívtam ugyan, hogy jöjjön ő is velem, de félt. Azóta, amint hallottam, már férjhez ment valakihez. Öt év nagyon hosszú idő várakozni.

– És csak úgy otthagytad? Akkor az nem is lehetett igazi szerelem.

Carlos elmerengett. A mosoly még ott ült az arcán, csak szemének fénye lett tompább, bánatosabb.

– Lehet – mondta –, holott sokáig hiányzott. Talán igazad van, nem volt nagy szerelem. A szerelemről sem tudom pontosan megállapítani, mi az, a mértékét – s itt felnevetett halkán, mint aki ráébred saját tudatlanságára, s efelett való szégyenét akarja takarni – végképp nem tudnám meghatározni. Létezik egyáltalán kis és nagy szerelem? Ahány szerelem, annyiféle.

Igen, gondolta Magda. Ahány, annyiféle.

Wágner Béla jutott eszébe. Biztos volt abban, hogy a férfi szeretete őt. A maga módján. Akárhogy is, az a szerelem nem volt kizárólagos. Abba mások is belefértek. Ezzel még most sem tudott megbékélni. De Carlosnál más volt a helyzet.

– És te nem hiányoztál annak a lánynak?

– Ezt csak ő tudná megmondani. Remélem, hogy nem. Vagy legalábbis nem nagyon. Férjhez ment, éljen boldogan. Megérdemli. Nem szeretném zavarni az álmait.

Szavaiban őszinte belenyugvás volt, és ez egy kicsit bántotta Magdát. A férfiak tényleg ilyen könnyen teszik túl magukat mindenre, vagy én vagyok javíthatatlanul szentimentális, kérdezte magától. Vajon Wágner Béla gondol e néha rám? Annyiszor, ahányszor ő nekem eszembe jut. Vagy teljesen kitörölte azt a néhány évet az emlékezetéből? Azt nem lehet! – hasított belé a tiltakozás. Az ember képtelen felejtani. Carlos sem felejtette el azt a lányt, nem is fogja soha. Tovább lépett csupán? Lehet. És ha igen, akkor igaza van. A múltat nem lehet és nem szabad elfelejtani, de rágódni sem kell rajta örökké.

Carlos zavarta meg a gondolatait.

– Nagyon úgy néz ki, hogy itt zárni készülnek – mondta.

S tényleg, Magda észre sem vette, hogy az eddig unatkozó két lány az asztalokat húzogatja, készülődik a terem felmosásához, s az egyik ugyancsak rosszalló pillantásokat vet feléjük.

– Te szent isten! – kiáltott fel Magda. – Mennyi már az idő?

– Éjfél elmúlt.

Magda megijedt. Sárosiék már rég alszanak, mit fognak szólni? Gyorsan meg is nyugtatta magát, elvégre nem a gyerekük, s még ha az lenne is, nem tizenéves csitri már, hogy minden lépéséről számot kelljen adni. Vendég, és ha óvatosan lopakodik a házba, nem ébreszt fel senkit, még a vendégszeretettel sem él vissza. Kulcsa van, legfeljebb majd lábujjhegyen megy fel a szobájába.

Az úton már alig volt forgalom, percek alatt odaértek az iskolához. Egy rendőrautó éppen akkor hagyta el az iskola területét, s noha a hatalmas parkolóban csak Magda autója árválkodott, őrzárata során ebben nem találhatott semmi furcsállani valót. Nyilván máskor is előfordult már, hogy valaki otthagya kocsiját éjszakára.

Carlos Magda kocsija mellett állította meg teherautóját. Nem kapcsolta ki a motort, a kocsiból sem szállt ki, csak odafordult a lány felé.

– Köszönöm a szép estét – mondta. – Máskor...

Elharapta a szót, egy másodpercre elgondolkozott, aztán kérdő pillantást vetve Magdára, folytatta:

– Nem volna kedved eljönni velem egy Halloween partira?

Magda nem válaszolt azonnal. Azon tűnődött, hogy amióta itt van Amerikában, s ennek lassan már két hónapja, a bisztrón, az iskolán és Sárosiék házán kívül még nem volt sehol. Váratlanul szakadt rá a barátok hiánya, s most hálásan – mint aki végre barátjára lelt – nézett Carlosra.

– De. Szívesen. Mikor?

– Jövő szombaton.

Azt már nem kérdezte meg, hol vagy kinél lesz az a parti, meg sem fordult a fejében, hogy bizalmatlan legyen.

Carlos a kezét nyújtotta, de Magda odahajolt hozzá és két oldalról megcsókolta.

– Akkor jövő szombaton – mondta örömmel.

– Addig még látjuk egymást.

***

Szokása szerint a hátsó terasz felől ment, s már a ház sarkánál észrevette, hogy a konyhában ég a villany. A kiszűrődő fény arany sávot festett a kertre, táncparkettet a faágak árnyainak. Először azt hitte neki hagytak világosságot, ám ahogy közelebb ért a konyha ablakához, meglepődve tapasztalta, hogy Éva még ébren van. A konyhaasztalnál ült és cigarettázott. Az előtte álló hamutartó a sokadik cigarettáról árulkodott.

– Te még fent vagy? – kérdezte Magda csodálkozó hangon mikor belépett a konyhába. – Azt hittem már alszol. Rám vártál?

Bűntudatot érzett, talán telefonálni kellett volna, de nem állt szándékában ilyen későig elmaradni, s amikor rádöbrent az idő múlására, már felesleges volt ideszólni.

– Rád? – kérdezett vissza Éva, és homályos tekintetéből nem volt nehéz megállapítani: többet ivott a kelletténél. – Nem – motyogta, és hosszú ideig ingatta fejét. – Persze szólhattál volna, de mindegy.

– Csak nincs valami baj? Nem szoktál ilyen sokáig fennmaradni.

– Semmi baj – legyintett Éva. A cigaretta kihullott az ujjai közül. Magda hajolt le érte a földre. – Csak nem tudok elaludni.

Ez elég hihetetlenül hangzott, figyelembe véve, hogy majdnem le-
ragadtak a szemei, s úgy tetszett, bármelyik pillanatban elalszik a
széken.

– Anyáddal beszéltem ma – mondta alig érthetően, újabb cigaretta után kotorászva.

Magda megrémült. Valami történhetett otthon, valami rossz, aminek egyenes következménye Éva siralmas állapota. Izgatottan kérdezte:

– Történt valami?

– Történt? – csodálkozott Éva, mint aki nem érti, mit kérdeznek tőle, és közben előre billent a feje, kis híján ráborult a konyhaasztalra. Aztán egy váratlan mozdulattal hátravetette magát és nyitott szájjal, bamba ábrázattal pislogott Magdára.

– Mindig történik valami..., ami anyádból kiváltja... a panaszko-
dást.

Elhallgatott. Behunyta szemét, s amikor néhány pillanat múlva ismét felnyitotta, hosszasan merengett a távolba.

– Szarul mennek a dolgok – dadogta végül. – Abban az... országban mindig... szarul megy... minden. Csak sopánkodni tudnak. Tegyenek is...valamit..., ha minden olyan szar. Szarjanak bele... és akkor... majd nagyobb szar lesz.

Magda tehetetlenül szemlélte nagybátyja feleségét. Idegesen ő is rágyújtott egy cigarettára, és leült a szemközti székre. Várakozott és reménykedett, hátha ki tud csikarni valami értelmeset is az asszonyból.

Mi történhetett? Csak nincs valami komoly baj? Arra gondolt, felmegy az emeletre, felébreszti nagybátyját, az csak tud valamit mondani. Megnézte az óráját, egy óra múlt néhány perccel. Odahaza ilyenkor reggel hét óra van. Édesanyja túl van már a reggelin, munkába nem indul csak fél kilenc felé. Fel fogja hívni, döntötte el, mihelyst ágyba tudja dugni Évát. Mozdult éppen, hogy felsegítse az asszonyt, amikor az újra megszólalt. Nem Magdához beszélt, csak maga elé motyogott, meglehetősen érthetetlenül.

– Itt se minden... jó. Szar mindenütt... ne is menj férjhez... soha. A férfiak... Jenő is... mindegyik... nagy szar. Otthon is... nagy szar. Nem újság. – Nagy keservesen feltápáskodott az asztaltól és elindult a konyhaszekrény felé. Magda meglátta az üres konyakos üveget a mosogató mellett. Odalépett Évához, részben megelőzni a hiábavaló kísérletet.

– Gyere – mondta erőltetett kedveskedéssel, és átkarolta az asszony vállát. – Késő van, ideje lefeküdni.

Éva nem ellenkezett.

– Késő van... Mindenre... késő van. Semmit nem lehet... semmit nem... mert késő van.

Vonszolni kezdte a részeg asszonyt, aki háromszor is megbotlott a lépcsőn, az utolsó lépcső fokánál orra bukott, magával rántva Magdát is. Kettejük esése, ha nem járt is túl nagy zajjal a szőnyegpadlón, elegendő volt ahhoz, hogy Sárosi felébredjen. Álmosan dugta ki fejét a hálószobából, s csak nehezen ébredt tudatára mi történt. Amikor végül is felmérte a helyzetet, felesége hóna alá nyúlt. Ketten már jóval könnyebben boldogultak a magatehetetlen asszonnyal.

Amikor végre nagy nehezen felfektették az ágyra, Magda megkérdezte Sárosit:

– Te is beszéltél anyuval?

– Igen – felelte a férfi, és Magda hiába várta a folytatást.

– Valami baj van otthon?

– Miért lenne?

– Gondoltam, hogy Éva...

– Ne törődje vele – legyintett Sárosi fáradtan. – Rossz napja volt. Menj te is aludni.

Bement a szobájába és levetkőzött, de nem feküdt le, ült csak az ágy szélén. Sárosi szavai nem nyugtatták meg teljesen, és Éva miatt is aggódott. Még soha nem látta részegnek, bár azt már napok óta sejtette, hogy titokban iszik, s néha talán többet is, mint amennyit elbírna józanul. De miért? Valami biztosan bántja, gondolta, de a viláért sem tudta elképzelni mi lehet az.

Tisztes jómódban élnek, s már amennyire Magda ezt meg tudta ítélni, attól sem kellett félniük, hogy anyagi gondoktól terhes öregkoruk lesz. Vagy valami egészségügyi probléma lehet amiről Éva hallgat, vagy közte és Sárosi között történt valami, amiről nem tud, s amit egyik sem akar közölni vele. Ez utóbbit, kétkedéssel bár, de elvetette, hiszen a nagybátyja semmi jelét nem mutatta esetleges

komolyabb veszekedésnek vagy vitának. Az utóbbi napokban is ugyanolyan derűs volt, mint amilyen szokott lenni.

Akkor meg mégiscsak otthon lehet valami baj.

Kilépett a szobájából, egy pillanatra megállt hallgatózni. Sárosi kihallatszó horkolása megnyugtatta, Éva miatt egy percig sem aggodott. Azért mégis lábujjhegyen lopakodott le a nappaliba. Leemelte a hordozható telefont, és kivitte magával a konyhába. Gondosan behúzta maga után az ajtót. Tárcsázott.

– Te vagy az anyuka? – kérdezte, holott az első tessékből felismerte édesanyja hangját.

– Jaj, kislányom! – hallatszott az aggodalmas hang a vonal túlsó végéről. – Csak nincs valami baj?

– Itt az égvilágon semmi. Azt hittem otthon van valami. Éva mondta, hogy beszéltek.

– Persze, persze. Én ugyan veled akartam beszélni, hallani szerettem volna rólad, de Éva mondta, hogy iskolába jársz, és csak későn jössz haza.

Magda lelkiismeret furdalást érzett amiért hetek óta nem beszélt az anyjával. Mentségére szóljon az időeltérés. Reggel még korán van, este pedig már túl késő. És napközben a biztró meg az iskola. Sántított ez a mentség, ő is tudta. Vasárnap is lehet telefonálni. Örült, hogy édesanyja nem tesz neki szemrehányást.

– Éva mondta, hogy panaszkodtál.

– Ugyan kislányom! Nem volt az panasz, csak azt mondtam neki, milyen rosszul mennek itt a dolgok. Tudod, a vállalatnál valami kivizsgálást tartanak, állítólag adócsalás miatt, ebben nem vagyok egészen biztos, én az ilyesmibe sohasem avatkozom bele, csak azt mondom, amit látok meg hallok. Na szóval, folyik a kivizsgálás. Senki sem tudja mi lesz a vége, mi lesz a vállalattal. Lehet, hogy mindenki az utcára kerül, mert bezárják. És ez nekem se mindegy, csak a nyugdíjamig húzzam ki valahogy azt a három évet, aztán...

– Ne félj anyukám, nem fogják bezárni a céget. Még akkor sem, ha valakit esetleg mégis letartóztatnak.

– Nem tudod te kislányom, mi folyik itthon. Mindenki lop meg csal, a politikusoknak egy szavát sem lehet hinni, mindegyik csak a maga gesztenyéjét sütögeti. Mi pedig dögöljünk meg. Az árak egyre csak emelkednek. Kálmán nemrég volt orvosnál, ötezer forintot adtunk a doktornak, az meg csak hümmögött, mint aki kevesli. Hát mondd meg kislányom, miből adjunk mi többet? Márpedig csak betegebbek leszünk, nem egészségesebbek.

És jött a telefonból a panaszáradat. Magda csak félig figyelt oda. Ismerte jól az otthoni helyzetet, nem olyan rég jött el Magyarországról, hogy elfeledte volna.

Carlosra gondolt.

Hamarosan itt a karácsony, legalább az ünnepekre küldök haza pár száz dollárt, villant az agyába. Valamit az is segít.

– Maradj ott, kislányom – hallatszott a telefonból. – Ott jó kezekben vagy, mindened megvan, és hidd el nekem, édesanyádnak, tudod, hogy sohasem akarok neked rosszat, sokkal szebb jövő vár odakint, mint itthon.

– Tudom – szolt közbe Magda. Aztán elhallgatott. Az jutott eszébe, amit Éva az anyjával meg Kálmánnal kapcsolatban mondott. *Hogy éppen elég hosszú ideig volt a terhükre.* Hát mégis igaz? Nyelt egyet, s igyekezett közömbös hangon folytatni: – Másról nem beszéltetek Évával?

– Miről kellett volna még beszélni?

– Jenőről például, vagy arról, hogy mennek itt a dolgok.

– Nem. – Szünet következett. Magda azt hitte megszakadt a vonal.

– Halló! Itt vagy még?

– Itt. Persze, hogy itt vagyok. Csak gondolkoztam, de nem jut eszembe semmi. Rólad csak annyit mondott, sokat dolgozol és iskolába jársz.

– Jól van anyukám. Vigyázz magadra, és majd hívlak megint hamarosan.

Egy kattanás, és Magyarország ismét elveszett a távolban.

***

Éva páratlan jókedvében volt. Korán kelt, s mire Magda meg Sárosi lejöttek a konyhába a vasárnapi bőséges reggelihez, már terített asztallal várta őket.

– Ma női nap lesz – mondta vidáman Sárosinak. – Te úgyis méggy Manyóval a házhoz, meg vásárolni a Home Depot-ba, hozzánk meg tizenegyre jön Rozika.

Magda már hallott Rozikáról, akit Éva csak különbejáratú saját fodrászaként emlegetett, de sohasem találkozott vele. Annyit tudott róla, hogy illegálisan van itt már néhány éve, egy szállodában takarít, ám az eredeti szakmája fodrász és házhoz jön haját nyírni, ha kell.

Rozika időben érkezett, alig néhány perccel azután, hogy Sárosi eltávozott. Ötven év körüli asszony volt, jó kedélyű és bőbeszédű. Égcsínkék feszes nadrágjában, felette citromsárga lenge blúzával és magas sarkú cipővel a lábán, fiatalabbnak akart látszani, mint valójában volt. Homlokának barázdái azonban hitelesen jelezték korát. Mindamellett mozgása tette kész, fiatalos természetre utalt. Magdának az volt a benyomása, hogy a fodrásznő látogatása felüdülést jelent Évának, s hajának rendbehozatala nem érdekli anynyira, mint maga a társaság.

Éva ittas állapota nem került szóba köztük, Magda még véletlenül sem akarta megemlíteni, még csak burkolt célzást sem tett rá, s nagybátyjának felesége is úgy tett, mintha mi sem történt volna. Csak a hangulata volt levert, mintha hosszú ideig szenvedne a másnaposságtól. Most, mintha kicserélték volna. Túláradó szívéllyességgel üdvözölte az érkező fodrásznőt.

– Nézd ezt a loboncot – mondta hajára mutatva. – Egy percet sem várhat tovább.

– Hát, ami azt illeti... Erre a lányra is ráfér egy kis szépítés – mondta Rozika. – A szerencséhez szépség is kell.

– Milyen szerencsééhez?

– Hallom, te leszel a biztró új tulajdonosa. És ez bizony akkora szerencse, amekkora Fortuna zsákjában sem fér el. Nekem is van egy nagybácsim, de attól én még csak jó tanácsot sem kaptam. Vén már az istenadta, közel a halál kaszájához, pedig felőlem élhet még száz évig, úgyis csak a reumáját örökölném.

Rozika hangjában nyoma sem volt az irigységnek, Magda mégis úgy érezte, irigylésre méltó helyzetbe került.

– Meg aztán, úgy hallom, lesz itt még lakodalom is. Széppé tesszük a menyasszonyt, legyen kelendő.

Magda megértette a célzást és tiltakozni akart, de az asszony nem engedte szóhoz jutni.

– Bárcsak magamat tudnám elég széppé varázsolni, mert egy amerikai férj ugyancsak szemet vethetne rám, de vagy én nem vagyok elég vonzó, vagy vakok ezek az amerikai férfiak. Etyepetyézni szeretne mindegyik, ahhoz van jó szemük, de már a házassághoz nem fűlik a foguk, pedig felőlem lehetne szegény is, mint a templom egere. Talán még az volna a legjobb. Ha már a templomban rágsálja az ostyát, közelebb van az oltárhoz.

Éva időközben megfőzte a kávé, s még mielőtt asztalhoz ültek volna, Magda legnagyobb meglepetésére, kiemelte bögréi mögül a konyakos üveget. Új üveg volt, majdnem tele.

– Gyűjtsünk egy kis erőt a tortúrához – mondta nevetve, és töltött a poharakba.

– A sikeredre, lányom – emelte magasba Rozika a poharát. – A folytatás se legyen rosszabb, mint a kezdet.

Évával kezdte a hajápolás műveleteit. Kezében fürgén csattogott az olló, és legalább olyan fürgén járt a szája is.

Magda perceken belül megtudta, hogy Rozikának van egy lánya, aki hat éve ment férjhez, két éve szült egy lányunokát; meg van egy másfélszobás lakása is a Józsefvárosban, abban lakik a fiatal pár meg az unoka.

– Odahagytam nekik azt a lakást – mesélte Rozika, s közben többször is körbetáncolta Évát, fél szemét lehunyva méricskélte hol és mennyit kell még rövidíteni a hajkoronából. – Boldoguljon az a két szerencsétlen, magukon ügyse tudnak segíteni. Dolgozik mind a kettő, áldott jó gyerekek, de két ilyen mulya embert nemigen hor-dott még hátán a föld. Ha tálcán kínálnának nekik valamit, hát istenuccse, véletlenül még kivernék a tálcát az adakozó kezéből.

Elmondta még, hogy egy ukrán szélhámos csábította ki Amerikába, azzal hitegetve őt, meg másokat is, hogy kevés ellenszolgáltatás fejében kivételesen jól fizető munkát, gondtalan megélhetést biztosít. Munkát szerzett is mindenkinek, már másnap, ahogy ki-érkeztek Amerikába, meg szállást is, tíz embert bezsúfolva egy két hálószobás lakásba, csak fizetni nem akart az úristenért se, azt hangoztatva, hogy majdnem több a költsége, mint amennyit véden-cei keresnek. Mert ugyebár ki kell fizetni a lakás bérét, a benzin sincs ingyen, a dolgozókat meg hurcolászni kell munkába, haza, vásárolni.

– Ez az utolsó aztán nagy hazugság volt, mert nem volt miből vásárolni, egy dollárt is nehezen lehetett kicsikarni abból az ukrán gazemberből. Ráadásul elvette mindenkitől az útlevelét, és azzal fenyegetett mindenkit, ha sokat ugrál, kitoloncoltatja az országból. Nem is ugrált senki. A sok mulya csak hallgatott és nyelte a könynyeit. Csak én meg egy győri lány léptünk le tőle. Az a lány kurva lett Charlotte-ban, egy lokálban táncol. Már BMW-vel jár, mondta, szép nagy lakása van, isten neki, csinálja, ha bírja.

Kiderült az is, hogy Rozikának szerencséje volt, mert találkozott Raleighban – ahol amerikai pályafutását kezdte az ukrán oltalma

alatt – egy magyar házaspárral, akik visszaköltöztek Magyarországra, és az asszony odaadta neki a Social Security számát, aminek révén már könnyű volt munkát szerezni angol nyelvtudás nélkül is.

– Annak a nőnek is jó, mert az én fizetésemből vonják az adóját, jobb nyugdíjat fog majd kapni. Én meg dolgozhatok – folytatta beszámolóját Rozika. – Így lettem Mrs. Helen Kollar, csak azt nem tudom meddig leszek még az, mert ahogy hallottam, Kollárék vissza akarnak költözni, nem túl boldogok Magyarországon, holott igazán mindenük megvan, éppen elég cuccot meg pénzt vittek innen magukkal.

Éva közben kivirult Rozika keze alatt, hajtövének lehangoló szürkesége eltűnt, a frissen festett és berakott haj legalább öt évet fiatalított rajta.

Rozika három lépésről gyönyörködött az alkotásában.

– Na, ha ez sem hergeli fel Jenőt – mondta –, akkor jobb, ha Viagrát szed.

Éva arcáról leolvadt a korábbi jó kedély. Lehántotta magáról a nyaka köré tekert törölközőt, első dolga volt rágyújtani és újra tölteni a poharakat.

– Szedje csak a vérnyomás csillapítóját, ne a Viagrát – mondta komoran, és egy húzásra megitta a konyakot.

Odalépett az ablakhoz és kinyitotta. Őszi koradélután hűvös levegője járta át a konyhát, kicserélve a hajlakk és hajfesték édeskés szagát vetkező fák és hulló levelek száraz, kesernyés illatára.

– Aztán milyen gyerek az a vőlegény? – kérdezte Rozika Magdára terítve a lepedőnyi törölközőt. – Megérdemel egy ilyen szép lányt?

– Nagyon remélem – felelte Magda kényszeredetten, és gyorsan másra terelte a szót. – Mi lesz veled, ha visszajön az a házaspár?

– Nem tudom. Lehet, hogy hazamegyek, a lakás még az enyém. Meg az unokámra is nagyon kíváncsi vagyok, eddig még csak fényképekről láttam.

– Nem voltál még otthon, amióta kijöttél?

– Viccelsz? – kérdezte Rozika csodálkozó hangon. – Még csak az kéne, hogy hazamenjek. Soha többet nem engednének ide vissza. És itt azért, minden szar dacára, jobban élek, mint otthon. Igaz, hogy gürizek, mint egy állat, de megvan mindenem és a gyerekeknek is tudok pénzt küldeni elég gyakran. Pesten meg, hiába van több évtizedes gyakorlatom, senki sem kapkod egy kivénhedt fodrász után. – Felsőhajtott. – Ezért kéne nekem is egy férj. Megkapnám utána a zöld kártyát, itt is dolgozhatnék a saját nevemen, ha-

za is mehetnék, amikor csak akarok. De én már talán a kutyának sem kellek.

Komolyan nézett Magdára, s most nem az eddig végzett munkáját szemlélte.

– Csak egyet tudok neked tanácsolni, lelkem. Ha már egyszer megfogtad az isten lábát, el ne engedd, kapaszkodj belé, jó erősen.

***

Johnnyval ugyanabban a bárban találkozott, ahol korábban, csak-hogy most egy négyszemélyes boxban telepedtek le az ablak mellé. S noha Magda nem tartott attól, hogy valaki esetleg hallja beszélgetésüket – ő sem értette mit beszélnek a szomszédos boxban, ahol három fiatal férfi hangoskodott a legkevésbé sem törődve mások tereferéjével –, azért igyekezett a lehető leghalkabbra fogni hangját.

– Azt mondtad elveszel feleségül.

– Örömmel.

– Hogy képzeled?

– Az anyakönyvvezető előtt mind a ketten kimondjuk az igent.

Bosszantotta a férfi látszólagos értetlensége. Felemelte hangját.

– Nem úgy értem. Hogy képzeled magát a házasságot?

Johnny nagyot húzott söréből, megtörölte száját. Szürke szemének csillogása színes fantáziáról árulkodott.

– Nem úgy, mint az előzőt. Sokkal jobbnak.

– Azt ugye tudod, hogy nem vagyok beléd szerelmes. Ennyi idő, ilyen rövid ismeretség alapján nem is lehetnék.

Johnny arckifejezése játszi komolyságot öltött.

– Nagy kár. De ami késik...

Magda türelmetlenül és határozottan közbevágott.

– Ne álmodozz! Nem tudom, milyen gondolatokat forgatsz az agyadban, de én csak névházasságot akarok. Ezzel tisztában kell legyél.

Johnny csak bólogatott, mint aki értelmesen felfogta a hallottakat, ami ellen nincs kifogása, még akkor sem, ha az nem egészen úgy hangzott, ahogy szerette volna. Magda folytatta:

– Tudod nagyon jól, hogy papírokra van szükségem, nem pedig igazi férjre.

– Kár. Fogalmad sincs, milyen jó férj tudok lenni.

– Ne viccelődj! Komolyan beszélek. Mik a feltételeid?

– Nekem? – kérdezte Johnny elképedve, mintha azt akarná kifejezni, nincs olyan helyzetben, hogy feltételeket szabjon, holott na-

gyon jól tudta, az adott körülmények között csak neki lehetnek kikötései. – Nincsenek feltételeim.

Magda alig észrevehetően mély lélegzetet vett. Megmarkolta az asztal szélét, valamibe kapaszkodnia kellett. Feszült figyelemmel tekintett a férfire, árulkodó vonásokat keresve annak arcán és mozdulataiban.

– Akkor tehát pénzt sem kérsz?

Johnny ismét ivott a sörből. A fantázia szikrái eltűntek a szeméből. Szomorú lett.

– Ez fel sem merült bennem.

– Nem tudom Eugen honnan vette, ő beszélt pénzről, no de mindegy. Pénzem úgy sincs, meg így is tartozom már neked. De mást sem tudok adni.

– Éppenséggel tudnál...

– Azt nem! – csattant fel Magda a felháborodástól kivörösödött arccal. – Ne is folytassuk.

– Tréfáltam. Mondd csak tovább.

– Nem elég, ha elveszel feleségül, oda is kellene költöznöm hozzád. Éva meg Eugen is mondta, hogy az emigrációs hivatalból gyakran kijárnak ellenőrizni valós-e a házasság vagy sem. Hogy ne köthessenek bele semmibe, egy fedél alatt kell élnünk. – És gyorsan hozzátette: – Egy ideig.

– Semmi kifogásom ellene – mondta Johnny, majd kissé csalódottan folytatta: – Van egy külön szobám a számodra...

Magda a szavába vágott, még mielőtt a férfi befejezhette volna.

– Természetesen állom a közös háztartás költségeinek felét, mint ahogy lakbért is fizetek, nyilván. Nem akarok a nyakadon élni. Az már túl sok volna.

Johnny kinézett az ablakon. Egy fiatal párt figyelt, akik a bár parkolójában egy Cadillac mellett szemmel láthatólag vitatkoztak valamin. A nő észrevehetően fel volt háborodva valami miatt és indulatosan lökdöste a férfit, aki védekezően emelte maga elé kezeit. Eltöprengett a látott jeleneten, és csak hosszas hallgatás után fordult ismét Magdához.

– Állom, amit mondtam – jelentette ki, majd tárgyilagos hangon, ahogy minden bizonytalanságot elhárítva ügyleteit is szokta tárgyalni, folytatta: – Hanem egy kikötésem nekem is van. Ügyvéd előtt kötünk egy prenuptiális egyezményt.

– Az meg mi? – kérdezte Magda csodálkozva, enyhe riadalommal a szemében. Nem tudta, hogy a férfi mibe akarja belerántani.

– Egy szerződés, amelyben elismered, hogy semmit nem hoztál a házasságba, és aláírásoddal kötelezed magad, hogy válás esetén sem lesznek követeléseid.

Magda szólni akart, de a férfi leintette.

– Ne vedd bizalmatlanságnak, de az előző házasságom túl sokba került – mondta elrévedezve. Merengése nem arról árulkodott, hogy sokallja a régi házasság árát, sokkal inkább arról, hogy keveset kapott azért az árért, s most már nem tudja behajtani azt, amit egykor elmulasztott. – Nem akarok keresni rajtad, hiszen mondtam, nem pénzért csinálom, de azt te is megértheted, hogy veszíteni sem szeretnék.

Magda ebben nem talált semmi kivetni valót, esze ágában sem volt követelni bármit is a férfitől.

– Ennek semmi akadálya – mondta megkönnyebbülten.

– Nos, akkor már csak azt kell eldöntenünk, mikor legyen az esküvő?

Magda eddig az asztalra támaszkodott, most kiegyenesedve hátradólt, fejét nekivetette az ülés magas háttámlájának, a mennyezetre emelte tekintetét, mint aki a jóistenhez fohászkodik segítségért. Most tudatosult csak benne, hogy mire vállalkozott.

Saját magának sem tudta megmagyarázni, és igazság szerint nem is kereste a magyarázatot, hogy miért pont Rozika volt az, aki megadta a végső lökést, de a fodrásznő távozása után eldöntötte – más választása nemigen lévén –, hogy él az egyetlen kínáló lehetséggel és – ha a férfi erre valóban hajlandó – hozzámegy feleségül.

Valahol a tudata mélyén azonban tiltakozott saját döntése ellen, és most, hogy Johnny véglegesen, s ezért remélhetőleg visszavonhatatlanul is beleegyezett a segítségnyújtásba, felerősödött benne ez a tiltakozás. Nehezen tudta rászánni magát, hogy józan eszére hallgasson, s ha már eljutottak idáig, ne ő legyen az, aki visszakozik.

Halogatni azonban mindent lehet.

– Nem olyan sürgős – mondta, s látszott rajta, úgy érzi magát, mint az akasztásra váró ember, aki örül, ha a hóhér sokáig bajlódik a kötéllel. Minden perc egy darabka élet.

Johnny figyelmét nem kerülte el a Magda arcán mutatkozó kétségbeesett beletörődés. Megfogta a lány kezét, hosszan és vigasztalón megszorította. Meglásd, minden jóra fordul, úgy fog történni minden, ahogy elképzeled, az égvilágon semmitől sem kell félned,

mondta ez a kézszorítás. És nem minden eredmény nélkül, mert Magda kimondta a döntést.

– Karácsony tájékán ráér – sóhajtott fel, mint a hitelező, aki kénytelen adósának haladékat adni.

Mielőtt a bár parkolójában elbúcsúztak volna egymástól, Johnny tett még egy kísérletet.

– Nincs még olyan késő – mondta –, nem akarsz megtekinteni jövőre otthonod? Hiszen még azt sem tudod hol lakom, azaz, hogy te is hol fogsz lakni. Keverek neked egy italt.

Magda erre is haladékat kért.

– Majd legközelebb – mondta, és átkarolva Johnny nyakát egy csókot nyomott az arcára. A férfi is átkarolta őt, magához akarta húzni, de Magda egy határozott mozdulattal kiszabadult a vastag karok közül, s egy tiltakozó mozdulatra emelte fel kezét: eddig, s ne tovább!

***

Úgy érezte hatalmas áldozatot hozott, de végre sínen van. Nem volt egészen biztos döntése helyességében, mégis, amikor lefekvésre készülődött, úgy nézett körbe szobájában, mint aki hamarosan búcsút vesz meleg fészketől.

Holott nem volt az egy meleg fészek. Egyszerűen berendezett és ritka vendégeknek fenntartott, szűk hálószoba volt, ha nem is éppen olcsó vagy silány bútorokkal megtöltve. Az ágyon és a két éjjeliszekrényen kívül mindössze egy tükrös komód és egy annál valamivel magasabb fiókos szekrény alkotta a berendezést, éppen elég bútorzat ahhoz, hogy a vendég megtalálja minimális kényelmét. Sárosiék hálószobájával ellentétben itt nem voltak fényképek kirakva, nem voltak apró porcelánfigurák, sőt még díszpárnák sem az ágyon. Az egyetlen dekoráció egy falra akasztott festmény, ami – azon kívül, hogy a szivárvány minden színét kimutatta apró foltok és kusza vonalak formájában – valójában nem ábrázolt semmit. Az igaz, hogy színesebbé tette a hálószobát, amely nyers faszínű bútorraival, fehérre meszelt falával világos volt ugyan, de jellegtelen, akár egy szállodai szoba.

Magda kísérletezett otthonosabbá tenni lakosztályát, de csak odáig jutott, hogy elhelyezett néhány otthonról hozott képes magazint a fiókos szekrény tetején, a komódra pedig kitette kabalamaci-ját, amelyet gyerekkora óta őrzött, s vitt magával majd mindenho-

va. A hálószoba még ettől sem kapott olyan hangulatot, hogy könnyet csaljon az ember szemébe, amikor távozásra kerül sor.

Körbepillantva a szobán, Magda megpróbálta elképzelni milyen lesz új otthona, amelybe már mint a ház úrnője fog beköltözni. Mert azt feltételezte, hogy Johnnynál – ha már egy fedél alatt laknak – rá fog hárulni nem csak szobája, hanem talán az egész ház tisztántartása; az esetenkénti sütés-főzés, netán még a mosás is, amit itt, ebben a házban – természetesen saját fehérneműjét leszámítva – Éva végzett el. Ilyeténképpen, joggal érezte úgy – még ha mindezt ellenszolgáltatás fejében csinálja is –, hogy közös életrendjüket többé-kevésbé ő határozza majd meg, így a háznak mégis inkább úrnője és nem cselédje lesz.

Most már bánta, hogy nem fogadta el Johnny meghívását, s így nem volt alkalma legalább egy pillantást vetni arra a házra, amelyik ki tudja mennyi időre otthonául fog szolgálni.

De ami késik..., gondolta mialatt bebújt az ágyba és magára húzta a selyempaplant.

Álmaiban – noha ritkán szokott álmodni – már egy egészen más lakást látott. Ez az övé volt, tágas és világos, nehéz tölgyfa bútorokkal berendezve; a heverőkön sok-sok színes párna, amelyek közé úgy odakucoroghat, hogy akkor is kényelmes, ha netán elszundikál. És festmények. Ízléses olajfestmények a falon, híres művészek szemet gyönyörködtető alkotásai eredetiben; horgas állólámpa a sarokban, amelynek barátságos fénye mellett hajnalig lehet olvasni, meg bárszekrény, finom és drága italokkal megtöltve, és nagyképernyős színes televízió, igazi házimozi egész falat betöltő hangszórókkal; faragott ebédlőbútor a sokszemélyes ebédlőben és mindenféle elektromos készülék a neonfényes konyhában.

Minden, minden, minden, amit a technológia nyújtani képes, és ami pénzért megvásárolható. Minden, amit egy biztrótulajdonos megengedhet magának; minden, amiről éveken keresztül még álmodni sem mert; minden, ami otthon hagyott barátnői számára még ma is elérhetetlen.

És egy másik álmkép: Johnny a vendége. Jégbehűtött német sörrel kínálja, a férfi meg csak ámul, még a sörébe is elfelejt belekortyolni. Ez mind a tied?! Hiszen ez százszor annyi, mint amennyit én valaha is nyújtani tudtam volna neked. Meghajtom fejem előtted, minden elismerésem a tied, most már belátom, hogy nem én, hanem valaki egészen más, egy humorában is komoly, heves szerelmében is lovagias férfi való hozzád.

Carlos.

De ez már egy másik, nyugtalan hánykolódással kísért álom volt.

Ott álltak a Csendes óceán partján, valahol Mexikóban, csak-hogy pálmafák helyett égbenyúló daruk alatt, s körülöttük hatalmas szállodák nőttek ki a földből, mindenütt üveg-acél-beton paloták meredtek az égnek, és ott volt Éva is, hangosan kiabálva irányította az építkezést és közben végtelen hosszúra nyúlt karokkal hessegette el a körülötte ugráló gyerekeket, hessegette egyre megszébb, be, egészen a hegyek mögé, ahol már senki sem láthatta őket.

És Carlosnak is mennie kellett, de ő vízre szállt, parányi bárkáját egyre beljebb sodorták a méteres hullámok, míg végül ő is eltűnt, elnyelte a végtelen óceán, csak Éva maradt ott és mellette Johnny. Unszolták, tessék, menj be, nézz körül, ez az üvegpalota a tied; és ő bement abba az üvegpalotába, ahol hűszemeletes átrium fogadta igazi pálmafákkal, számos apró, hangtalanul csobogó vízesséssel. Olyan volt, mint egy bekerített dzsungel, és sehol, de sehol egy teremtet lélek.

Csak ő egymaga a mindent betöltő csendben.

***

Halloween napja csütörtökre esett és Magda számára meglepetéssel kezdődött, hiszen csak hallomásból ismerte az itteni szokásokat. Elámult amikor Linda és Juanita megérkeztek a bisztróba. Linda gyászba öltözött, fekete selyemruhát viselt, feketére maszatolt arcára papírmáséból készült és hegyesen előremeredő kampós, bábaorr volt erősítve, fején kúpos papírkalap, épp csak a seprű hiányzott alóla. Juanita, sötétebb bőre kontrasztjaként fehér pókhálót rajzolt az arcára, úgy festett, mint aki egy elvarázsolt kastélyból szökött meg nagy sietséggel.

A nap során többször is odasandított a két lányra, mint aki nem hisz a szemének. A vendégek hol az egyiket, hol a másikat dicsérték meg ötletességükért, s Magda is emelkedett hangulatban volt mindaddig, míg az egyik vendég – nem tudatos rosszindulattal – azt találta mondani, hogy övé a legérdekesebb maskara. Ettől a megjegyzéstől idegennek érezte magát, valóban kirívónak a többiek közül, hiszen az ő arcát nem takarta semmiféle kifestés, ruházata – farmernadrág, egyszínű kék trikó – olyan volt, mint bármely más napon. S mivel éppen nélkülözni is tudták a fronton, gyorsan hátraszaladt a konyhába, ahol Nick ténykedett szokásos mogorva

módján, s ahol éppen ő volt az akire a férfi nem tett megjegyzést. Mert a két másik lányra folyamatosan morgott, nem állhatta szó nélkül azok jelmezét, s a nap hangulatához illő játékosságát. Álarcosbált másutt kéne rendezni, dörmögte többször is, nem ott, ahol dolgozni kell. Háborgása igaztalan volt, a két lány, ha lehet, még serényebben dolgozott, mint máskor. Nem is maradtak válaszdás nélkül.

– A sírba viszünk téged is, te pucér Frankenstein – mondta Linda.

– Festékünk nincs, de mindjárt bekenünk paradicsomszósszal, hogy úgy nézzél ki te is, mint akit véresre martak a boszorkányok – mondta Juanita.

És incselkedtek egész nap a férfivel, aki szótlanul túrte is egy darabig, míg végül Magdán töltötte ki mérgét.

– Mit lábatlankodsz itt? Nincs dolgod a fronton? Menj a boszorkány barátnőidhez!

Haragos pillantást vetett Nickre, de nem méltatta válaszra.

Nyomott hangulata csak valamelyest enyhült mire Carlos érte jött, hogy munka végeztével felvegye őt a bisztró előtt.

A partit, amire Carlos hívta meg, egy magánháznál rendezték a kerti teraszon, dacolva a hűvösre forduló idővel. A jókedv melegített, s itt mindenki kedvére szórakozhatott, nem kellett félteni a berendezést, amely – a műanyag kerti székeket leszámítva – mindössze három, burgonyaszírommal, szendvicsekkel, salátákkal, sajtokkal, és különböző, de főleg csípős mártásokkal megrakott asztalból állt. Az asztalok mellett és alatt sörökkel és üdítőitalokkal teletömött hűtőládák sorakoztak, tartalmukból bárki szabadon választhatott. A sztereóból hangos latin zene szólt, salsa, rumba, mambó és mariachi vegyesen.

A maskarás vendégek szinte kivétel nélkül spanyolul beszéltek, s Magda most még idegenebbnek érezte magát, mint délelőtt a bisztróban. Talán illetlenül, de ugyanabban az öltözékben jött, amiben egész nap volt, s hiába volt Carlos is hasonlóan hétköznapi ruhában – barna nadrág, a polieszter dzseki alatt zöldessárga, apró kockás ing – úgy érezte, ő az egyetlen, aki kilóg a sorból.

Még akkor sem vidult fel, amikor két, emelkedett hangulatban levő nő, gyorsan hadart spanyol szavak kíséretében mind a kettenket betessékelte a házba.

– Azt akarják – fordította Carlos –, hogy mi is úgy nézzünk ki, mint a többiek. Kénytelenek leszünk alávetni magunkat egy kis kozmetikának.

Kelletlenül, de hagyta magát betuszkolni egy fürdőszobába, ahol a két nő azonnal hozzálátott a szükségesnek vélt átalakításhoz. Közben nevetve biztatták, nézzen a tükörbe, s gyönyörködjék fokozatos átváltozásában. Csak akkor derült egy kicsit jobb kedvre, amikor meglátta Carlost, akiből az ügyes kezek percek alatt kínai mandarint faragtak, s a férfi meglepett ábrázata olybá tűnt, mintha éppen a sárkányok elől menekülne rémülten. Ez a látvány csalta arcára az első, és valóban őszinte mosolyt.

Visszatérve a teraszra. Carlos, minden ellenkezése dacára, húzta magával táncolni az imbolygó párok közé.

– Itt mindenki mexikói? – kérdezte Magda, miközben nagy igyekezettel lépkedett az érzelgős latin melódia ritmusára.

– Ha nem is mexikói – mondta Carlos –, de hispán. Közép és Dél-Amerika színe-java. Ez a ház szenyor Zapataé, ő a helyi spanyol nyelvű újság tulajdonosa. Gyakran rendez ilyen bulit, keresi a népszerűséget. Boldog boldogtalant meginvitál, aki spanyolul beszél, akár a Fülöp-szigetéről, akár Chiléből vagy Kubából való.

– Költséges szórakozás – jegyezte meg Magda, figyelmét a körülötte táncolók lépéseire irányítva.

– De telik rá, és hasznos befektetés. Egymásból élnek – magyarázta Carlos némi iróniával a hangjában. – Az olvasók az újságból tájékozódnak a hazájuk eseményeiről, természetesen spanyolul, mert nagyon sokan az itt levők közül alig vagy egyáltalán nem beszélnek angolul, szenyor Zapata pedig az olvasók, no meg a hirdetők pénzéből tömi degeszre a zsebeit. És ebből megengedhet magának egy kis mulatságot.

Öt perc múlva elhívták mellőle Carlost. Magda a fal mellé húzódot, és egy nagy pohár jeges margaritával a kezében szemlélte a táncolókat, akiknek egyre kevesebb hely jutott a teraszon. Percenként érkeztek új és újabb vendégek, s minden egyes újonnan jött ember láttán erősödött benne a meggyőződés: semmi keresnivalója nincs itt.

Színesre pingált arca takarta ugyan valós érzelmeit, Carlos mégis rátapintott a gondolataira, mert a következő szavakkal tért vissza hozzá:

– Nem muszáj itt maradnunk – mondta, és várákozva tekintett Magdára.

Nem akarta megbántani a férfit, csak a vállát vontta meg, így akarván jelezni, hogy neki mindegy. Carlos határozottabb volt, megfogta Magda karját.

– Gyere. Találunk valami csendesebb helyet.

Egy későig nyitva tartó kávézóban kötöttek ki.

– Nem érezted jól magad, ugye? – kérdezte Carlos miután elfoglalták helyüket egy parányi üvegasztal mellett.

– Hát..., ha legalább ismertem volna valakit rajtad kívül. Ráadásul mindenki spanyolul beszélt. Egyetlen szót sem értettem.

Szürcsölt a forró kávéból, s közben a férfit figyelte, akinek sötét szemeiből őszinte megértés sugárzott. Magda felsóhajtott.

– Jó nektek – mondta.

– Kiknek?

– Hispánoknak.

– Ugyan miért?

– Mert sokan vagytok. Lassan meghódítjátok ezt az országot, ahol anélkül is nagyon jól érzitek magatokat, hogy beszélnétek angolul.

Carlos eltöprengett a hallottakon. Magda szavaiból akaratlanul is kiérződött némi felháborodás, mintha tiltakozna valamiféle betolakodás ellen.

– Nem biztos, hogy mindeki azért van itt, mert jól érzi magát – mondta Carlos csendes indulattal a hangjában. – Ami az angolt illeti... Nagyon soknak nehéz az élete. Talán idejük sincs rá, hogy tanuljanak.

– Akármilyen nehéz, azért vehetnék a fáradságot.

– Te jól érzed itt magad? – kérdezte Carlos váratlanul.

– Igen. – Hiába vágta rá gyorsan és határozottan, mégsem volt elég meggyőző.

– Ha azon a partin lettek volna magyarok, ott kötsz ki közöttük, és jól érzed magad, ugye?

Magda kénytelen volt elismerni a férfi igazságát.

– Természetesen – mondta. – És akkor nem is veled vagyok.

– Én azért odamentem volna hozzád. Még akkor is, ha egy szót sem beszélek magyarul. Az embereket nem csak a közös nyelv kötheti össze.

– Hanem mi?

– Amikor először találkozol valakivel, magadban rögtön megállapítod róla, rokon vagy ellenszenves, anélkül, hogy akár egy szót is váltanátok egymással. Ha szimpatikus az illető, valami oknál fogva

szavak nélkül is megértitek egymást. Feltéve persze, ha te is rokon-szenves vagy a másíknak.

Magda szótlanul figyelte a férfit, tetszett neki, ahogy szenvedélyesen magyaráz. Akcentussal terhelt beszédében akkor is volt lendület, ha igyekezett lassan, érthetően megformálni szavait. Úgy érezte, akkor is szívesen hallgatná, ha spanyolul beszélne hozzá, s ezért egy szavát sem értené. Hangjának sodrása akkor is levenné lábáról.

Carlos átnyúlt a kis asztal felett, kezét Magdáéra helyezte.

– Igazam van? – kérdezte.

Fejbólintással helyeselt. Már csak azért is belátta Carlos igazát, mert most, ahogy szótlanul néztek egymásra, érezte is. A kézfején nyugvó férfitenyérből szorítás nélkül is erő sugárzott. Ettől, szavak gyözködése és biztatása híján is biztonságot érzett, akár a vastag falak között külső viharoktól védett esetlen ember.

Carlos visszavitte őt a bisztróhoz. Az étkező már kilenc órakor bezárt, üres asztalait csak az éjszakára égve hagyott egyetlen neonszó világította meg. A közeli billiárdterem látogatóinak autói azonban megtöltötték a parkolót. Carlos odakísérte Magdát az autójához.

– Hétfvégén nincs iskola. Vasárnap nem dolgozom.

– Én sem – mondta Magda. Megértette a célzást.

– Akkor hát – mosolygott Carlos elégedetten –, mikor találkozunk?

Megfogta Magda vállát, közelebb húzta magához, hogy futó csókkal búcsút vegyen tőle. Vasárnapig.

Magda akaratlanul is a száját tartotta oda arca helyett. Hosszúra nyúlt búcsúcsókot kapott, és nem sietett kibontakozni a férfi öleléséből.

***

Ugyanott találkoztak vasárnap délben, ahol csütörtök este elváltak; a bisztró előtt. A felhőtlen égboltról langyos meleget sugárzott a napkorong, de az időnként feltámadó gyenge szél elvette a nap erejét.

– Hova szeretnél menni? – kérdezte Carlos az üdvözlő csókot követően.

– Nekem mindegy – mondta Magda felszabadult nevetés kíséretében. – Ahova te gondolod.

– A hegyekbe? Sokáig nem lesz ilyen szép időnk, felmehetnénk a Blue Ridge Parkway-ra. Az őszi színparádét már lekéstük, de attól még lehet egy kellemes napunk.

Sokszor hallott már a több száz kilométeres – ahogy Sárosi nevezte – autós sétányról, amely Virginia közepétől kanyarog a hegyek között egészen a Tennessee állambeli Gatlinburgig. Egy rövid szakaszát látta már, amikor Sárosiék elvitték őt meg édesanyját a Cherokee rezervátumba, de akkor csak a Parkway mellett mentek el, magára a lassított forgalmú, pihenőkkel, kilátókkal szegélyezett útra nem tértek rá.

– Gyerünk – mondta lelkesen Carlosnak, s közben húzta magával a meglepett férfit. – Csak mutasd az utat, majd én vezetek, a városon kívül még úgysem jártam az új autómmal.

Ahogy az ötvenkettes úton közeledtek Virginia felé, Carlos megemlítette, hogy Virginiában lottózhatnak is. Magda, mint egy szertelen, álmodozó csitri lelkesedett, s rögtön ecsetelni kezdte, mi mindent csinálhatnának két-három millió dollár birtokában. Észre sem vette, hogy többes számban beszél, nem saját, hanem kettejük jövőjét színezi ki. Erre csak akkor ébredt rá, amikor Carlos, magában mosolyogva az álmodozáson, kijavította.

– Nem kell kettőnknek egy hatalmas yacht. Elég egy kis motorcsónak is.

– Azzal nem lehet messze kimenni a tengerre – ellenkezett Magda egy kamaszlány durcásságával.

– Nem is szabad. Az óceán nagyon veszélyes tud lenni.

– De te azt mondtad, hogy nem félsz a tengertől!

– Téged féltelek.

Hálás volt ezért a két szóért, olyannyira, hogy kis híján leszaladtak az útról. Köszönet nyilvánításként megfogta Carlos kezét, feléje fordult, talán meg is csókolja, ha a férfi nem figyelmezteti sietve, hogy elveszti uralmát az autó felett.

A virginiai államhatárt átlépve, az első épület volt a lottózó. A tágas, fapadlós hodály tulajdonosa – néhány szelet csokoládén, cukorkán, rágógumin meg coca colán kívül – mást sem árult, csak lottószelvényeket. Így is jelentős forgalma volt, mert az Észak Karolinából érkezők java részének – s egy-egy többmilliós nyereménylehetőség idején százával jöttek naponta – ez volt a végcélja. A környező üzletek majd mindegyikében lehetett lottót vásárolni, ám itt, ebben a hodályban a korábbi nyertesek falra aggatott képei – amelyeken természetesen a nyeremény összege is fel volt tüntetve –, a

sebtében ácsolt faasztalok, amelyeknek gyalulatlan, de fényesre koptatott lapján kitölthették szelvényeiket, kaparhatták sorsjegyeiket, sajátos hangulatot árasztottak. Itt nem volt elég zsebrevágni a lottószelvényt, itt mindenkinek ábrándozni is kellett arról, hogy képe egyszer majd felkerül a falra, a boldog nyertesek közé.

Következő állomásuk egy gerendákból tákolt, bádogtetős építmény volt, ahol – akár egy útszéli piacon – gyümölcsöt, zöldséget és virginiai pácolt sonkát árultak. A kövér dongájú hordókba ömlesztett almákból vásároltak egy kisebb kosárra valót és vettek mellé egy gallon almalevet is.

Az autós sétányon minden évben október közepén van a csúcsgyörgő. Ilyenkor a környező lankás dombok, az égre kapaszkodó hegyek százféle fájának és bokrainak levelei ezerféle színben pompáznak, aransárgától a püspökliláig, rozsdabarnától a méregzöldig, mintha ez lenne a természet utolsó nagy előadása, mielőtt a földre hulló levelek lehúzzák magukkal a függőnyt. És ez az előadás mindig telt ház előtt zajlik.

A táj téli álmára készülődött, s ezt a készülődést egyre kevesebben zavarták. A szép idő sem vonzott már sok turistát ide. A keskeny, kétirányú úton – ahol egyébként is harminc mérföld volt a megengedett maximális sebesség – zavartalanul haladhattak lépésben is.

A kilátó-kitérő, ahol végül is megálltak, harminc autónak biztosított parkolóhelyet, de csak egyetlen mikrobusz árválkodott a parkolóban. Körülötte gyerekek ugráltak, fenyőtobozokkal dobálták egymást, jobban élvezték saját játékuikat, mint a táj, a természet nyújtotta látványt.

Nem messze a kitérőtől, egy kitaposott erdei csapás mentén, találtak egy piknikre csábító, hikorifákkal, balzsamfenyőkkel körbevett parányi tisztást.

– Hozhattunk volna pokrócot magunkkal – mondta Carlos. – Akkor most letelepedhetnénk.

Magda a homlokához kapott.

– Úgy emlékszem – mondta –, mintha a csomagtartóban láttam volna valami takaró szerűséget, az előző tulajdonostól maradt rám.

Mire visszatértek az autóhoz, a mikrobusz már eltűnt, egyedül voltak a környéken. A vastag műszálas pokrócot is megtalálták a csomagtartóban. Néhány megszáradt olajfolt arról árulkodott, hogy régi gazdája autószerelésnél használta. Ennek ellenére tiszta volt, és elég nagy ahhoz, hogy ketten rátelepedjenek.

Birtokba vették a tisztást. Leheveredtek a pokrócra, almát majszoltak, almalevet ittak, s közben meséltek. Hol az egyik, hol a másik, egymás szavába vágva.

Magda a budai hegyekben tett sétákról mesélt, amikor barátnőivel sárgult, barnult faleveleket gyűjtöttek, a legszebbeket elrejtve kedvenc könyveik lapjai közé, hogy egyszer majd, nagy sokára elővegyék, emlékezni egy bágyadt napsütéses őszi délutánra, amikor a száraz falevelek ereit kitapintva találgatták egymás jövőjét. Te ez leszel, te az leszel. Milyen szép is csitri fejjel elképzelni a jövőt, amelyik úgyse, senkinek se lesz olyan, mint amilyennek megálmodja.

– És megvan még az a falevél? – kérdezte Carlos. Közelebb húzta magához a lányt, megsimogatta haját, mintha a hajfürtek közül akarná elővarázsolni azt a régi levelet.

– Nem hiszem – felelte Magda, és nem érezte hiányát egyetlen régi emléknek sem. – Elkallódott a könyvvel együtt.

Csókolóztak.

Aztán Carlos mesélt pusztító erejű tengeri viharról, amelyik felforgatta és partra vetette a halászbárkákat, földig hajlította a pálmafákat, és, ellenállhatatlan vízáradatot söpörve végig a falun, égnek emelte a kisebb kalyibákat. Mesélt a félelemről, amikor ő meg a nővére rettegve bűjtak egymást átölelve házuk legbelsőbb sarkába, s közben rémülten tapasztalták, hogy a felnőttek talán még náluk is jobban félnek. Hiába menekültek a szülőkhöz, egyik sem tudta ki kit véd, csak abban hittek, hogy a Teremtő védi mindannyiukat, s ha viszi is a házat a vihar, ők maradnak épen, sértetlenül. Vihar múltával elcsitult az óceán, forró napsütésben pihentek a kicsavart pálmafák, a parti homokon vesztegeltek a bárkák, mint a döglött halak. Az emberek pedig ölelkeztek és vigadtak.

– Tudod – mondta Carlos a hikorifák árnyékában –, milyen szép a természet, olyan gonosz is tud lenni.

Magda félelmet látott felvillanni Carlos szemeiben, amint a férfi feltekintett az égre; szemeinek csillogásából a napfény és az árnyék, a szürkülő ég, az avar borította föld, és a távoli, végtelenbe nyúló – itt csak képzeletükben megjelenő – óceán iránt érzett tiszteletet olvashatott ki. Odabűjt hozzá, szorosán, mintha ő akarná védeni a természet csapásaitól, övni már most, amikor az őszi táj még csak nyugalmat áraszt, félteni a lombokon átszűrődő napfénytől is.

És megint csókolóztak.

Minden csóknak más volt az íze. Az egyik édes, mint a juhar-szörp, a másik fűszeres, mint a forralt bor. A rövidebb vérlázítóan izgató, a hosszabb pedig nyugtató, mint a keserves napot követő csendes éj. Az egyik lágy, akár a frissen sült puha kenyér, a másik kemény, akár az acél, húsba vájó, mint a kéjes fájdalom.

Érezte, ahogy a férfi keze végigjárja egész testét, tenyerének simogatásával vezetve vérenek forró hullámain. Néha megriadt egy-egy zajra-zörejre, azt hitte közeledik valaki, de csak egy mókus szaladt át a száraz avaron, egy madár rebbent fel a fáról, meglepetve a vékony faágat; aztán átadta magát a régóta áhitott vágynak, hagyta, hogy elillanjanak a gondolatai, hogy testével együtt az agyát is hatalmába kerítsék a megfogalmazhatatlan érzések; hogy megpördüljenek körülötte a fák, szédítő forgásba kezdjen a tisztás, egy hosszú, elnyújtott sóhajban szálljon el minden, ami eddig elmúlt.

Otthon Éva azzal fogadta őt, hogy Johnny háromszor is kereste, mert moziba akart menni vele. Nem mondta Évának, hogy egyetlen filmre sem kíváncsi. Elnézést kért, és fárasztó kirándulásra hivatkozva felment szobájába, hogy párnára hajtva fejét bejárja álmai birodalmát.

***

Eljött a nagy nap, gondolta, miközben sietve kapkodta magára ruháit. A reggeliről is lemondott, némi csalódást okozva ezzel Évának, aki minden nap lelkiismeretesen gondoskodott a korai kiszolgálásról. Izgatott volt, úgy érezte magát, mint aki életének legfontosabb vizsgája előtt áll.

Először volt teljesen rábízva a bisztró.

Tudta, hogy nem lehet semmi probléma, hiszen Sárosi már nem egyszer hagyta Nickre az üzletét, néha napokra is. A férfi pedig ott lesz, így akármi történik, valaki állni fog mellette. Csakhogy egyáltalán nem igényelte Nick segítségét, mindent ő maga akart elvégezni. Nagybátyja mindenre megtanította, ő pedig kétségtelenül jó tanulónak bizonyult.

Szokásától eltérően, a megengedettnél gyorsabban vezetett, szencséjére egyetlen rendőrrel sem találkozott útközben. A bisztróba többnyire Nick érkezett először, s mire Sárosi meg Magda megjelentek, a grill meg az olajsütő alatt már kéken vibráltak a gázrózsák, a konyhában minden elő volt készítve a napi munkára.

Jóval korábban érkezett oda, mint Nick szokott. Gyerekes izgalom fogta el amikor felkapcsolta a neonégóket, s fényárba borult a konyha meg az étkező. Mint a gazda – aki naponta végigjárja birtokát és szakértő szemmel vizsgálja, keletkezett-e kár, amit javítani kell; felméri napi teendőjét, hogy amit csinál, a lehető leggazdaságosabb legyen –, ő is úgy járta végig a biztró minden zegét-zúgát. Ellenőrizte, van e mindenből elég a napi forgalomhoz, a mélyhűtőből kirakta az olvadást igénylő húsárukat, a hűtőből a salátákhoz való zöldségeket, s csak miután mindent előkészített Nicknek, fogott hozzá, hogy leltárba vegye az árukészletet, s a leltár alapján adja le a szükséges megrendeléseket. Mire végzett a leltárral, Nick is megérkezett.

Az iroda előtt elhaladva, mintegy véletlenül bekukkantott a kis helyiségbe.

– Eugen? – kérdezte meglepetéssel a hangjában, kényszeredetten préselve ki szájából még ezt az egy szót is, mint akinek begyulladt torka miatt nehezére esik a beszéd.

– Ma csak én vagyok itt – mondta Magda harciasan, felkészülve a férfi esetleges bíráló vagy lekicsinylő megjegyzésére.

Nick azonban csak magában morgott, Magda nem értette mit.

A férfi szúrós tekintettel és szótlanul átvizsgálta mindent, s miután kelleetlenül megállapította, hogy minden hajszálpontosan úgy van előkészítve, ahogy annak lennie kell, s ahogy azt ő maga szokta elvégezni, kiment az étkezőbe és töltött magának a frissen főzött kávéból. Aztán felült a preparáló asztalra, idegesen lóbálni kezdte lábait, szeméit pedig minden érdeklődés nélkül meresztette a grill-sütőre, mint akinek esze ágában sincs bármit is csinálni. Egy kis idő múltán, ráunva a természetével ellentétes semmittevésre, gúnyosan megkérdezte:

– Mivel kezdjem a napot, főnökasszony?

Magda érezte, hogy fejébe száll a vér, áttüzesedik az arca, de nyugalmat erőltetett magára.

– Tudod te azt nagyon jól – mondta visszafogott hangon. – Amivel szoktad.

Nick bólintott, és leugrott az asztról.

– Rendszerben van, főnökasszony, de tartsd rajtam a szemed, szólj ám, ha valamit rosszul csinállok.

Magda már alig várta a másik két lány megérkezését. Társak nélkül kényelmetlenül érezte magát a férfivel egy helyiségben. Két-

ségbeesetten gondolt arra, mi lesz, ha végleg, és csak ő fogja vezetni a bisztrót. Akkor is mindennapos lesz ez az ellenségeskedés?

Nick percenként ostromolta újabb és újabb, egyre gúnyosabb kérdésekkel.

– Biztos, hogy elég lesz ennyi?

– Most is leszűrjem az olajat, vagy elég, ha csak a déli forgalom után csinálom?

– Kimehetek a WC-re?

Ez betette a kaput. Odapattant a férfi elé, mindenesetre tisztos távolságra tőle, és indulatosan kérdezte:

– Mondd Nick, mi bajod van velem? Ártottam neked valamit?

A férfi tettetett közömbösséggel válaszolt.

– Beleártod magad a dolgomba.

– Tudod te nagyon jól, hogy mit kell csinálni. Én aztán nem szólok bele.

– Nem bizony – mondta Nick lebiggyesztve a szája szélét. – Csak figyelsz, hogy aztán beleköthess, ha valamit rosszul csinállok.

– Ha figyellek is, csak azért teszem, hogy tanuljak tőled.

– Meghiszem azt! – emelte fel Nick a hangját. – Megtanulni mindent a jó öreg Nicktől. És aztán? Ha mindent tudsz, akkor mi történik?

Igaz, hogy erre a kérdésre hirtelen nem is tudott volna mit válaszolni, de alkalmá sem maradt rá, mert időközben megjött a másik két lány. Érkezésük feloldotta a feszültséget, noha a férfi gondoskodott arról, hogy az ne múljon el teljesen. Akármit kért vagy kérdezett tőle Linda vagy Juanita, vállát vonogatva mondta nekik:

– Kérdezzétek a főnökasszonyt.

Délután hét fékezhetetlen gyerek állított be a bisztróba egy alacsony, elhízott asszony kíséretében. Az asszonyt megviselhette a gyerekek rakoncátlansága, mert azok hiába cibálták foltos kabátját, mindegyiket eltolta magától és szóltanul hagyta, hogy tologassák az asztalokat, ugráljanak a székeken. A lurkók spanyolul visítotztak – szerencsére mindez a déli forgalmat követően történt, amikor egyetlen más vendég sem tartózkodott az étkezőben –, és Magdának nem tellett sok időbe felismerni Juanita gyermekei közül a három legkisebbet. Az asszony – hosszú fekete haját igazgatva, mintha a gyerekek nem is a kabátját, hanem fűrtökben lógó hajtincseit ráncigálták volna – lehuppant az egyik székre, s kezének egy fáradt intésével Juanita gondjaira bízta az engedetlen kölyköket.

Juanita nagy igyekezettel és végtelen türelemmel szolgálta ki ezt a zsvivajgó óvodát, s közben lehetőségeihez mérten próbált a kövér asszonnyal szót váltani. Spanyolul beszéltek, és Magda, mint aki-nek ehhez egyébként sincs semmi köze, visszavonult az irodába megszámolni a déli bevételt, hogy a pénzt elvihesse a bankba.

Végzett a számolással, már éppen indulni készült, amikor Nick zárta el az iroda ajtaját.

– Mást, ugye nem figyelsz, csak engem? – kérdezte a férfi rosszindulatú szemrehányással.

– Téged sem figyellek – jegyezte meg Magda. Felállt a falra erősített íróasztal mellől, tett egy lépést az ajtó felé, s magában elhatározta, hogy figyelmen kívül hagyja Nick megjegyzéseit. De a férfi nem mozdult az útjából.

– Pedig nem ártana, ha másokon is rajta tartanád árgus szemeidet.

– Mit akarsz? – kérdezte Magda ingerülten.

– Hány szendvicset adott ki Juanita?

– Honnan tudjam?

– Na, látod! – sziszegte Nick diadalmasan. – És azt tudod-e, hogy mennyit kasszírozott be értük?

Magda látta a férfi válla fölött, hogy Linda, aki a konyhában tartózkodott, két kézzel mutogatja: ne is törődj vele. Megérezte, hogy olyan szituációba került, ami próbára teszi képességeit. Tanácstalan volt. Automatikusan tolakodott nyelvére a kérdés:

– Mennyit?

– Két szendvics árát. Erre is kéne ám figyelni! Mi vagyunk mi? Ingyenkonyha?

Magda nem válaszolt azonnal.

Az alkalmazottak ingyen ehettek, Sárosi sosem kérte számon mikor és mennyit, négy-öt ember napi ingyenes étkeztetése nem tette tönkre a biztrót, amúgy sem ettek sokat, de már a családtagok, ismerősök ellátása egészen más elbírálás alá esik. Nem tudta mi lenne erről Sárosi véleménye, és nyugtalanította, hogy mindez akkor történik, amikor az ő vállára nehezedik minden felelősség. Nicknek igaza van, gondolta immár a tulajdonos szemszögéből nézve, de ahhoz egy cseppet sem fűlött a foga, hogy igazat is adjon neki.

– Én adtam rá engedélyt – vágta ki magát.

– Igeeen? – csóválta borostás fejét a férfi, és összeszűkültek szemekkel nézett Magdára. – Ki vagy te? Tán a tulajdonos?

– Az vagyok.

– Nocsak! És mióta?

Magda zavarba jött. Egy ígéret még nem tette őt valóságos tulajdonossá.

– Ma legalábbis az vagyok – tért ki a határozott válasz elől.

– Remélem csak egy napig – dűnnyögte Nick –, mert ha sokáig az leszel, még tönkreteszed azt, amiért évekig dolgoztam.

Ezzel sarkonfordult, és visszatért a grillsütőhöz.

***

Nem volt kedve iskolába menni. Tudta, hogy Carlos nem lesz ott, valami extra munkára tett szert, késő estig dolgozik. Az utóbbi napokban egyébként is csak Carlos miatt járt már az angol oktatásra. Mindinkább az volt a meggyőződése, hogy a hispánok lassabban tanulnak, nehezebben értik meg az angolt, s emiatt a tanárnő is elmarad az oktatás ütemével. A bisztróban, a vendégek kiszolgálása közben minden nap tanult valami újat, olyan szavakat, kifejezéseket, amiket a hétköznapi életben jobban tud használni. A vendégeken kívül számtalan ügynök is felkereste a bisztrót – újabb csodatisztítószer, jobb minőségű húsárut, egy új pékség termékeit, vagy egyszerűen csak kedvezményes hirdetési lehetőséget felkínálva –, s hallgatva az ügynökök színes és lelkes szóáradatát, több ragadt rá, mint amennyit a tanárnő igyekezett a fejébe verni.

Legfőbb oka azonban mégiscsak Carlos volt. Úgy érezte, ha nincs ott a férfi az osztályban, figyelni sem tud az üresen csengő szavakra, a táblára felírt szövegek elmosódnak a szeme előtt, bambán ülni a padban pedig semmi értelme nincs.

Igaz, az sem lelkesítette, hogy Sárosiékkel töltsse az estét. Valami nem volt rendjén közöttük. Nagyon ritkán veszekedtek, azaz többnyire csak Éva mondta a magáét, Sárosi meg hallgatott, de Magda az odavetett felszavakból is ráérezett a köztük levő feszültségre. Eleinte még azt hitte, ő az okozója a nézeteltéréseknek, jelenléte váltotta ki az ellenségeskedést, felesleges harmadiknak érezte magát. Hamarosan rájött azonban, hogy ez az elképzelése mégsem fedi a valóságot, mert valahányszor otthon tartózkodott, mind a kettő – Éva meg Sárosi együtt és külön-külön is – feltűnő módon örül jelenlétének, mintha egy harmadik személy segítségükre lenne abban, hogy magukba fojtsák azt, ami gátlástalanul kitörne belőlük, s aminek vulkánszerű kirobbanását mindenáron el akarják kerülni.

Egyszer-egyszer, amikor kihagyta az iskolát, bent maradt a bisztróban zárásig, már csak azért is, hogy ne csak a nyitás, de a zárás munkafolyamataival is tisztában legyen; tudja mit, miért és hogyan kell előkészíteni másnapra, s nem utolsósorban, hogy kivegye részét az esti takarításból, amelynek során úgy kell otthagyni a bisztrót, hogy minden tisztán a helyén legyen, elrendezve és hiánytalanul készen a másnapi kezdéshez.

Már-már megszokottá vált, hogy Éva a konyhában tölti napjait. Nem a rengeteg sütni-főzni való kötötte ide, hanem egyre többet dohányzott, lassan már ott tartott, hogy a két cigaretta közötti szünetben nem találta érdemesnek felkeresni a ház egyéb helységeit. Hacsak nem volt muszáj.

A konyhában ült akkor is, amikor Magda megérkezett. A sarokba szerelt polcra helyezett tévét nézte.

– Mi van? Ma nincs iskola? – fogadta Magdát meglepetten.

– Van, csak ma nekem nem volt kedvem hozzá.

– Szólhattál volna – mondta Éva felháborodás nélkül, de szemrehányó hangon. – Ha tudom, hogy jössz, akkor elmentünk volna a mallba vásárolni.

– Még mindig nem késő.

– Ugyan már! Mire elkészülök, felöltözöm, bezárnak az üzletek – legyintett Éva.

Könnyű, selyem háziruháját viselte most is. Lehangeltnak és fáradtnak látszott, úgy ült a széken, mint akit daruval sem lehetne elmozdítani onnan.

Sárosi toppant be a konyhába.

– Átszaladok Johnnyhoz – mondta. – Van valami új üzlete, amit meg akar velem beszélni.

– A bérházat feltette már a piacra? – kérdezte Éva látszólag minden érdeklődés nélkül.

– Fel. Már több, mint három hete.

– És még nem volt egyetlen jelentkező sem? – Éva hangján egyszerre érződött a reménykedés és a csalódottság. – Noszogasd csak, adja el a csikánóiddal együtt, lehetőleg minél előbb.

– Noszogatom én állandóan, bár anélkül is éppen elég agilis. Na, akkor... – mondta Sárosi indulásra készen.

– Elmehetek veled? – kérdezte Magda egy váratlan ötlettől vezérelve. – Úgyis szeretnék Johnnyval beszélni.

Ez ugyan nem volt igaz, csakhogy nem akart Évával egyedül maradni a házban. Johnnyval többször is beszélt legutóbbi találkozásá-

suk óta, de csak telefonon, noha a férfi minden egyes telefonbeszélgetés alkalmával sürgette a személyes találkozást. Magdát ez nehéz helyzetbe hozta. Egyre inkább Carloshoz tartozónak érezte magát, bizalmával való visszaélésnek hitte a Johnnyval való találkozás. Majdhogynem hűtlenségnek. Ugyanakkor Johnnyt sem vehette semmibe. Jelen helyzetében senkire nem volt annyira szüksége, mint éppen órá.

Nagybátyja látogatása Johnnynál már csak azért is kapóra jött, mert változatlanul kíváncsi volt leendő otthonára, s kíváncsiságát így kielégítheti anélkül, hogy kettesben kellene maradnia Johnnyval. Nem tartott a férfi erőszakoskodásától, de feszélyezve érezte volna magát. Egy étteremben, vagy egyéb nyilvános helyen, az más.

– Nem is baj, ha te is még – szólalt meg Éva. – Eldöntöttétek már, hogy mikor lesz az esküvő?

– Még nem – válaszolta Magda. Szorosan odaállt Sárosi mellé, épphogy nem tolta kifelé a házból. Kényelmetlen volt a feltett kérdés.

– Mit kell annyit lacafacázni? – kérdezte Éva felindultan. – Úgyse akartok, nem tudom én mekkora lakodalmat csinálni, meg nászútra sem akartok menni. Akkor meg? Minek ezt halogatni? Már holnap elmehetnétek az anyakönyvvezetőhöz. Holnapután meg már kezdenétek intézni a papírokat. A végén még meggondolja magát az a szerencsétlen. Vagy találtál magadnak más vállalkozót?

Ez az utolsó mondat kínosan érintette Magdát. Évára emelte a tekintetét, s közben úgy érezte, az asszony fürkésző szemei átlátanak rajta, azt is érezte, hogy elpirul, amikor kimondja a nemleges választ, noha szó sem volt hazugságról, mint ahogy más vállalkozóról sem lehetett szó, de akkor is.

– Nos, majd ezt is megbeszéljük – jelentette ki Sárosi és megragadta Magda karját. – Gyere, csillagom, menjünk.

– Jobb lesz, ha valami jó hírrel tértek haza – szolt utánuk Éva vészjósló hangon, mint aki ki tudja milyen büntetést helyez kilátásba az üres kézzel visszatérőknek.

Aztán elfordította fejét a távozókról. Komótosan, gondolataiba merülve ismét rágyújtott, elmerengett az ablakon túlra. Odakint a korai sötétedés félhomályba borította a kertet, az ablakkal szemközt tölgyfák a szürkülettel igyekeztek eltakarni szégyellni való, kopár ágaikat.

***

Útközben elmesélte nagybátyjának, mi történt a bisztróban, milyen panaszt emelt Nick Juanita ellen.

– Végül is azt mondtam Nicknek, hogy én adtam engedélyt az ingyen étkeztetésre. Te mit mondtál volna a helyemben?

Sárosi közömbösen hallgatta Magdát, mintha figyelmét teljesen lekötné a forgalom. Nem válaszolt azonnal.

Magda türelmetlenül ismételte meg a kérdést:

– Te mit tettél volna?

– Ahhoz, hogy erre határozott választ tudjak adni, nekem is ott kellett volna lennem. Ilyesmi tudtommal még nem fordult elő. Juanita valószínűleg nem merte volna megtenni, ha én ott vagyok.

– De te nem voltál ott, és megtette.

– Igen, igen – dörmögött Sárosi még mindig az utat figyelve.

Magdának az volt az érzése, hogy nagybátyját egyáltalán nem érdekli a dolog.

– Mit tanácsolsz? Hogy intézzem el ezt a szituációt?

– Beszélj Juanitával, mondd meg neki, hogy illet nem csinálhat, az ilyesmi lopásnak minősül, és a jövőben úgy is fogod kezelni. Légy egy kicsit erélyesebb. Határozottan éreztesd mindenkivel, hogy te vagy a főnök, mindennek úgy kell történni, ahogy te akarsz. Akinek nem teszik, fel is út, le is út. Na, mindjárt ott is leszünk – mondta Sárosi, és a maga részéről lezártnak tekintette az ügyet.

Johnny háza jóval kisebb volt, mint Sárosiéké, és jóval öregebb is. A városnak egy évtizedekkel ezelőtt létesült negyedében állt, hasonló régi házak között. Ezeket a házakat, valamikor a negyvenes években, a környékbéli dohánygyárak jobb fizetésű dolgozói, tisztviselői építették, s abban az időben ez a negyed a középosztály felkapott lakóhelyének számított. Az évek során azonban ez a réteg – magasabb jövedelme, nagyobb lehetőségei révén – máshova költözött, oda, ahol nagyobb telkekre nagyobb házakat lehetett felhúzni. A régi környék elszegényedett, a megrongálódott házakat sokáig nem gondozta senki. Aztán, amikor a házak árai – már csak elhanyagolt állapotuk miatt is – lesüllyedtek a lehető legalacsonyabb szintre, egyszerre újból sikkes lett a régi, patinás negyed. A szűkre parcellázott telkeket jómódú fiatalok kezdték felvásárolni, akiknek az volt az első dolguk, hogy a családi házakat renoválják. Ahogy az épületek újra kicsinosodtak, egyre keresettebb hely lett a környék,

és egyre magasabbra szöktek fel az árak. Aki még időben vásárolt, annak busásan megtérült a befektetése.

Johnny vajszinűre festett, Tudor stílusban épült háza egyszintes volt, garázs nélkül. Tűzpiros Corvette-je a járda mellett hivalkodott. A bejárati ajtó előtt egy apró lugas fogadta a látogatót, amelybe egy fekete kovácsoltvas boltív alatt lehetett bejutni. Két, vesszőből font kerti szék volt itt elhelyezve a hullámos üveggyapot tető alatt, nyilván csak dísznek, mert használatuknak nyoma sem látszott, az egyik széken már penészfoltok mutatkoztak.

Johnny nyitott ajtót, és lelkesen tessékelte be látogatóit. Magda megjelenése látható örömet váltott ki belőle.

Helyet foglaltak a nappaliban, amelyről Magda rögtön megállapította, hogy izléses, talán drága bútorokkal van berendezve, ám az sem kerülte el figyelmét, sőt, igazából ez volt a szembetűnő, hogy a szobában rendetlenség uralkodik. A heverőt, a tévé tetejét, de még a sztereoszekrényt is magazinok, fényképek, újságból kivágott cikkek, kiszakított könyvlapok borították, odahagyva csak úgy, ahogy éppen utoljára letették. A fenyőfából készült és sötétbarnára polírozott dohányzóasztal üveglapján dobozos Budweiser sör foglalta el a főhelyet, s az üveglapot takaróújságok alól foltos karikák bukkantak elő régen elfogyasztott sörök nyomaként. A fotel mellett, amelyben Johnny ülhetett megérkezésük előtt, egy felborult sörösdoboz hevert a szőnyegpadlón.

Johnny biztatta Magdát, érezze magát otthon, járja nyugodtan körbe a házat, amíg ők Sárosival megbeszélik dolgaikat. Magda már csak kíváncsiságánál fogva is élt a felkínált lehetőséggel.

Keskeny folyosó vezetett a két hálószobához, a folyosó végén fürdőszoba, amelyben – ha lehet – még nagyobb rendetlenség fogadta őt, mint a nappaliban. A mosdó feletti tükrös szekrényke ajtaja kitérve, félig üresen. Aminek a szekrénykében lett volna a helye – arcszesz, izzadsággátló szpré, Gillette borotvahab és penge – javarészt a mosdó körül hevert, mintha használójának már nem jutott volna ideje mindent a helyére rakni. Törölköző a műmárvány padlón, egy sötétkék fürdőköpeny a kád szélére dobva.

A nagyobbik hálószobában bevetetlen ágy, nadrágok, ingek szanaszét a földön, alsónadrág a párnán, s az elmaradhatatlan sörösdoboz az éjjeli lámpa mellett.

Nehéz feladat lesz rendet tartani, gondolta Magda kedvetlenül, és nehezen tudta, sőt mi több, nem is akarta elképzelni, hogy hamarosan ide kell majd költöznie.

A másik hálósobában valamivel biztatóbb látványban volt része. Rend uralkodott. Az ág bevett és letakarva egy vastag, bordó-fekete és földig érő díszhuzattal, a fejtámla előtt, a díszhuzatéval azonos anyagból bevont apró diszpárnák. A fiókos szekrény gesztenyebarna lapját alig látható porréteg lepte be, arról árulkodva, hogy ezt a szobát már nagyon régen használhatta valaki.

A folyosóra kilépve Sárosi hangja ütötte meg fülét.

– ...nem lehet. Az idő sürget. Carmen csak bajt hoz a nyakamra. Éva egyre féltékenyebb, és egyre gyakrabban vannak hisztériás kirohanásai. Úgysem nyugszik meg addig, míg el nem költözünk.

– Van alapja féltékenykedni? – hallotta Johnny kérdését.

Ismét Sárosi hangját hallotta, de ez most halkabban, majdnem szomorún csengett. – Teljesen mindegy, hogy van vagy nincs. A lényegen ez semmit sem változtat, de az ügyet rendezni kell. És nem találok más megoldást.

Azután megint Johnny. Komolyan beszélt, apró szüneteket tartva, mint aki minden szavát alaposan fontolóra veszi mielőtt kiejtené a száján.

– Ahogy te jónak látod, Eugen. Ez a te ügyed. Én csak segíteni tudok, beleszólni nem. Akár már holnap költözhetnek. A két házat én eladom, ahhoz nem kell itt lennetek. És a biztró?

Megint Sárosi hangja szűrődött ki a folyosóra, s hangjának most újfent más színe volt. Egy megkönnyebbült emberé, akinek súlyos terhet vettek le a válláról.

– Arra is volna vevő, mégpedig Robert Bingham, ha emlékszel rá, a City Diner tulajdonosa. Régóta fáj már a foga a biztróra. Ennek ellenére, hosszú időn keresztül arra gondoltam, hogy Nickkel csinállok egy szerződést, vegye át ő a biztrót. De most már Nick is, Bingham is tárgyitalan. A biztró Meggie lesz, megbirkózik vele, nem féltem, így én is jobban járok, a húgomat is megszabadítom a lányától, és ami azt illeti, Megginek sem lesz panaszra oka. Feltételezem, hogy számíthat rád, ha akad valami gondja.

– Emiatt ne aggódj.

Magdát letaglózták a hallottak. Mozdulatlanul állt a szűk folyosón, úgy érezte magát, mint aki egy jól megszervezett titkos konspiráció részese, ugyanakkor attól az érzéstől sem tudott szabadulni, hogy ez a konspiráció ellene is irányul. Nem tudta meghatározni, miért gondolja így, de immáron másodszor volt akaratlan fültanúja olyan beszélgetésnek, amelynek hatása porig sújtotta. Holott nyilvánvaló volt, nem tekintheti magát áldozatnak, hiszen a hallottak-

ból mind a két esetben világosan kiszűrte: a tudta nélküli történések az ő útját egyengetik. Csakhogy ilyenformán ez az út nagyon göröngyösnek ígérkezik.

Visszatért a nappaliba.

Johnny azonnal vigyorogni kezdett, ahogy meglátta az ajtóban, ám Sárosi arcán meglátszott, teljesen meg is feledkezett unokahúgáról, úgy nézett fel rá, mint a tolvaj, akit váratlanul rajtakaptak a lopáson.

– Nos, hogy tetszik a mi kis kastélyunk? – kérdezte Johnny önelégülten, s egyben időt biztosítva Sárosinak, hogy összeszedje magát.

– Szép. Csak egy kicsit rendetlen.

– Persze, persze. Nagy sietségben voltam ma reggel. Egy kicsivel később ébredtem. Nem szokott ilyen felfordulás lenni – mentetegetőzött a férfi. Felállt a heverőről, egy intéssel jelezte Magdának, foglalja el helyét. Ő maga felemelt néhány magazint a fotelből, egy könnyed mozdulattal a tévé tetejére dobta és elterpeszkedett.

– Éppen arról beszélgettünk, milyen jó munkát végzel a bisztróban – mondta Johnny egy fél pillantást vetve Sárosira, aki heves bólogatással jelezte egyetértését. – Eugen mondta, hogy most már mindent nyugodt lélekkel rád mer bízni. Mondhatnám úgy is, a bisztrót teljes mértékben átadja neked.

Szünetet tartott. Mohón nyelt a sörből, mint aki hosszú szónoklatot tartott, s ettől nagyon kiszáradt a torka.

Aztán így folytatta:

– Éppen ezért nem árt, ha most már hozzáfogunk a hivatalos ügyintézéshez, aminek első állomása a házasságkötés.

Sárosi is megszólalt, balkezének mutató és hüvelykujjával tömör bajuszát simogatta, mintegy a markába beszélt, de jól hallhatóan és érthetően mondta:

– Nincs értelme halogatni, már csak azért sem, mert lehet, hogy megszigorítják az erre vonatkozó törvényeket. Legalábbis én így hallottam.

Magda egyelőre hallgatott. Hol az egyikre, hol a másikra fordította látszólagos figyelmét. Tudta, hogy érkezett a pillanat, amikor határozott választ várnak tőle. Józan eszére hallgatva, be is látta ennek jogosságát. Csak lelke mélyén borzongott az állásfoglalástól.

– Karácsony előtt... – mondta tétován.

Johnny felnyerített.

– Karácsony előtt vagyunk már most is – mondta és lófogait villogtatva heherészett, mintha most sütötte volna el az év legjobb viccét.

– Karácsony még messze van – szögezte le Sárosi még mindig a bajuszát simogatva. Úgy tűnt erősen töpreng egy elfogadható megoldáson. Végül kibökte: – De ha már mindenáron ragaszkodsz valami ünnephez, akkor legyen a Hálaadás nap hetében.

Az két hét, gondolta Magda. Alig észrevehető sóhaj hagyta el száját. Ha valaki mégis észreveszi ezt a sóhajt, képtelen lett volna megállapítani, hogy a kapott haladék váltotta ki, vagy egy *na végre ezen is túl leszünk* feletti megnyugvás következménye volt. Talán ő maga sem tudta.

Eszébe jutottak a folyosón hallottak, amiből most csak arra a következtetésre tudott jutni, hogy egyedül áll a világban, háta mögött sötét intrikákat szőnek, amihez – végső soron – nem sok köze van. Csak egy kevés. De azt a keveset saját kezében kell tartani. Erősen.

– Akkor hát... Két hét múlva – mondta, s noha semmiféle öröm nem csendült ki hangjából, mégis határozott volt, olyan ember hangja, aki tudja mit csinál, tudja mire vállalkozik és vállalja is tetteinek következményét.

Johnny, mint akit egy hirtelen mozdulattal kötéllel rántanak fel helyéről, felugrott a fotelból, kiszaladt a konyhába, majd hamarosan egy üveg Crown Royal whiskyvel meg három öblös pohárral tért vissza. Töltött mind a három pohárba, s a magáét magasba emelve tornyosodott a dohányzóasztal fölé.

Sárosi is felállt a heverőről. Magda majdnem elnevette magát a két férfi groteszkül komoly ünnepiességén. Úgy tolták Magda felé poharaikat, mint egy titkos összejövetel résztvevői, akik most, ezzel a koccintással egy életre szóló vérszerződést pecsételnek meg.

Magdának savanykásan keserű volt az ital. Sohasem szerette a whiskyt.

***

A bizstró irodájában ült, előtte számlák kiterítve a parányi íróasztalon. Figyelmét azonban nem tudta a számlákra összpontosítani. Ingerült volt. Alig néhány perce beszélt Juanitával. Elmagyarázta neki, hogy amit néhány napja csinált, az gyakorlatilag lopásnak minősül, ami természetesen megengedhetetlen. Esze ágában sincs, mondta, hogy felfújja az ügyet, de ha a jövőben is etetni akarja csa-

ládját meg az ismerőseit, szóljon neki, és találnak majd valamilyen megoldást, hogy sokba se kerüljön, hiszen megérti ő, ám teljesen ingyen sem lehet, azt meg a lánynak kell megérteni.

Belezavarodott, mert erélyes akart lenni, ugyanakkor Juanitát sem akarta megbántani, igyekezett úgy fogalmazni, nehogy a lány rosszindulatot érezzen ki szavaiból. De valamit rosszul csinált, valamit nem jól fogalmazott, mert azonnal észrevette Juanita arcán a rémületet, s a rémület mögött meglátta szemeiben a csalódást is, mintha éppen tőle nem várt volna szemrehányást.

Odakint beszélgettek az étkezőben, félrehúzódva az ablak melletti sarokba. Magda halkán beszélt, kínosan ügyelt arra, hogy Juanitán kívül más ne hallja, amit mond. Mégis – és ez bosszantotta a legjobban –, amikor felálltak az asztaltól, és visszatértek a konyhába, Nick mintha ráérezett volna miről folyhatott kettejük között a beszélgetés, mert nagyon sunyi pillantást vetett feléjük, kárörvendő mosolya, mintha csak azt mondaná: most aztán főhettek egymás levében.

Ingerültségének azonban egy másik oka is volt, s főleg emiatt érezte képtelenségnek a számlákra koncentrálni. Menstruációja már esedékes, ám eddig még jelét sem érezte. Elmaradt a fejfájás, nem kínozták alhasi görcsök, s emiatt egyre nyugtalanabb lett. Menzese ritkán, akkor is csak egy-két napot szokott késni. Terhes, villant át agyán a nyilvánvaló következtetés, amit változatos kifogásokkal igyekezett elhessegetni magától. Hallott már olyat, hogy valakinek egy-egy hónap kimaradt, meg egyébként is, egy vagy két hetes késés előfordulhat, ezen talán nem is lehet csodálkozni, hiszen annyi mindenféle új benyomás, izgalom érte az elmúlt napokban, nem lenne csoda, ha ez a sok izgalom szervezetének normális működését is befolyásolná.

Felállt, otthagytá a számlákat, bizvást abban, hogy a számlákkal együtt kétségbeejtő gondolatai is ottmaradnak az íróasztalon.

Juanita lehajtott fejjel, még mindig a korábbi beszélgetés szégyellni való hatása alatt szöszmötölt a preparáló asztalon. Nick az olajszűréssel volt elfoglalva. Magdának feltűnt, hogy a szűrőgép nem a főzőüstbe pumpálja vissza az olajat, hanem abba a füles, ötgallonos edénybe, amiben az elhasznált olajat szokták kihordani a bisztró mögött elhelyezett tartályba. Magda tudta már, hogy a szűrés meghosszabbítja ugyan a sütóolaj élettartamát, megtisztítva a benne elkeveredett morzsáktól, ételszennyeződéstől, de nem teszi örökké használhatóvá. Amikor az olaj még szűrés után is zavaró-

san fekete marad, semmit nem nyer vissza eredeti aranyló színéből, megérett arra, hogy kiöntsék, és a sütőt friss olajjal töltsék fel.

Odaállt a szűrőgép mellé, egy pillantást vetett a füles edényre, ami már majdnem megtelt olajjal. Nem volt ugyan aranyló színe, de az edény alja még elég tisztán látható volt, ami egyben azt is jelentette, az olaj még használható állapotban van.

– Ki akarod önteni? – kérdezte Magda.

Nick felegyenesedett az szűrőgép mellől, Magdára emelte felháborodott tekintetét.

– Talán nem tetszik?

– Ez az olaj még használható.

– És ezt miből állapítottad meg?

– Nem vagyok vak. Látom.

– Nem baj. Akármit látsz is, ez tönkrement már.

– Semmi baja sincs még. Önts vissza a sütőbe!

– Dehogyan öntöm! Nem fogok szarral főzni.

– Önts vissza! Pazarlás, amit csinálsz.

– Igen? – Nick ott állt, alig egy lépésre tőle, mozdulatlanul, összeszeszűkült szemekkel. – De nagyon szíveden viseled a biztró sorsát! Mintha csak a tied lenne.

– Az enyém is!

– És mióta? Ha szabad megkérdeznem.

– Napok óta.

A férfi csak nézett, gyűlölködő szemeit le nem véve Magdáról. Összeállt benne a kép. Sárosi már napok óta be sem tette lábát a biztróba, Magda intézett mindent. Eddig nem törődött vele, lehetőleg kerülték egymást, most azonban megértette a kettő közötti összefüggést, rájött, hogy a lány valószínűleg az igazat mondja. Forrt benne a düh, kezét ökölbe szorította, behúzta nyakát, ugrásra készen, mint egy vadállat, aki csak a támadásának legalkalmasabb pillanatára vár.

Juanita abbahagyta az asztalon való babrálást és tekintetében növekvő rémülettel figyelte a vitatkozókat. Ahogy emelkedett Magda és Nick hangja, úgy kerítette egyre jobban hatalmába az ijedség. Végül is, mint a macska közelségétől megriadt madár, kiröppent a konyhából a frontot ügyelő Linda, meg a biztróban tartózkodó két vendég oltalmat nyújtó védőszárnyai alá.

Nick leszegte fejét, akár a torreádort felöklelni készülő bika. Ökölbeszorított kezeivel a levegőt csapkodta, s közben mereven bámult az olajsűrőre. Aztán egy hirtelen lendülettel belerúgott a

gépbe, amely tompa csattanással nekiütődött a füles edénynek. Olaj löttyent ki a földre, s Magda ösztönösen hátrébb ugrott, gyors pillantással mérve fel az esetleges menekülés útját.

De Nick nem támadta meg.

– Baszd meg a bisztródat! – üvöltötte, s közben szünet nélkül rugdosta a gépet, egészen addig, míg annak vékony, rozsdamentes acél oldala be nem horpadt. Ez az utolsó rúgása arra készítette Nicket, hogy meggörnyedve és káromkodást hörögve a lábához kapjon.

A zajra, és a férfi többször is megismételt hangos káromkodására Linda és Juanita is odahagyták a vendégeket, de nem jöttek be a konyhába, csak a lengőajtó fölött figyelték megszeppenve, hogy mi történik.

Nick megfordult és odasántikált a hátsó ajtóhoz. Kilépett, de mielőtt még teljes erőből becsapta volna maga mögött az ajtót, még egyszer visszaszólt:

– Szakadjon rád az ég a bisztróval együtt!

És nagy robajjal becsapódott a nehéz vasajtó.

Magda a megdöbbenéstől mozdulatlanul állt, egészen addig, míg a másik két lány oda nem szaladt hozzá, kései támogatásukról biztosítva őt.

– Ezzel meg mi történt? – kérdezte Linda megrökönyödve. – Csak nem esett neked? Nem történt semmi bajod?

– Nem. Semmi – nyugtatta meg Magda, visszanyerve önuralmát. – Valamiért nagyon orrol rám. Az első perctől kezdve. Mintha a megjelenésemmel valami nagy bajt zúdítottam volna a nyakába. Egyszer már volt egy ilyen kirohanása, aztán vagy két óra múlva visszafordult, mintha mi sem történt volna. De most hiába fog visszajönni, útilaput kötök a talpára.

Eltökélte, hogy sarkára fog állni, és akármilyen mentséggel jöjjön is vissza Nick, ki fogja rúgni Sárosi megkérdezése nélkül. Magára vállalja a nehézséget, amit a férfi távozása okoz, dolgozik reggeltől estig, ha kell, de nem ad alkalmat arra, hogy ilyesmi még egyszer előfordulhasson.

Nick azonban soha nem tért vissza a bisztróba.

***

Kimerítő napja nehezen akart véget érni.

A fáradtságtól meg az idegességtől lassabban haladt, s hiába segített neki nagy igyekezettel Kitty, a szokásosnál jó félórával később fejezték be az esti takarítást. A munkával végezve elkészönt

Kittytól, s már éppen be akarta zárni a távozó lány mögött a frontajtót, amikor észrevette a parkolóban kis teherautójára támaszkodó Carlost.

A férfi is meglátta Magdát, szaladt is rögtön a bisztró ajtajához.

– Nem jöttél iskolába – mondta Carlos szemrehányás helyett sokkal inkább aggodalommal. – Gondoltam, hogy itt ragadtál.

Magda a nyakába borult, olyan nyilvánvaló örömmel, mint ahogy katlanba zárt hadsereg vezére fogadja a felmentő sereget.

– Muszáj volt – mondta, és miközben betessékelte Carlost a bisztróba, elmesélte neki, hogy mi történt. A férfi hitetlenkedve hallgatta végig, majd hosszas töprengés után megjegyezte:

– A nagybátyád most új szakács után nézhet.

Közben kétségbeesetten nézett Magdára, szemeiben ott csillogott a türelmetlen kérdés, úgyszintén olyan kevés időnk jut egymásra, mi lesz most, meddig kell dolgoznod reggeltől estig, minden nap?

– Nekem kell nézni új szakács után – mondta Magda fáradtan, hangjából most hiányzott a bisztrótulajdonos önelégültsége. – Enyém a bisztró, enyém a gond.

– Ha így van, akkor nem kell keresned – mondta Carlos lelkesen. – Idejövök én szakácsnak. Te már tudod, mit kell csinálni, pár nap alatt betanítasz. Csináljuk együtt.

Magda hálás pillantást vetett a férfire, az ötletet nagyon is helyénvalónak találta. Szinte már látta is a bisztróban bekövetkezett közérzet változást, a Nickkel való ellenségeskedés helyébe lépő felszabadult, tréfálkozással, megértéssel és szerelemmel fűszerezett, munkára is lendítő hatással bíró jó hangulatot. Egy percig sem volt kétsége afelől, hogy Carlos a másik három lánynak sem lesz ellenére, hiszen azok is inkább szükségből tűrték, mintsem szerették Nicket.

Még mielőtt azonban válaszolhatott volna, Carlos nevetve jegyezte meg:

– Fizetned sem kell. Érted szívesen csinálom.

– Arról szó sem lehet! – háborodott fel Magda, majd észrevéve a férfi csalódott és megnyúlt ábrázatát, gyorsan hozzáfűzte: – Elvégzett munkáért jár a fizetség.

Ezen mind a ketten nevettek.

– Dolgoztál már konyhában? – kérdezte Magda vidáman, s akaratlanul is eszébe jutott, hogy Sárosinak is ez volt az első kérdése.

– Gyerekkoromban anyám mellett. Nagyon jó kukta voltam.

Ezen megint csak nevettek.

Magda körbevezette Carlost a bisztrón, miközben a szakértők jogos büszkeségével magyarázta, mi mire való, mit mikor és miért használnak. Elmondta azt is, hogy valójában tényleg milyen egyszerű minden, hiszen nem is lehet más, ha ő is meg tudta tanulni alig néhány hét alatt.

Amikor végre leoltották a villanyokat, s bezárták a bisztró ajtaját, tanácstalanul álltak a járdán. Útjuk két felé vezetett, de mondanivalójuk rengeteg volt egymás számára, jóval több, mint egy éjszakára való.

Carlos törte meg a tanácstalanság csendjét.

– Gyere fel hozzám, Miguel ügyis éjszakázik már vagy két hete.

Magda, mintha várta volna ezt az invitálást, gondolkodás nélkül egyetlen szóval reagált rá:

– Gyerünk!

Migueltől tudta, hogy Carlos lakótársa, akivel közösen bérelnek egy lakást. Egyszer már találkozott is a Carlosnál valamivel fiatalabb, s angolul csak keveset beszélő fiúval, aki félszeg mosollyal, és egy japán úriembert megszégyenítő hajlongással mutatkozott be. A szerény fiatalember jelenléte talán nem zavarta volna, de az a tudat, hogy csak ketten lesznek, még inkább növelte lelkesedését. Más vágya sem volt, minthogy ezt a feszültséggel teli, fárasztó napot Carlos karjaiban pihenje ki.

A környék, ahol Carlos lakott, még a késő őszi éjszaka jótékony leple alatt is más képet mutatott, mint az a negyed, amelyikben Sárosiek laktak, vagy azok a felújított házakkal tűzdelt utcák, ahol Johnny lakóhelye volt. Öreg és kis házak voltak itt, többnyire lelakott és alapos tatarozásra szoruló állapotban. Valamikor kisebb jövedelmű munkásoknak, gyári kiségitőknek, az élet létrájának alsó fokára fellépő, sovány pénzü fiataloknak adott otthont ez a környék. Mivel eredetileg is olcsó házak épültek itt, állaguk romlásával még olcsóbbakká váltak, elérhetővé azok számára, akik alkalmi munkából, vagy illegálisan, papírok nélkül próbáltak boldogulni alacsony és sokszor bizonytalan fizetésből. Az sem volt utolsó szempont, hogy úgy az egyalakos apró házak, mint a nyolc, tíz vagy tizenkét lakásos bérházak egy ember vagy család tulajdonát képezték, s így a bérlőknek nem kellett szembesülni a nagyobb bérházakat fenntartó cégek jóval bürokratikusabb és tüzetesebb igényeivel. Ezen a környéken nem kértek papírokat, nem vizsgálták a bérlők adatait, elég volt, ha pontosan fizette a lakbért. Igaz, hogy

ezt viszont nagyon szigorúan vették; ha nem fizettél elsején, másodikán már tárt karokkal várt az utca.

A ház, amelyik előtt megálltak, egyemeletes, nyolclakásos épület volt, négy a földszinten, négy az emeleten. Falait megviselte az idő, a faburkolatot fedő szigetelőanyag megszürkült szálai, mint ápolatlan arcból a borosta bukkantak elő a nagy foltokban lepattogzott festék alól. Az emeletre, ahol Carlos is lakott, rozoga falépcső vezetett fel; minden egyes lépésnél fájdalmas reccsenéssel tiltakozott a léptek súlya ellen. A fapadlós, hosszú erkélyfolyosó is megmegroppant a ránehezülő lábak alatt, mintha éppen most akarna beszakadni.

Mennyezetről lógó fedetlen villanykörte bágyadt fénye fogadta a szobába lépő Magdát. A szobát szinte teljesen betöltötte egy nyitott állapotban hagyott ágy-heverő, amely egy gondosan lesimított májfoltos, de tiszta pokróccal volt letakarva. A helység szürkeségét felvidította a sarokba állított, türkizkékre fényezett gitár, elszakadt és földre lógó húrral, valamint az ágy fölé függesztett széles karimájú, méregzöld és arany rojtokkal, szegecsekkel díszített sombrero.

– Ez Miguel lakrésze – mondta Carlos. – Én a belső szobában lakom.

S közben mutatta az utat, mely a kinyitott ágy és egy kopott vitrines szekrény között vezetett. A vitrines szekrény megbillent, ahogy elhaladtak előtte, s bár attól nem kellett félni, hogy esetleg feldől, repedt üvegajtaja kissé megfeszült, félő volt, hogy tovább reped az üveg. A szekrény azonban már többször is kiállhatta ezt a próbát, mert a következő lépésnél minden baj nélkül helyére billent.

Carlos szobája sem nyújtott épületesebb látványt, noha a duplamatracos ágyat itt sem hagyták vetetlenül, s ebben a szobában is rend uralkodott. A sarokban álló öreg fotel huzatát pancsó szőnyeg pótolta, s Magda arra telepedett le.

Carlos Pepsi Colát hozott a konyhából.

– Poharat is kérsz hozzá? – kérdezte utólag, és zavarba jött, hogy erre nem gondolt időben. Fordult volna vissza a konyhába, de Magda leintette.

– Jó így, dobozból is.

Carlos az ágyra ült, Magdával szemben.

– Nagyon jó lesz – mondta. Kezében a kólás pohárral dőlt előre-hátra, s lelkes hintázásától nyikorogtak a matrac elhasznált rugói.
– Mint szakács minden nap dolgozhatok, nem kell féljek esőtől-

hótól. Amúgy is nyakunkon a tél, egyre többször küldenek haza, vagy mondják már eleve, hogy másnap ne is menjek dolgozni.

– Hidd el – folytatta, abbahagyva a hintázást. Előrehajolt, jobb kezének tenyerét Magda térdére fektette –, hogy bármennyire szeretek is kint lenni a szabad ég alatt, csak többre becsülöm az állandó munkát. Ez a szakácskodás nem is jöhetne jobbkor.

– Nagyszerűen fogunk együtt dolgozni.

– Meghiszem azt! Most már csak az a kérdés – mondta Carlos félig tréfásan, félig komolyan –, mennyi lesz a fizetésem?

– Attól függ.

– Nocsak, donna Magdaléna, máris alkudozunk?

– Nem. Arról szó sincs. Van Social Security számod?

– És ha nincs?

– Akkor nyolc dollárt az asztal alól.

– És, ha mégis van?

– Akkor tizet vagy tizenegyet hivatalosan.

– Hamis számmal rendelkezem.

Magda elgondolkodott. Annyit már tudott Sárositól, hogy a vendéglátóiparban viszonylag könnyű feketén fizetni az alkalmazottakat, amit, az egyéb üzletekkel szemben, a jóval nagyobb készpénz forgalom tesz lehetővé. Azt is megtanulta viszont, hogy a bevallott forgalom arányában kell hivatalosan is bért fizetni, hiszen az adóhivatalban sem hülyék ülnek, s könnyen szembeötlik, ha az alkalmazottak jövedelme a bevételnek még a tíz százalékát sem éri el. Ilyenkor jogosan merül fel a kérdés: hogyan lehet két emberrel ekora forgalmat lebonyolítani?

Nick, Linda és Kitty hivatalosan, csekken kapták fizetésüket. Juanita meg ő az asztal alatt voltak kifizetve, készpénzzel. Ha Carlost is feketén fizeti, akkor marad csak Linda és Kitty, márpedig ez elég bajos.

– Egy rövid ideig kockáztathatunk – mondta Magda, eltöprengve a választható lehetőségek fölött. – Ha én férjhez megyek, és megkapom a hivatalos papírokat, akkor már nem lesz gond téged is készpénzzel fizetni.

Carlos a lába mellé helyezte kólás dobozát. Felegyenesedett, és Magda látta rajta az elképedést.

– Mit csinálsz? Férjhez mégy?

– Muszáj lesz – mondta, s belefogott, hogy elmondja mit főztek ki számára Johnny meg Sárosiék. Ahogy haladt előre a beszédben, úgy akadozott egyre gyakrabban, s tapasztalta egyre rémültebben,

hogy Carlosnak tágra merednek a szemei, napszitta arcának olajos bőre alatt vörösen lüktet a vér, homloka megfeszül, s közben felállva az ágyról, fenyegetően tornyosul föléje. Aztán megfordul, járkálni kezd a szűk szobában, kezeit csapkodja combjaihoz, fejét lehajtja-felemeli, tekergeti jobbra-balra, majd hirtelen megáll.

– Nem! – kiáltotta Carlos majdnem artikulátlan hangon, fájdalomosan, mint aki egyszerre parancsol, meg kér és könyörög is. – Azt nem! Azt nem! Azt nem! Te nem leszel másnak a felesége! Se pénzért, se papírokért, se szerelemből. Nem Santa Magdalena, ezt nem engedem!

Mozdulatlanul nézte Magdát, mint aki csak egyetlen szóra vár, hogy szabadjára engedje féktelen indulatait; egyetlen mozdulatra, mely felnyitja érzelmeinek zsilipjét, hogy aztán indulatait, tiltakozását és haragját, reményeit és vágyakozását, mint vulkán a mindent magával sodró tűzforró lávát, zúdítsa a megrettent lányra.

De Magda se nem szólt, se nem mozdult. Mereven ült az állólámpa gyenge fényének szórásában, két szeméből könnyek csorogtak, mint az éji hold sugarától fényezett hegyipatak. Megilletődöttség és megkönnyebbülés gyöngyei.

Carlos a földre ereszkedett, letérdelt Magda elé, mint ahogy kérelhetetlen és büszke donnák lábai elé omlanak az esdeklő szerelmes hidalgók. Megragadta a lány két kezét, görcsösen, mintha felvágott ütőeret kellene elszorítani erősen és eredményesen.

– Ugye nem, Santa Magdalena? Ugye nem?

***

Figyelmetlenül vezetett. Gondolatai vissza-visszatértek az elmúlt éjszakához, az útra csak annyira összpontosított, amennyi elengedhetetlenül szükséges volt.

Carlos, Carlos, Carlos!

Ez cikázott át újra meg újra az agyán. Ez a szerelem? Ez az örökös vágyakozás, ez a türelmetlenség, hogy ismét ott legyen a férfi karjaiban, hogy maga mellett tudja? Húsz perce sincs, hogy elváltak, de máris fordult volna vissza. Olyan elviselhetetlenül hosszúnak tűnt a nap, mintha az esti találkozásig heteket, hónapokat kellene várni.

Mi történt? Alig több, mint egy hónapja ismerik egymást, egész kapcsolatuk mindössze néhány találkozásból áll, és mégis, mintha évek óta együtt lennének. S minél bensőségesebbnek, hosszabbnak tűnik ez az együttlét, annál többre van szükség. Úgy érezte magát,

mint egy kisgyerek, aki eltévedt a nagyvilágban, s csak akkor érzi biztonságban magát, ha kézen fogva vezetik, irányítják a lépéseit, ha ott vannak mellette, védik, óvják; ha van kihez fordulni tanácsért, segítségért, és nem később, nem egy nap, nem egy óra múlva, de most rögtön; abban a pillanatban, amikor a kérdés vagy óhaj felmerül, márpedig annyi, de annyi kérdés merül fel minden egyes percben.

Ijedten rántotta félre a volánt, amikor valaki erőszakosan rádu-dált. Észre sem vette, hogy átlóg a másik sávba, s a fehér Chevroletnek már nincs hova félrehúzódní. Ha nem fordít gyorsan és időben a kormányon, talán még össze is ütköznek.

Behajtott egy BP kúthoz, tankolni is kellene, meg kiszállni a kocsi-ból, járni egy sort, megnyugodni, mert úgy érezte, egész testében remeg az ijedtségtől.

Mire megtankolta autóját, le is csillapodott. Az előtte álló napra kényszerítette gondolatait. Nick nélkül nehéz lesz, de ha tegnap kibírta, ma is ki fogja bírni, meg holnap is. Egy pillanatra felmerült benne az óhaj, hogy Nick jöjjön ma dolgozni, úgy, mint szokott, de ezt a kívánságot azonnal elűzte. Megfogadta, ha a férfi jelentkezik, elküldi. Akkor is, ha a fene fenét eszik. Egy-két napig még állja a sarat egyedül, aztán úgymint ott lesz mellette Carlos, és akkor már sétagalopp lesz az egész napi, heti munka. Sárosival kell megbeszélni, hogy is csinálja majd. Jelentse be egy rövid időre Carlost a hamis adószámmal, vagy fizesse őt is készpénzzel?

Míg ezeken töprengett, odaért a bisztróhoz. Megrökönnyödvé tapasztalta, hogy az étkezöben ég minden villany. Biztos volt benne, hogy előző este előírás szerűen leoltott, kikapcsolt, bezárt mindent. Csak Nick lehet. Nagy igyekezettel, korábban jött, hogy tegnapi bűnét helyrehozza.

Megállt a bisztró előtt, mély lélegzetet vett, erőt gyűjtött. Nem is olyan könnyű valakit elbocsátani. Főleg, ha az a szerencsétlen tiltakozni fog, könyörögni, kérlelni, hiszen neki is élni kell valamiből, s már elég régóta csinálja ezt, máshoz sem ért, már-már a bisztró tartozéka. Vagy megint felforr az agya, talán még neki is ugrik féktelen dühében. Lesz, ami lesz.

A bisztróban Sárosit találta.

– Hát te?! – támadt rá nagybátyja. Kopasz fején ránchullám szaladt végig, dűs bajsza remegett, mintha felső ajka egy kis kefével játszana idegesen. – Nem érdekel, hol töltöd az éjszakáidat, nem vagy már gyerek, azt csinálsz amit akarsz, de ne mondd, hogy

nincs egy rohadt telefon ezen a világon. Éppen ideje már, hogy ve-
gyél magadnak egy mobiltelefont.

Magda majd elsüllyedt szégyenében. Sárosinak száz százalékgig
igaza van! Este haza indult, de Carlos várt rá, s attól a perctől
kezdve minden másról elfeledkezett. Tett egy bocsánatkérő mozdu-
latot, mondani akart valamit, de Sárosit nem lehetett megállítani,
úgy tűnt, mintha élete összes mérgét most akarná kiadni magából.
Magda még soha nem látta ilyennek.

– Nem gondolod, hogy álmatlan éjszakát okoztál? Vagy azt hi-
szed, nekünk teljesen mindegy mi történik veled? Nem csillagom,
egyáltalán nem mindegy. Honnan tudjuk, hogy nem történt-e veled
valami baleset, vagy megtámadtak, vagy mit tudom én, akármi
megeshet ebben az örült világban. Mi meg csak várakozunk álmat-
lanul. Éva még a rendőrséget is felhívta. Nem lehet ilyet csinálni,
lányom! A bizstró is felelősséget ró a válladra. Vagy azt hiszed, hogy
akkor tartjuk zárva, amikor akarjuk? Hát nem, csillagom, ez nem
úgy van. Ennek az üzletnek minden nap időben nyitni kell.

– Itt vagyok időben – protestált Magda bátortalanul, de ez csak
olaj volt a tűzre.

– És én azt honnan tudjam, hogy te itt vagy, itt leszel időben? A
kisujjamból szopjam ki? Miből állt volna hazacsörögni, ha csak egy
percre is, hogy ne aggódjatok, nincs semmi baj, dolgom van, ne
várjatok haza, de ott leszek időben, nyitom a bizstrót. Ennyit kellett
volna csak. Nem akarom elhinni, hogy még erre is képtelen vagy.

– Bocsánatot kérek, elfelejtkeztem, máshol járt az eszem. Ne ha-
ragudj. Ígérem, hogy még egyszer nem leszek ilyen hanyag és fele-
lőtlen.

Sárosi még dörmögött egy darabig, de úgy látszott kiadta már
minden mérgét.

– Tudod, mit kell csinálnod, tegyed – mondta, és visszavonult a
kis irodába. Csak akkor került elő, amikor a két lány már megérke-
zett.

– Nick? – fordult Magdához immáron teljesen lenyugodva, ám
leplezetlen megütközéssel.

Magda beszámolt neki az előző nap történeteiről, s amikor nagy-
bátyja szólni akart, gyorsan megelőzte.

– Nem kell aggódni! Nincs semmi baj, már találtam is helyette
valakit, aki szorgalmas és megbízható, lehet, hogy már holnapután
tud is kezdeni. Addig csinálók én mindent, amit kell, most már iga-
zán van benne gyakorlatom.

Sárosi elámult. Homlokához emelte kezét és masszírozni kezdte tar koponyáját.

– Igen? Azt látom, hogy az irodában minden rendben van. Átnéztem a megrendeléseket meg a könyvelést, meg kell hagyjam, jó munkát végzel. De ez a Nick história...

– Ettől nem kell tartanod.

– Nem vagy túlságosan is magabiztos?

– Nem. Illik azonban tudnom, mikor mit kell csináljak. Boldogulok Nick nélkül is.

– És ki az, akit találtál?

Magda habozott, aztán gyorsan belátta, hogy semmi értelme nincs köntörfalazni.

– A barátom – mondta, és magasabbra emelte fejét, dacosan, mint a hajó orrában álló tengerész, aki szívszorongva bár, de bátran várja a közeledő vihart. – Kezeskedem érte.

– A barátod? – hümmögött Sárosi. Kétszer körbejárta a preparáló asztalt, többször is a homlokához kapott, és nagyon gondterheltnak mutatkozott.

– Szóval azt mondod, hogy segítség nélkül végig tudod csinálni a napot? – állt meg végül is Magda előtt.

– A holnapot is, meg a következőket is, ha kell.

– Jól van, jól van. Nekem intézkedni kell a költözködéssel kapcsolatban, erre rá is megy az egész napom. Majd este otthon megbeszéljük.

Ezzel faképnél hagyta Magdát. Sietős léptekkel, mint aki máris számottevő késésben van, elhagyta a bisztrót.

***

Amikor végre bezárta a boltot, és holtfáradtan elindult kocsija felé, arra gondolt, hogy egyenesen Carloshoz megy, a bisztró sorsát ráérnek megbeszélni hétvégén is. Szíve húzta, lábai vitték volna, de józan esze azt súgta: nem szabad. Ha most nem megy haza, és nem beszél Sárosiékkel, mindent elront, helyrehozhatatlan hibát követ el, és pont most, amikor úgy tűnik minden sínen van. Márcsak Carlos miatt sem teheti meg, hogy ne rendezze le az ügyet. Az ő helyzetét muszáj megtárgyalni nagybátyjával, s ha minden rendben lesz, két-három nap múlva már tényleg együtt dolgozhatnak. És akkortól kezdve már nem lesz olyan hosszú nap, amely kifárasztaná.

Éva már várta. Szokott helyén ült a konyhában, cigarettázott most is. Magda jöttére felnézett, de csak a szemeivel, fejét nem emelte meg, olybá tűnt, mint a vállatösiszt, aki csak egy szemvillanásra emeli fel tekintetét az előtte fekvő ügyiratokból, s akkor is csak azért, hogy a vele szemben álló vádlott szemrevételezéssel igazolva lássa feléledő gyanúját.

Magda helyet foglalt Évával átellenben, rágyújtott ő is, elengedte magát a széken.

– Kurválnakodunk?

Éppen szájához emelte cigarettáját. Keze megállt a levegőben. Szóra nyitotta száját, de egyetlen hangot sem tudott kipréselni.

– Vagy azt akarod bemesélni, hogy sétáltál egész éjszaka?

Már azon volt, hogy felpattan a székről és felborítja az asztalt. Összeszorult a torka, érezte, hogy sírás kerülgeti.

Éva most a fejét is hátravetette, szája legörbült, szomorú kaján-sággal. Nem volt nehéz észrevenni szemének tompa fényét, mintha egy vékony fátyol takarta volna el az életteli csillogást.

Magda önuralmat erőszakolt magára.

– Bocsánat, hogy nem telefonáltam.

– És ezzel el van intézve?

Nem válaszolt. Mélyet szívott cigarettájából.

– A kisasszony kurválnakodik, és egy bocsánatkéréssel elintézettenek tekinti az egészet.

Felugrott a székről, és az asztalt megkerülve Éva elé állt.

– Így nem beszélhetsz velem! – emelte fel hangját, és sirással küszködve, egész testében remegve folytatta: – Igen, ha tudni akarod, a barátomnál aludtam. És még egyszer bocsánatot kérek, amiért nem szóltam ide, de elfelejtettem, mert fáradt is voltam, meg... – elakadt. Semmi más mentség nem jutott eszébe, de most már nem is érezte szükségét kifogásokat keresni. – Ez talán még nem kurválnakodás. Elvégre elmúltam harminc éves, és nem fekszem le lépten-nyomon mindenkivel. Az meg, hogy a barátommal töltöm az éjszakát, az én magánügyem, még akkor is, ha elfelejtek telefonálni.

– Van vőlegényed, aki...

– Miféle vőlegényem?

– Óh! Látom hamar elfelejtetted, hogy Johnny is a világon van.

– Johnny nem a vőlegényem, és semmi közöm hozzá. Nagyon szép tőle, hogy segíteni akart, de most már ez sem aktuális.

– Nem aktuális? Talán megvan már minden szükséges dokumentumod? Vagy már állampolgár is lettél a barátod ölében.

– Nincsenek papírok, ezt majd elintézem Johnny nélkül is, de nem megyek hozzá feleségül. Van más, aki elvegyen.

Sárosi jött le a lépcsőn. Rozsdabarna hálóköntös volt rajta, meztelen lábszára, mint két mohalepte fatörzs, amelyet már nem takarnak el a lombok. Bajszát simogatta, s közben rosszálló pillantásokat vetett a két nőre.

– Mi folyik itt? Zeng az egész ház!

– A kedves unokahúgod férjhez készülődik.

– Ezt én is tudom. Johnnyval megbeszéltünk mindent.

Éva felállt a konyhaasztal mellől, s bizonytalan léptekkel elindult a konyhaszekrény felé. Vissza sem fordulva, mintha a bögrékhez, tálakhoz intézné szavait, mondta:

– Akkor azt is megbeszéltétek Johnnyval, hogy nem ő lesz a férj, ugye?

– Ezt meg honnan veszed?

– Kedves unokahúgod éppen most tájékoztatott róla. Mert ő nem kurválkodik, leendő férjével tölti az éjszakáit.

Éva kiemelte a konyakos üveget a bögrék mögül, és töltött magának. Sárosi összeszűkül szemekkel nézte, de nem szólt semmit. Felesége szavait azonban nem vette komolyan.

– Neked elment az eszed – mondta. Aztán Magdához fordult. – Milyen zagyvaságokról beszéltek?

– Nem zagyvaság – mondta Magda csendesen. – Éva igazat mond. Máshoz fogok férjhez menni, ha eljön az ideje. Igazság szerint Johnny csak kényszermegoldás lett volna.

– Jól van, csillagom – mondta Sárosi nyugodtan, s közben fejét csóválta, amikor látta, hogy felesége egy húzásra lenyeli a konyakot. – Jobb is, ha olyanhoz mégy férjhez, akit te magad választasz. Nem tagadom, gyorsan jött és meglepett, de ha egyszer így van megírva... Talán még jobb is így, hogy Johnny kimarad a dologból. Remélem hamarosan mi is megismerjük a szerencsés fiatalembert.

– Egy-két napon belül – mondta Magda, nagybátyja nyugodt hangjától ő maga is lecsillapodva. – Őt akarom odavenni szakácsnak.

Sárosi változatlanul a bajszát simogatta. Homloka összegyűrődött, szemeit is összehúzta egy kicsit. Gondolkodott. Talán azon, hogy egészséges dolog-e szerelmeseknek egy helyen dolgozni, nem szül-e vajon rossz vért, hiszen a legszebb szerelem sem súrlódás-

mentes, a személyes perpatvarokat meg jobb távol tartani az üzlet-től. Aztán, hogy nyilván eszébe jutott, ő meg a felesége hosszú éveken keresztül dolgoztak együtt minden baj nélkül, csak jóváhagyólag bólintott.

Éva még mindig a konyhaszekrény mellett állt, bal kezével a mosogatópultnak támaszkodva. Jobbjában az üres konyakospoharat szorongatta.

– Éppen erről szerettem volna beszélni veled – mondta Magda. – Szerinted készpénzzel fizessem, vagy hivatalosan csekken?

– Csakis csekken – szögezte le Sárosi. – A készpénzfizetést nem szabad túlzásba vinni.

– Oké – mondta Magda. – Csak van egy kis bökkenő. Hamis a Social Security száma. Remélem ez nem túl nagy baj.

– Hamis? – kérdezte Sárosi megütközve. Homlokán hullámozottak a ráncok, mintha agyának tengerében vihar készülődne.

Éva ellökte magát a mosogatópulttól, és bizonytalan, de gyors léptekkel Magda előtt termett. Kivörösödött arcába visszatért az élet, szemében vészjósló fény csillant fel, s eközben fujtatott, mint aki legalábbis száz métert futott a konyhaszekrénytől.

Magda az arcán érezte alkoholszagú lehelletét.

– Nincsenek papírjai? – kiáltott fel a részegek hirtelen kijózanodás okozta megdöbbenésével. Kerekre tágult szemekkel nézte Magdát. Kapkodott a levegőért. Aztán hisztérikusan felsikoltott:

– Egy csikánó?!

***

Mérhetetlenül sűrű csend lepte be a konyhát.

Sárosi, mint akinek még most sem alakult ki tiszta kép a fejében, hol az egyik, hol másik nőre nézett, valamiféle bővebb magyarázatot várva.

Magdát sokkolta a sikolyszerű felkiáltás. A csikánó meghatározás most minden eddiginél sértőbben hangzott, nem általános, ám hangsúlyosan kifejezett lekezelése volt ez egy embercsoportnak, hanem éles, és jól irányított tördöfés, kettőjüknek – szerelmüknek! – durva megalázása.

Éva egész bensejében fortyogott. Zihálva lélegzett, minden egyes lehellete olyan volt, mint a forró üst fedele alól egyre sűrűbben és erőteljesebben utat kereső gőz.

Magda végül nagy keservesen kinyögte a választ.

– Igen, egy csikánó.

S már akarta is mondani, úgy, olyan zavarosan, ahogy elemi erővel kikiváncozott belőle: igen, csikánó, ember, tisztességes, szorgalmas, becsületes, életrevaló, megbízható, szeretetreméltó, és még sok más dicsérő jelző, ami csak emberről elmondható, de Éva fortyogása elérte a holtpontot, ahonnan már nem volt visszaút, kitört belőle, mint vulkánból a forró láva, kíméletlenül elpusztítva mindent, ami az útjába kerül.

– Elég! – hörögte eltorzult arccal. Egész testében remegett. – Elegem van a csikánókból, és elegendem van belőletek! Nem teszitek tönkre még jobban az életemet! Férjemnek egy tüzes szenyorita kell, az unokahúgának meg egy... egy... egy...

Elakadt.

Határtalan felháborodásában hiába kereste a szót. Az, ami pontosan kifejezte volna gyűlöletét, nem jutott eszébe. Toporgott csak, mint egy hisztériás kamaszlány. Az ajkára toluló szavak helyett könnyek eredtek el a szeméből. Előbb csak vékony erecske csordogált az arcán, majd amikor leroskadt a székre és ráborult az asztalra, kitört belőle a zokogás. Közben szünet nélkül csak azt hajtogatta: nem, nem, nem és nem!

Sárosi nem mozdult. Tehetetlenül szemlélte feleségét, aztán lehorgasztotta kopasz fejét, mintha súlyos büntudat húzná le, egyre mélyebbre.

Magda elfeledkezett saját, jogosnak érzett felháborodásáról, a kezdeti tétovázás után odalépett a zokogástól rázkodó asszonyhoz, gyengéden vállára tette kezét.

Éva felpattant a székről, mint egy fúria, durván ellökte magától a vigasztalni szándékozó kezét, és ellentmondást nem tűrő hangon sziszegte:

– Takarodj! Látni sem akarlak!

Aztán a férje felé fordult.

– Te is, te álnok gazember!

De Magda ezt már nem hallotta.

Sírással küszködve kirohant a kertbe, egyenesen a ház mellett parkoló autójához. Volt még annyi önuralma, hogy begyűjtsa a motort és elhajtson a ház mellől. Az autó felett azonban képtelen volt uralkodni, s alig két házzal arrébb, amikor egy gyors mozdulattal visszarántotta az árokba tartó kocsit, rálépett a fékre.

A motort nem állította le, csak ráborult a kormányra és hangtalanul sírt.

Kis idő múltán megpróbált nyugalmat erőltetni magára, rendezni gondolatait.

Felmerült benne, hogy nagybátyja kapcsolata azzal a mexikói nővel talán mégsem alaptalan feltételezés. Éva minden bizonnyal többet tud erről, mint amennyit elárult. Innen ered hát mérhetetlen gyűlölete a csikánók iránt. Nem valós, még csak nem is vélt természetük, viselkedésük váltotta ki, hanem becsapottság szülte tehetetlen és kétségbeesett bosszú.

Sajnálta Évát. Eszébe jutott az a nap, amikor kétséget kizáróan meggyőződött Wágner Géza hűtlensége felől. Mintha kiperdült volna sarkaiból a világ. És ebben a felforgatott világban sehol sincs kapaszkodó, tántorog jobbra-balra, botladozik, elesik és zuhan, maga sem tudja hová, milyen mélyre; nem tudja, hol fog földet érni, puha talajra vagy ágas bogas tüskés bokrok közé esik, túléli-e majd ezt a zuhanást, és ha igen, és ha egyáltalán képes lesz rá, milyen sérülésekkel, milyen nehezen áll talpra.

Megértette Éva vulkánszerű kitörését, csak azt nem tudta elfogadni, miért ő issza meg mindennek a levét.

Nem tudta mitévő legyen, afelől volt csak bizonyos, jobb, ha most nem tér vissza Sárosiék házába, mindenféleképpen az a célszerű, ha megvárja, míg megnyugszanak a kedélyek. Ez pedig a reggel beállta előtt nem várható. Nem maradt más választása, mint elmenni Carloshoz.

Igenám, csakhogy előző este, amikor Carlost követte, minden figyelmét arra összpontosította, ne tévessze szem elől a férfi kis teherautóját. Az útra nem figyelt. Emlékezett az apró, kopott házakra, sőt élesen megmaradt benne egy kertben elhelyezett roncsautó, amely köré kis játszóteret alakított ki a ház bérloje vagy tulajdonosa. Ám hogy hol van az a környék, s hogy milyen útvonalon jut el oda, arra nem emlékezett, csak homályosan. Tudta milyen irányban induljon el, a városnak melyik részén keresse azt a házat, amelyikben Carlos lakik, és ez alapján neki is vágott az útnak.

Magát a környéket hamar megtalálta, ez egyáltalán nem volt nehéz. De már a házat felismerni!

Vagy egy óra hosszat kocsikázott egyik utcából ki, másikba be, keresztül-kasul bejárta a városnak ezt a negyedét. Látott is két házat, amelyik majdnem ugyanolyan volt, mint amiben Carlos lakott, sőt az egyik talán éppen az volt, ám a sötét éjszakában nem merte megkockáztatni, hogy a kétes hírűnek ismert környéken rossz helyen kopogtasson be. Közben szidta magát, amiért nem szerzett

már be egy mobiltelefont, aminek ugyan eddig nem érezte semmi szükségét, de most talán még életmentő is lehetne.

Végre felfedezett egy éjjel-nappal nyitva tartó kis élelmiszerboltot, amelynek kivilágított bejárata mellett meglátott egy falra szerelt nyilvános telefonkészüléket. Ekkor döbbsent rá, hogy retikülje Sárosiéknál maradt, akiknek házat fájó sérelmében, gondolkodás nélkül, nagy sietve hagyta ott. Lázás kutatásba kezdett, hátha rábukkan valahol a kocsiban egy negyeddollárosra. Egy centet sem talált.

Lesz, ami lesz, gondolta, és betért az üzletbe.

Az eladó eleinte csak hümmögött, amikor arra kérte, hadd használja az üzlet telefonját, de végül – látva a lány sírásba torkolló kétségbeesését, ami meggyőzhette tisztességes szándéka felől – engedett. Magda bemondta a telefonszámot, s miután az eladó tárcsázott, átvette tőle a telefonkagylót.

A hatodik csöngés után hallotta meg Carlos álmos hangját.

– Carlos! – kiáltotta a telefonkagylóba olyan megkönnyebbüléssel, mint akinek nagyon súlyos terhet emelnek le a válláról, s most maga sem képes elhinni, hogy végre könnyen és szabadon mozoghat.

Hirtelen támadt öröme kis híján átadta helyét egy újabb kétségbeesésnek, amikor kiderült, nem tudja pontosan megmondani hol van.

– Várj – mondta egy hirtelen támadt ötlettel, s a megrökönyödött eladó kezébe nyomta a telefont.

Az idős férfi ódzkodva emelte füléhez a kagylót, mintha attól tartana, valami nagyon rossz hírt fognak közölni vele. Lassacskán mégis mosolyra derült az arca, mondott valamit spanyolul, amiből Magda csak annyit értett: szí szenyor.

Miután befejezte Carlos tájékoztatását, sokkal barátságosabban tekintett Magdára. Erős, alig érthető akcentussal ugyan, de biztató, megnyugtató hangon mondta:

– Ne féljen a kisasszony, a szenyor itt lesz néhány perc múlva.

***

Hirtelen ébredt, riadtan tekintett körül. Megrázta a még mindig mélyen alvó Carlost

– Carlos! Kérlek! Hány óra van?

A férfi felébredt. Eltelt néhány másodperc, mire eljutott a tudatáig, mit is akarnak tőle. Mialatt az órája után kotorászott az éjjeli-

szekrényként használt doboz tetején, teljesen elszállt szeméből az álom.

– Kilenc óra múlt – mondta.

– Te jószágos isten! A bisztró! – kiáltott fel Magda. Kipattant az ágyból, és hirtelenjében nem tudta eldönteni, öltözködni kezdjen előbb, vagy a fürdőszobába menjen. Carlos rászólt:

– Hova akarsz menni?

– A bisztró! Ki kell nyitnom, már rég ott kellene legyek. Ráadásul a kulcsok a retikülömben vannak, az meg ott maradt...

Carlosból kibuggyant a nevetés. Feltámaszkodott az ágyon és csendesen kuncogott, mint aki egy nagyszerű tréfát készített elő, s most izgatottan várja a hatást.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte Magda ingerülten. Ilyen helyzetekben nem szerette a viccet.

– Felejtsd el a bisztrót! Nem kell kinyitnod semmit – nyugtatta Carlos, és Magda zavarodottan nézett rá.

– Miért ne kéne?

– Mert ma ünnep van. Hálaadás napja. Ezen a napon majdnem minden, még a McDonald's is zárva van.

Magda meztelenül állt az ágy mellett, kétkedően ingatta fejét. Hitte is, meg nem is, amit hallott

– Nem hiszel nekem? – kérdezte Carlos felülve az ágyon, mindkét karját hívogatóan Magda felé fordítva.

– Biztos ez?

– Ha tévedek, két hétig éjjel-nappal ott fogok dolgozni a bisztróban, minden fizetség nélkül. Na, gyere, bújj vissza! Négy napig nem kell dolgoznod.

Egy másodpercig töprengett, aztán belőle is kitört a felszabadult nevetés. Eszébe jutott, hogy ő akasztotta ki a táblát a bejárati ajtóra: ünnepek alatt négy napig zárva. Nyitás hétfőn, a szokott időben.

– Igazad van – mondta megkönnyebbülten, és mint egy kis gyerek a ritkán látott apja mellé, vetette magát az ágyra. – Alhatunk tovább.

– Azt nem, ha már felébresztettél – mondta Carlos. – De az ágyból azért nem kell kiszállni.

Dél felé járt, amikor Carlos megjegyezte, hogy farkaséhes. Magda, akár egy tüsténkedő menyecske, már ugrott is ki az ágyból. Körülnézett, mit kapjon magára – könnyű köntös kellett volna –, de csak a blúza és a farmernadrágja hevert a fotelben, ahogy este nagy sietségében ledobta.

Tétovázott. Soha nem mászkált pucéron a lakásban, akkor sem, amikor még csak ketten laktak együtt az édesanyjával. Wágner Béla előtt is csak az ágyban mutatkozott meztelenül, vagy olykor, ha nagy ritkán együtt voltak a fürdőszobában, de még olyankor is igyekezett úgy mozogni, forgolódni, hogy minél kevesebbet mutasson magából. De Carlos le nem vette róla a szemét, szótlanul gyönyörködött benne, mintha a világ nyolcadik csodáját látná maga előtt. E pillanatban még Magda is elhítte magáról, igazán szép, s ez olyan – soha nem tapasztalt – jóleső érzéssel töltötte el, hogy kedve támadt incselkedni.

Elmosolyodott, majd egy pajzán vállrándítással elindult a konyhába reggelit készíteni.

Kilépett a nappaliba, és már hőkölt is vissza ijedten, vörösre vált arccal. A meglepetéstől egy szó sem jött ki a száján, csak reszkető kezével mutatott a nappali felé.

Carlos azonnal kapcsolt.

– Óh, óh! – mondta szája elé kapva tenyerét, mint aki egy kaján mosolyt akar eltakarni. – Miguelről teljesen elfeledkeztünk. Nem is hallottuk, amikor hazajött.

Magda segélyt kérően nézett a férfire: ilyenkor mi a teendő?

– Hagyjuk aludni – mondta Carlos. – Igaz, hogy ünnep van, de azért biztos akad egy étterem, amelyik ilyenkor is nyitva van. Ha más nincs, eszünk egy szendvicset valamelyik benzinkútnál.

Magda kérésére először a bisztróhoz mentek. Lelkiismeretes és gondos tulajdonosként legalább kívülről ellenőrizni akarta, minden rendben van-e.

A parkolót még sohasem látta ilyen üresnek, hiszen még a reggeli vagy a késő esti órákban is állt ott a környező üzletek valamelyik alkalmazottjának autója. Most azonban egyetlen jármű sem árválkodott az aszfalttengeren, egy teremtett lélek sem sétált a járdán. Nyomasztó érzése támadt, akár egy filmfelvétel elhagyott díszlete láttán, amikor az emberben akaratlanul felmerül: a forgatást befejezték, s bármennyire szép volt is ez a jelenet, a díszletek hamarosan eltűnnek, helyet adva egy másfajta film másmilyen háttérének.

Néhány lépést sétált ott, ahol nap nap után autók százai álltak, tekintetét végighordozta az üzletsoron, ahol nem voltak lehúzott redőnyök, az üvegajtókon és ablakokon szabad belátás nyílt minden üzletbe. A pultokon és polcokon felejtett árúk némán és szomorúan kínálták magukat, mint ahogy a bisztró üres asztalai is hiábavalóan sóvárogtak vendégek után.

– Menjünk – mondta Magda.

Találtak egy nyitva tartó kis éttermet, ám az is lehangoló volt, hiába a jól elkészített és gusztusosan tálalt pulykasült, a figyelmes kiszolgálás. A vendégek javarészt idős emberek voltak, hozzátartozók, család nélkül, s talán emiatt volt, hogy ebédjüket szótlanul, kimért mozdulatokkal fogyasztották, így akarván elővarázsolni az ünnepnek kijáró méltó hangulatot. Csakhogy a hálaadás napjának valódi és örömteli hangulata családi körben, népes társaságban volt igazán fellelhető és élvezhető.

– Fel kellene hívnom a nagybátyámékat – mondta Magda az étteremből kijövet, s Carlos megnyúlt ábrázata láttán úgy érezte magyarázattal tartozik. – Ott maradt a retikülöm is, benne minden, kulcsok, igazolványok. Meg egyébként is, gondolom lehiggadtak már a kedélyek.

Carlos átadta Magdának a mobiltelefonját. A hívásra azonban senki sem válaszolt.

***

Alig ültek be a teherautóba, Carlos máris nekiszegezte a kérdést:

– Mit akarsz tenni?

– Amit te. Nekem mindegy. Az egész nap a mienk.

– Nem úgy értettem. A nagybátyádékkal kapcsolatban. Ezek után nem mehetsz vissza hozzájuk.

– De hiszen mindenem ott van náluk!

– A dolgaidért visszamegyünk. De ha egyszer már kirúgtak, nem maradhatsz velük egy fedél alatt.

Magda hallgatott.

Még az este elmesélte részletesen, mi és hogyan történt, és amennyire tudta, igyekezett Éva gyűlöletének élet tompítani. Carlos figyelmesen hallgatta, egyetlen szót sem szólt közbe, nem kérdezett, nem tett megjegyzést. Még akkor sem szólt, amikor Magda befejezte. Mereven nézett csak maga elé, összeszorított szájjal, mint az az ember, aki sokáig rejtegetett igazsággal kényszerül szembenézni.

Mintha ő bántotta volna meg a férfit, s most enyhíteni akarná a szavai okozta fájdalmat, odabújt hozzá, simogatni, csókolgatni kezdte. A beszélgetésnek természetesen elmaradt a folytatása.

– És ha nem maradok náluk, akkor hova menjek?

Carlos összeráncolta homlokát. Számára nyilvánvaló volt a válasz.

– Hozzám.

– És Miguel?

– Néhány napig kihúzzuk vele. Aztán majd találunk valami megoldást. Miguelnek lesz hova menni.

Magda bizonytalanul bólintott. A férfi mellett mindennel és mindenkivel szemben védve érezte magát, ugyanakkor azzal is tisztában volt, nem lehet ilyen egyszerűen elintézni a dolgot. Nem csak a múltjára tenne pontot, egész jövőjét más irányba terelné egy elhamarkodott döntés.

– A nagybátyámmal akkor is beszélnem kell előbb.

– Akkor hát beszélj vele! Gyerünk oda, most rögtön!

– Nem vették fel a telefont. Nincsenek otthon.

– Talán csak nem hallották a telefoncsörgést. Hálaadás napján otthon ülnek az emberek.

Meg sem várva a lány válaszát, fordított a kormányon, de Magda kérésére nem hajtott a ház elé, az utca sarkán állította meg teherautóját.

Magda a főbejárathoz ment, úgy érezte miután kirúgták innen, nem élhet Sárosiék közvetlen környezetének előjogaival, nem használhatja a hátsó ajtót.

Hosszan és kitartóan nyomta a csengőt. Eredménytelenül.

Nem akart dolgavégezetlenül távozni, nem volt mit tenni, mint-hogy megkerülje a házat. A teraszról bekukkantott a konyhába, de nem látott senkit.

Kopogtatott az ebédlőbe nyíló üvegajtón. A kopogás ugyanúgy süket fülekre talált, mint előbb a hosszas csöngetés. Egy tétova mozdulattal lenyomta az ajtó kilincsét. Saját maga is meglepődött, amikor az ajtó kitárult előtte. Belépett az ebédlőbe.

– Itthon vagytok? – kiáltotta elég hangosan ahhoz, hogy a ház minden szegletében meghallják.

Nem kapott választ.

Apró, bizonytalan léptekkel beljebb merészkedett. Először a földszintet járta végig.

– Itthon vagytok? – kiáltott még egyszer a lépcső aljáról, mielőtt elindult volna felfelé.

Végigjárta a hálósobákat, Sárosiékéba épphogy csak benézett. Hiába lakott már három hónapja ebben a házban, most mégis úgy érezte magát, mint egy besurranó tolvaj, aki érthetően retteg attól, bármelyik pillanatban rajtakaphatják.

Visszatért a földszintre, benyitott a garázsba. Legnagyobb megdöbbenésére sem Sárosi, sem Éva kocsját nem találta ott. Ritkán fordult elő, s Amerika legcsaládiasabb ünnepnapján még inkább furcsa volt, hogy egy időben ketten kétfelé mentek.

Megállt a konyhában. Körülnézett.

Rend uralkodott mindenütt, még Éva hamutartója is kiürítve, tisztára mosva állt az asztalon. Sehol egy mosatlan, sehol egy elől hagyott tányér vagy kávésbögre.

Feje fölött a ventilátor, akár egy saját hálójában elakadt pók, mozdulatlanul lógott a mennyezetről. A csend úgy ölelte körül, mintha egy rég elhagyott házban, megfakult emlékei színhelyén várna hiábavaló választ felgyülemlett kérdéseire, keresne magyarázatot a történetekre. A falak, a bútorok, az egész ház hallgatott.

Összeszorult a gyomra, maga sem tudta megmagyarázni miért, rossz előérzete támadt, mintha előző este mindannyiuk életében visszafordíthatatlan és tragikus változás következett volna be.

Elhessegette magától a nyomasztó és végül is megalapozatlan gondolatokat. Elindult, már az ajtónál volt, amikor eszébe jutott, retiküljét ott látta az ágyán. Azt azért elviszi.

- Nos? – kérdezte Carlos, amint visszaért a teherautóhoz.
- Nincsenek itthon.
- Mást nem hoztál el, csak a retikülödet?

Magda nem akart magyarázatba kezdeni, hiába saját dolgairól van szó, a néptelen házból elhozni bármi mást, olyan, mintha a másét tulajdonítaná el illetéktelenül. És az elköltözködésben sem volt olyan biztos.

Carlos szembefordult vele, mélyen a szemébe nézett, mintha szuggerálni akarná gondolatait. Szeme összeszűkül, a két apró, fekete szemgolyó rosszállóan tekintett rá.

– Elküldtek – mondta –, kiebrudaltak, mint egy kóbor kutyát. Nemcsak jogodban áll, de el is kell hoznod azt, ami a tied.

Magda zavartan lesütötte szemét. Megértette a férfi önérzetét, változatlanul úgy érezte, Éva kirohanása sokkal inkább Carlosra, mint órá volt igazán sértő.

És mégis!

Éva megint többet ivott a kelleténél, gondolta, reggelre kijózanodott, talán már nem is emlékszik arra, amit mondott. Az is felmerült benne, talán ő maga is túl forrófejű volt, nem lett volna szabad olyan nagy dúrral, minden megfontolás nélkül elrohanni. Így történt, ezen már nem lehet változtatni. Elég volt azonban egy meg-

gondolatlan cselekedet. Sárosi majd elintézi Évát, régóta élnek együtt, tudnia kell hogyan kezelje. Ám a nagybátyját nem haragíthatja magára.

Felötlött benne, alig egy napja milyen boldog volt attól a tudattól, hogy Carlosszal együtt dolgoznak majd a bisztróban. Ezt a lehetőséget nem szabad kockáztatni. A bisztró sorsa felől, bár nyilván Évának is van beleszólása, Sárosi dönt. Ővele nem szabad túlfeszíteni a húrt. Ma nincsenek otthon, de holnap majd beszél vele. Megmondja neki, hogy elköltözik, ez ellen a nagybátyjának sem lehet kifogása, talán még örülni is fog, de kettejük megállapodását ez nem befolyásolhatja.

Nem hozzájárulásra vagy engedélyre van szüksége, de ha most minden holmiját elhozza, úgy távozik a házból, mint egy szökevény, azzal csak olajat önt a tűzre, azzal mindent véglegesen elront.

Ezt Carlosnak is meg kell érteni.

Megfogta a férfi kezét. Megszorította.

– Igazad van, de... – elharapta a szót. Azt akarta mondani, amit gondolt. Hogy a bisztró érdekében, kettőjükért nem akar elhamarkodott lépést tenni, de a sötét szemekből nemcsak rosszállást olvasott ki. Valami mást is. Dacos elszántságot. Az odadobott kesztyűt fel kell venni, állni kell a sarat, menniük kell a maguk útján, akkor is, ha törik, ha szakad. Csendes, könyörgő hangon folytatta: – Éva nem érdekes, de a nagybátyám! Anyám testvére. Olyan, mintha az apám lenne. Vele nem tehetem meg. Ugye megérted?

Carlos vonásai meglágyultak. Konoksága megszelídült, szomorú mosoly jelent meg az arcán.

– Ahogy gondolod – mondta halkán.

***

Hálaadás napja volt csak az ünnep, ami mindig csütörtöki napra esett, ám nagyon sok cég a pénteki napot is kifizette ráadásnak, így félig-meddig az is ünnepnek volt mondható. Az emberek – már aki nem dolgozott –, mintha csak ráuntak volna az előző napi családias hangulatra, tömegével tódultak a bevásárló központokba, áruházakba. Kezdődött a karácsonyi szezon, akciós árú garmada csábította a vásárlókat, s aki a szerencsés szabadnaposok közé tartozott, költhette pénzét, egész nap tülekedhetett, hogy estére különböző méretű zsákokkal, dobozokkal megpakolva holtfáradtan térhessen haza.

Négy utcára attól a háztól, ahol Carlos lakott, apró, többnyire spanyol cégtáblás boltok kínálták portékáikat. A sarki, és az összes közül talán a legkisebb, *El Giro Postal* és *Transferir Dinero* feliratokkal hivalkodó üzlet előtt hosszú sor állt.

Magda és Carlos is beálltak a sorba.

Előttük fázósan és türelmesen ácsorogtak az emberek, volt aki némán álldogált, míg mások gesztikulálva beszélgettek, vitatkoztak. Egy férfi türelmetlenkedett csak, egy maszatos gyereket igyekezett kordában tartani, miközben sűrű pillantásokat vetett az órájára, mindannyiszor felágaskodva, az előtte állók feje fölött próbált belátni a boltba. Mondott valamit spanyolul a mellette várakozó terebélyes asszonynak, mire kisebb zúgolódás támadt körülöttük. Alacsony, széles vállú férfi lépett oda hozzájuk, rövid, vastag karját a türelmetlenkedő ember vállára helyezte, higgadjon már le, mondta ez a súlyos mozdulat, nem minden hatás nélkül.

Magda azonnal felismerte nagybátyja mindenését.

– Manyó! – kiáltotta a férfinak, aki elcsodálkozva fordult felé. Ezen a környéken véletlenül sem szólították Manyónak.

Odajött hozzájuk, és Carlosra ügyet sem vetve mondta:

– Hát a kisasszony mit keres itt? Csak nem pénzt akar küldeni a mexikói rokonoknak?

Magda közelebb húzódott Carloshoz. Feszélyezte a sok rámeredő, ámbár közömbös tekintet. Úgy érezte kilóg a sorból, a várakozók figyelmét nem annyira Manyó hangos szavai, mint inkább az ő személye vonta magára. Carlos átölelte a lányt, szorosán, így téve egyértelművé a hozzátartozását.

– Nem Manyó, én nem küldök pénzt senkinek.

Carlos is megszólalt, spanyolul. A két férfi jónéhány percig beszélgetett, szavukat sem értette, csak azt látta, hogy Manyó elismerőleg bólogat, vastag ajkának mosolya, mint jóváhagyó áldás sugárzott feléje.

Félbeszakította a beszélgetést.

– Mit tudsz Eugenről?

Manyó kövérkés ábrázata megnyúlt: éppen őneki szegezték e kérdést?

– Tegnap reggel telefonált, rám bízta a házat, mert ők felmentek a hegyekbe. Azt mondta, majd jelentkezik.

– Két kocsival mentek a hegyekbe? – kérdezte Magda.

– Látja, kisasszony, azt már nem tudom, hogy busszal mentek-e vagy két kocsival, ezt nem kötötték az orromra.

– Azt sem mondták, mikor jönnek vissza?

Manyó mosolya elfonnyadt és elszontyolódva lehorgasztotta fejét.

– Annyit tudok csak, hogy árulja a házat. Tegnap is jártak arra nézelődni. Sajnálom nagyon, de remélem az új tulajdonos is megtart majd maga mellett. Nagy érvágás lenne teljes bért fizetni.

– Te ott laksz a házban?

– Nem tudta a kisasszony? Hát persze, hogy ott lakom. Csak úgy lehet gondját viselni.

A sor ugyan lassan haladt, időközben mégis az ajtóhoz értek.

– Cseréljünk helyet – mondta Magda. – Nekem nincs miért bemenni a boltba, de neked legalább nem kell visszaállnod a sor végére.

– Dehogy, dehogy! – mondta Manyó nevetve. – A pénzügyeket az asszony intézi, ő meg már odabent van. Nekem csak várakozni kell.

Megint Carlos mondott valamit, amin, akár egy vaskos tréfán, mind a két férfi nevetett.

– Akkor – mondta Magda, lefejtve magáról Carlos karját és kilépve a sorból –, várakozzunk együtt, nekem sincs dolgom odabent.

Ahogy félrehúzódottak, azonnal Manyónak szegezte a kérdést:

– Ha ott laksz a házban, akkor te tudod a legjobban mi történt annál a késelésnél.

A férfi meglepődött, mégsem maradt adós a válasszal.

– Tűlzásba vitték a heveskedést, aztán megtörtént a baj. Sajnos, néha megesik az ilyesmi.

– Eugen nője miatt volt?

Manyó felkapta fejét. Húsos arcára rémülettel vegyes elképedés telepedett.

– Ezt meg honnan veszi a kisasszony?

– Úgy hallottam.

– Nem szabad komolyan venni. Tudja milyenek az emberek. Beszélnek összevissza. Ha valami történik, rögtön megindul a szóbeszéd. Aztán mindenki mást mond, ki-ki a saját szájíze szerint.

– Éva is tett rá célzást.

Manyó komor szemekkel, fürkészően nézett Magdára, mintha azt akarná leolvasni a lány arcáról, vajon miféle célzás lehetett az.

– Az asszonyok! – mondta óvatosan. – Azt hiszik, férjeiknek más dolguk sincs, mint szoknyák után bóklászni. Minden nőben vetélytársat látnak.

– De...

– Nem tudom, ki ültette a kisasszony fülébe a bogarat, de Éva is csak képzelődik. Nem volna szabad felülni minden pletykának.

Magda nézte a férfit, s árulkodó jelnek vélte nyugtalan téblábolását, mert egyik lábáról a másikra helyezte nehéz testének súlyát, miközben sűrű időközökben a bolt ajtaja felé pislogott, mintha arra várna, hogy valaki végre elhívja innen.

Szóbeszéd vagy sem, gondolta Magda, mégsem alaptalan. Manyó hirtelen támadt izgágasága megerősítette benne a nagybátyjáról újonnan kialakított képet. Úgy érezte, csalódott Sárosiban. Amit hallott, vagy még inkább, amit elhallgattak előle, lehangozta, mint ha nem is Éva, hanem ő lenne hűtlenség áldozata.

A szemerkélni kezdő hideg őszi eső elől az épület keskeny eresze alá húzódott, s türelmetlenül várta, hogy Carlos végezzen a boltban. Manyó nem követte az eresz alá, mert meglátta feleségét, s így megkönnyebbülten vehetett búcsút.

Carlos rögtön észrevette levertségét, mert ahogy kilépett a boltból aggodalommal kérdezte:

– Történt valami?

– Semmi – mondta Magda –, csak abban reménykedtem, megtudok valamit Manyótól a nagybátyámékról. De ő is csak annyit tud, hogy felmentek a hegyekbe, azt már nem tudja, mikor jönnek vissza. Gondolom vasárnap. Na mindegy. Feladtad a pénzt?

– Ühüm.

Magda, mielőtt beültek volna a teherautóba, még egyszer körülnézett. A bolt előtt álló sor semmit sem apadt. A távozók helyére azonnal újabb emberek érkeztek.

– Mindig ennyien állnak itt sorban? – kérdezte.

– Nem mindig – felelte Carlos –, de legtöbbjük nem dolgozik ma, így aztán most van idejük rá. Na meg a karácsony is itt van a nyakunkon. És majd mindenki szerdán kapta meg a fizetését.

– És mindenkinek az az első dolga, hogy elküldje fizetését Mexikóba?

– Minden családnak kell a pénz. Nagyon sokan élnek abból a pénzből, amit az itt dolgozó rokonok küldenek.

– Nekem is küldhetne valaki pénzt minden hónapban – jegyezte meg Magda.

– Ne kívánd – mondta Carlos, figyelmen kívül hagyva a lány szavainak gúnyosságát. – Akik azt a pénzt kapják, nagyon is rá vannak szorulva. Ott, ahol élnek, alig van munka, és még ha van is, annyit sem fizet, hogy kenyérré elég legyen.

- Te mennyit küldtél haza?
- Ötszáz dollárt.
- Úgy tudom nálatok az nagyon nagy pénz.
- Szüleim a negyedét sem élik fel, még a húgom gyerekeinek is jut belőle, a többit pedig megőrzik nekem.
- Neked?
- Igen, nekem. Ne felejtsd el, hogy én sem legálisan tartózkodom itt, és bár nem nagy a valószínűsége, de azért fennáll a kitoloncolás veszélye. Az meg egyáltalán nem biztos, hogy sikerül még egyszer visszajönnöm ide.
- Sok pénzt gyűjtöttél így össze? – kérdezte Magda, ám azonnal meg is bánta, hogy olyasmit firtat, amihez talán semmi köze, de Carlos nem vette zokon.
- Eleget ahhoz – mondta sejtelmesen mosolyogva –, hogy egy darabig megéljünk belőle ketten, ha arra kerül sor.
- Ketten?
- Igen, ketten. Te meg én.

***

Miután Magda kardoskodott, hogy Sárosiék jelenléte nélkül semmit sem hoz el a házból, Carlos kitalálta, menjenek el vásárolni legalább egy-két fehérneműt meg egy váltás felső ruházatot. Hiába tiltakozott, mondván, hogy fehérneműjét minden este kimossa, reggelre megszárad, így végül is mindennap tisztát ölt magára, a férfi farmernadrágra tett célzását már nem tudta kivédeni. A farmernadrág nem szárad meg reggelig, legfeljebb a mosodában, ahol van szárítógép is, igen ám, de mit vegyen fel addig?

Magda, ellentétben a legtöbb nővel, nemigen szeretett vásárolni. Kedvtelésből, unaloműzésből vagy kíváncsiságból sohasem járta az üzleteket. Akkor ment csak el, ha feltétlenül szüksége volt valamire. Ilyenkor ugyan ő is válogatott, sokáig kereste az ízlésének, méreteinek megfelelő ruhadarabot, ám amikor végre rálelt és megvette, megkönnyebbülten hagyta el az üzletet, mint aki örül, hogy végre visszanyeri függetlenségét.

Most is húzódkodva engedett a férfi kérésének. Pénzét sem akarta költeni feleslegesen, meg volt elegendő ruhája is. Amikor az emeletes plazához értek, és fél órát kellett körözni egy megüresedett parkolóhelyért, legszívesebben visszafordult volna. Még inkább, amikor meglátta az épület belsejében kavargó, egymást lökdöső, összevissza hullámozó embertömeget, amelyik az első pilla-

natban elsodorta volna őket egymástól, ha nem fogják szorosan egymás kezét.

De Carlos húzta, vonta maga után.

Akkor engedett fel valamelyest, és derült valamivel jobb kedvre, amikor a férfi kiválasztotta neki az első blúzt.

– Tessék, ez szép is, meleg is.

Mályvaszínű, rózsaszirmokkal díszített, sűrű szövésű, magas nyakú ruhadarab. Nem volt izléstelen, csak egy kicsit öreges, blúznak túl vastag. Egy blúznak, gondolta Magda, nem feltétlenül kell melegíteni, hiszen mindig lehet valamit föléje húzni, egy kardigánt, egy dzsekit, bármit.

Visszaadta, és Carlos lelkesen keresett másikat.

Nehezen vergődtek zöldágra. Carlos nem értett a női divathoz, vagy ezért vagy azért nem volt jó, amit talált. Főleg a színeket illetően volt különböző elképzelésük. A férfi az élénk, mondhatni majdhogynem rikító színeket, nagy, hivalkodó mintákat kedvelte, Magda viszont a pasztellszíneket, a kevésbé feltűnő, az anyag színében majdnem elvesző apró mintákat.

Hosszas kerességelés után Magda végre kiválasztotta a neki tetsző blúzt és nadrágot. Ekkor Carlos állt elé, kezében egy műszálas, csipkeszegélyű bugyit lengetve.

– Ez hogy tetszik?

Áttetsző, meggypiros bugyi volt, táncos lányokra való, olyan amelyik többet láttat, mint amennyit eltakar.

Magda nevetve egyezett bele, nem akarta Carlos kedvét szegni. A férfi öröme láttán azt is megfogadta magában, ha nem is túl gyakran, de viselni is fogja.

A pénztárnál majdnem összevesztek. Egymás, bankjegyeket nyújtogató kezét tolták félre, a pénztárosnő szemlátomást növekvő ingerültséggel tartotta markát, alig volt türelme kivárni, hogy eldöntsék, ki fizessen. A vitában végül Magda maradt alul.

– Szép vagy – mondta Carlos –, és boldoggá tesz, ha még szebbé tehetlek.

– Ugyan – felelte Magda, de érezte, hogy fejébe szökik a vér. Láttá Carlos arcán a sugárzó örömittasságot, és a tudat, hogy örömet szerez a férfinak, elragadtatta. Nyakába borult, s a meghatottságtól kis híján sírva mondta:

– Köszönöm.

Otthon Miguel várta őket a hírrel.

– Hétfőn költözöm – mondta minden lelkesedés nélkül, mint aki arra vár, hogy marasztalják.

Magda nem tudott igazán örülni a hírnek. E pillanatban tudatosult benne, hogy a lépés, amire elszánta magát, végleges. Úgy érezte, a válaszüton abba az irányba tért, amelyik ugyan sok széppel, jóval, s talán boldogsággal is kecsegtet, de legalább annyi ismeretlen veszélyt is rejt magában.

Körülnézett a szűk és kopottas bútorzatú lakásban, s alig akarta elhinni, hogy ezentúl ez lesz az otthona. A lakással nem volt semmi baja, még ha nem is az volt, amit elképzelt magának. Az a lakás, amelyik képzeletében oly sokszor megjelent, egyszer még elérhető lesz. Nem tudta megmagyarázni magának, miért akkor a szorongás, míg végül rájött, hogy nem a lakás, nem a környezet nyomasztja.

Édesanyja mellett, még Bagi Kálmán odaköltözése után is otthon és otthonosan érezte magát, noha az utóbbi időben egyre többet és egyre gyakrabban kellett alkalmazkodnia. Sárosiéknál vendég volt. Itt, a szürkülő fehér falak, a találmra összeszedett és megviselt bútorok között saját lábára áll. Elérkezett a várva várt önállóság perce, és most maga sem tudta miért, de hirtelen félelem fogta el. Félt az önállóságtól és félt a kibontakozó szerelemtől is, ahogy a kezdő úszó fél egyre jobban, amint eltávolodik a parttól, észre sem véve, hogy minden egyes karcsapással nő az önbizalma is. Ezt már csak akkor érzékeli, amikor eltűnik szeme elől a part, s rájön, amíg ereje tart, a végtelen víz sem legyőzhetetlen.

Estére felengedett, elmúlt a gyomorgörcsöt okozó szorongása. Kis időre még arról is elfeledkezett, hogy Miguel szabadnapos, és csak hétfőn fog elköltözni, addig ott alszik a nappaliban egy vékony fal mögött.

Esetlennek érzett, s kissé szégyenlős mozdulatokkal illette magát Carlos előtt az új bugyiban, ami szűk volt és kényelmetlen, de Carlos látni akarta, gyönyörködni akart, mintha ez a csipkézett bugyi nem is egy – ámbár csábító – ruhadarab lenne, hanem gyémántokkal ékesített korona az újonnan megválasztott szépségkirálynő fején, s most nem tudja eldönteni, mi kápráztatja jobban: a dobogó felső fokára felálló nő szépsége, vagy a koronaékszer csillogása. Élvezni óhajtotta a mind a kettőt, s Magda nem akarta megfosztani ettől az élvezettől.

Hagyta, hogy a férfi két ujjal, lassú és kéjesen elnyújtott mozdulattal lehúzza róla a bugyit, és csókokkal kövesse a lefelé ereszkedő

fehérnemű útját. Érezte, hogy minden egyes csóknál megremeg a teste, s minden újabb remegéssel gyengébb, erőtlenebb lesz, míg végül már nem bírja talpon. A bugyi még le sem vált róla, még térde alá sem ért, amikor egy felszakadó sóhaj kíséretében rázuhant az ágyra, magával rántva, maga alá temetve a testének hajlatait be-cserkésző férfit.

Ekkor jajdultak fel a matrac megviselt rugói. Az ágytámla hangoz koppanással ütődött a falnak, a vaskeret nyikorgott, mint fűrész a nedves fában.

A végletekig felfokozott vágy, ahelyett, hogy felvitte volna az egekbe, álomfelhők közötti, végtelennek tűnő, súlytalan lebegésre, hirtelen fájó görcsbe szorult; a tudat, hogy a szerelem önfeledt hangjainak fültanúja van a vékony gipszkarton fal másik oldalán, tönkretette az éjszakát.

Szerelmes éjszaka volt mégis. Visszafogott, gátlásos szerelemé.

***

Carlos Miguelnek segített a költözködésben, s mivel nem akart körülöttük lábatlankodni, azzal az ürüggyel, hogy beszalad a bisztróba körülnézni, magára hagyta a két férfit. Nem maradt el az igazságtól, mert valóban a bisztróba ment.

Ott azonban mindössze néhány percet töltött, éppen csak végigment az étkezőn meg a konyhán, benézett a hűtőkbe. A légkondicionáló és a szagelszívó zúgásának hiányában nyomasztó csend ülte meg a konyhát. A rozsdamentes acélból készült preparálóasztalokról és polcokról tompa fény verődött vissza, olyan benyomást keltve benne, mintha már hónapok óta elhagyottan állna itt minden, s mintha a szép sorjában felaggatott kések, keverőkanalak és edények nem is kívánnák vissza a zajos forgalmat. A helyiségben hideg volt, a sütőüstben fehérré merevedett az olaj, olyan látványt nyújtva, akár egy parányi, befagyott tavacska. Dolga sem akadt, és az élettelen helyiségben rátört a félsz, mintha a pultok vagy a grill mögül ismeretlen veszély leselkedne rá.

Sietve elhagyta a bisztrót.

Következő útja Sárosiék házához vezetett. Nem fűzött reményt ahhoz, hogy otthon találja őket, titkon mégis bízott abban, a tervezettnél korábban hazajöttek. Csalódnia kellett.

Bármi és bárhogyan történt, mégis neheztelt rájuk, amiért minden értesítés nélkül eltűntek. Belátta ugyan, hogy nem tudták volna utolérni, hiszen Carlosról csak annyit tudtak: egy csikánó. Ne-

vét, lakcímét vagy telefonszámát Éva és nagybátyja sem ismerte, így még, ha akartak volna sem tudtak vele érintkezésbe lépni. Azt azonban furcsállotta, hogy még egy cédulát sem hagytak számára a konyhaasztalon. Vagy a retikül mellé téve az ágyán. Mert azt valaki, Éva vagy a nagybátyja felvitte a szobájába, miután ott felejtette a konyhában, amikor nagy dúrral elrohant tőlük. Amellett elfért volna egy cetli: ne aggódj, vasárnap este jövünk vissza. Mert arra nyilván nem gondolhattak, hogy sohasem fog visszatérni, bármennyire kurtán, durván küldték is el. És nem csak azért, mert minden holmija itt maradt. Elvégre Éva ittas állapotban tett kijelentése, amelyet ő annyira a szívére vette, nem volt félreérthetetlen felszólítás a ház elhagyására. Azt úgy is lehetett értelmezni: takarodj a szemem elől.

Lehet, hogy csak ő csinál ebből olyan nagy ügyet?

A dolog mégis nyugtalanította, s mindenáron szerette volna megtudni, mi rejlik a váratlan eltűnés mögött.

Egy hirtelen támadt gondolattól vezérelve elhajtott Sárosiék háza elől, anélkül, hogy akárcsak kinyitotta volna valamelyik ajtót. Elég volt betekinteni a garázsba, a két autó hiányából tudta, senki sem tartózkodik a házban.

– Johnny! – jutott eszébe, mielőtt a gázra lépett. Ha valaki, ő biztosan tudja hol vannak pontosan Sárosiék, és mikorra várhatók vissza. Talán éppen Johnnynál hagytak üzenetet számára. Meg egyébként is. A férfi tagadhatatlanul rendes és segítőkész volt hozzá, annyit igazán megérdemel, hogy közölje vele szándékait.

Lelkiismeret-furdalása támadt. Már jó egy hete meg kellett volna mondania Johnnynak, hogy esküvőről szó sem lehet. A halaadás ünnepét követő hétben egyeztek meg, attól pedig néhány nap választja el. Mindegy, gondolta, és azzal nyugtatta magát, hogy Johnny sem jelentkezett az elmúlt napokban. Egy pillanatra még az is megfordult a fejében, a férfi meggondolta a dolgot, azért nem kereste sem a bisztróban, sem telefonon. Nincs bátorsága megmondani az igazat, halogatja az utolsó percig.

Nos, mindjárt kiderül, zárta le a gondolatsort, amikor meglátta a ház előtt parkoló tűzvörös Corvettet.

Johnny arckifejezése előbb őszinte meglepetésről árulkodott, amelyet rögtön a zavar jele váltott fel, mintha nemcsak váratlanul, de kényelmetlenül is érné a látogatás.

– Ez aztán a meglepetés! – mondta, miközben beljebb tessékelte a lányt. – Eugen nemrég ment el, talán egy negyed órája.

Most Magdán volt a sor, hogy meghökkenjen.

– De hiszen... úgy tudtam felmentek a hegyekbe, és...

– Na, igen – mondta Johnny. Kiemelte kacatjait a fotelból, majd átölelte Magdát, aki megrökönyödve állt mellette, s a férfinak úgy kellett lenyomnia őt a fotelbe.

– Ott vannak, persze. Eugen csak egy órára szaladt be hozzám. Láttak egy takaros kis házat, egészen jó áron, annak kell majd utánajárnom. Meg az itteni két házról is nekem kell gondoskodnom.

– Akkor most otthon vannak?

– Nem, nem! – mondta Johnny hevesen, még kezét is felemelte egy tiltakozó mozdulatra. – Eugen már ment is vissza Évához. Valamiért nagyon kiborult szegénykém, Eugen meg nem akarja sokáig magára hagyni.

– És mikor jönnek vissza?

Johnny eltűnődött. Magdának az volt az érzése, a férfi pontosan tudja a választ, mégis azon töpreng, mit feleljen.

– Nem tudom – mondta végül is a zavar minden jele nélkül.

– Ezek szerint, akkor nem csak beszélgettek a költözésről.

– Régóta tervezik.

– Kicsit hirtelen jött, nem gondolod?

Johnny húsos képén megjelent az elmaradhatatlan vigyor. Ezúttal azonban egy eltorzult kalmárra hasonlított, akinek éppen e pillanatban cseppet sincs ínyére a kufárkodás.

– Vannak pillanatok az életben, amikor gyorsan kell dönteni.

– Ennyire?

– Mondtam már. Éva nagyon kiborult. Egy percig sem akar tovább itt maradni a városban.

– Más szóval mindenben Éva dönt, Eugen meg...

– Ez nem olyan egyszerű – mondta Johnny, és hirtelen nagyon komoly lett. – Eugennek most Éva mellett van a helye.

– Elfogadom, hiszen azért a férje. És velem mi lesz? Én szóba sem kerültem köztetek?

A férfi leszegte fejét, rövid ideig a padlót bámulta, majd mikor újra feltekintett, szürke szemei elhomályosodtak, kényszerű fintor ült ki az arcára.

– Eugen elmondta, hogy a tervezett házasságunkból nem lesz semmi. Találtál valaki mást.

Magda érezte, hogy megfeszül a teste, mint a védekezésre kényszerített macskának. Várta, hogy Johnny kimondja: ráadásul egy csikánót. De a férfi hallgatott.

– Igen, találtam. Ne haragudj. Nem akartam a bolondját járatni veled.

– Tudom. Egy kicsit számítottam is erre. Elvégre nincs köztünk szerelem.

– Nincs.

– Ühüm.

– Miért vállalkoztál volna mégis a házasságra?

– Eugennek tartozom ennyivel

– Az nem létezik! Annyival senkinek sem tartozhatsz. Végtere is nekem tettél volna szívességet. Még hozzá nem is akármilyet.

– Eugen rajtad akart segíteni. Meg... – a férfi elharapta a szót.

– Meg mi?

– Hááát... tulajdonképpen tetszel nekem.

Magdából majdnem kitört a nevetés. Egy jóleső mosolyt nem is tartott vissza.

– Ez nagyon hízelgő. Sajnálom, hogy így alakult.

– Nem kell sajnálnod. Remélem, azért barátok maradunk.

– Barátok? Persze, hogyne. Miért ne maradnánk azok? Ám ha már barátok vagyunk, akkor áruld el nekem, mi zajlik itt. Tudni szeretném, már csak a miheztartás végett is.

– Hidd el, megmondanám, ha tudnám pontosan.

– A biztróról nem beszéltetek Eugennel?

Johnny tétovázott.

– Nem – mondta határozatlanul. – Úgy tudtam, hogy biztró sor-sát eldöntöttétek magatok között.

– Én is úgy tudtam – mondta Magda. – Őszintén szólva, kétségeim támadtak. Ezek után semmiben nem vagyok biztos.

– Gondolod, hogy van okod kételkedni?

– Neked nem lenne az én helyemben? Egy ilyen hirtelen... – el-töprengve kereste a megfelelő szót –, pálfordulás után.

– Nem tudom. Eugen nem úgy hangzott, mint aki nagyon aggó-dik miattad. Megállsz a magad lábán.

– Remélem is.

– Akkor hát... a biztró miatt ne aggódj.

Magda felállt.

– Jaj, mielőtt még elfelejteném – mondta, és bankjegyeket halá-szott elő retiküljéből – az első részlet a kocsira.

Leszámolta a pénzt a férfi markába.

– Ráér, ha...

– Nem, nem! Fizetek, ahogy megegyeztünk.

Az ajtóban Johnny biztatólag megveregette a vállát, két oldalról csókot nyomott az arcára.

– Ne felejtse el – mondta –, hogy barátok maradunk. Ha segíthetek valamiben...

Magda csak bólintott, beleegyezőleg. Az őszinte barátságot illetően mégis kétségei voltak.

***

Hogy is mondta Johnny? Eugen nem úgy hangzott, mint aki nagyon aggódik miattad. Megállsz a magad lábán.

Nem tudta elképzelni, hogy nagybátyja valóban tett ilyen kijelentést. Őrála nem is beszéltek egy szót sem. Ez sokkal valószínűbb. Johnny csak nyugtatni akarta, nem merte bevallani vagy elismerni, hogy Sárosinak jelenleg a legkisebb gondja is nagyobb, mint az unokahúgával törődni. Minden másra viszont kiterjed a figyelme. Új ház keresésére, a régiék eladására. Át akarja rendezni az életét, eleget akar tenni Éva követeléseinek. Csakhogy a biztró sem elhanyagolható, az legalább annyira fontos, ha nem fontosabb, mint a bérház.

Na persze, vigasztalta magát, s úgy érezte, nem is alaptalanul, a biztrót illetően megegyeztek, az most már nem okozhat fejfájást. És ez a megegyezés az ő sorsát is sínre tette, Sárosi nyugodtan foglalkozhat egyéb gondjaival.

Mire visszaért Carloshoz, a két férfi már befejezte a költözködést. A nappaliból eltűnt a vitrines szekrény meg az ágy, csak a sombrero lógott változatlanul a falon. A kopott, és kétes tisztaságú szőnyegpadlón meglátszott az ágy és a vitrin helye, sárgásbarna folt, ahol a szőnyeg szálai, mint egy kis kertben a földből sarjadó gyenge virágok ágaskodtak a mennyezet felé.

Carlos a szoba közepén állt, és akár a jó gazda vetés előtt a birtokát, úgy mérte fel a helységet, keresve minek, hol legyen a helye.

– Ez most már a mienk – mutatta Magdának, széles mozdulattal körbelendítve mindkét kezét. – Csak be kell rendezni.

– Idővel – mondta Magda. – Az új bútorok sokba kerülnek. Ap-ránként megvesszük majd amit kell.

– Nem muszáj új bútorokat vennünk. Lehet, el sem hiszed, de már száz dollárért az egész nappalit berendezhetjük. A használt

bútoroknak nincs értéke. Nagyon sokan ingyen is odaadják jó állapotban levő megunt bútoraikat, csak legyen aki elszállítja.

Magda az ablakhoz lépett. Eddig még nem volt alkalma megtekinteni mi van a ház mögött. A hálószoba kis kocka ablakát függöny takarta, a nappalin minden alkalommal keresztülment anélkül, hogy akár egy pillantást is vetett volna a kilátásra.

Közvetlen az ablak előtt terebélyes magnóliafa állt, lapátnyi, vastag és méregzöld leveleivel üde színfolt a kopár telken, ahol az avar takarta földből több helyen is felbukkanó futónövényzet elszáradt tuskéi kapaszkodtak egymásba, s a nedvüket vesztett indák erőtellenül kúsztak fel a két, leveleit hullatott juharfára. A száraz bokrok ágairól szakadozott papírzacsók, árcédulák és apró plasztik konténerek lógtak levelek helyett, tövükben, mintha a bokrok lehullajtott termékei lennének, üres sörös és kólásdobozok heverték. Az elhagyott telekre néző kilátás, a naphiányos téli szürkességben lehangoló volt.

A látvány elkedvetlenítette Magdát. Elfordult az ablaktól.

– A nagybátyámék még mindig nem jöttek haza – mondta. – Voltam Johnnynál, és...

– Az ki? – kérdezte Carlos. Háttal állt Magdának. Előregörnyedve a szoba sarkában egy, a falról levált konnektort tanulmányozott.

– Nem emlékszel? Hiszen meséltem róla. Aki el akart venni feleségül.

Carlos, mintha rugóra járna, felegyenesedett és megfordult. Sötét szemei dühösen csillogtak, homlokán, mint vihar előtti égen a komor felhők, sűrűsödtek a ráncok. Tett egy lépést előre, Magda megijedt, úgy tetszett a férfi rátámad. Ilyennek még sohasem látta. Behúzott nyakával, mozdulatlanul előre meredő szemeivel, úgy nézett ki, mint egy ugrásra kész, megsebzett állat.

– Oda minek mentél? – kérdezte szemrehányó hangon.

– Ő áll a legközelebb hozzájuk és...

– Attól a Manueltól már megtudtad, hogy csak vasárnap jönnek haza. Miért kellett ahhoz a férfihez is elmenned?

– Tudni akartam, mi történik a hátam mögött.

– Azt én is akarom tudni. Azt mondtad, a bisztróba mégy.

– Voltam ott is.

– És azt miért nem mondtad meg, hogy azt a Johnnyt is felkeresed majd?

– Mert eredetileg nem állt szándékomban. Elmentem a nagybátyámék házához...

– De minek mentél ahhoz a Johnnyhoz is? Mit akarsz még tőle?
– Mondtam már! Meg azt is közölnöm kellett vele, hogy nem lesz esküvő. Nem hagyhattam...

– Ezt telefonon is meg lehetett volna mondani – vágott szavába Carlos.

– De csak ott, a háznál jutott eszembe.

– Legalább örült a hírnek? – kérdezte Carlos gúnyosan.

– Nem! – vágta rá Magda dühösen. A férfi vádaskodó szavai felbosszantották.

– Akkor most?

– Mi az, hogy akkor most?

– Lesz esküvő?

– Jaj, Carlos! Kérlek ne légy ilyen! Persze, hogy nem lesz.

A férfi mintha megnyugodott volna. Ráncai kisimultak, vállát is leengedte, egész teste elernyedtt, szomorúan nézett a lányra.

– Mást már nem kell közölnöd vele, ugye?

– Közölni nem. De még tartozom neki.

Carlos ismét felkapta a fejét.

– Mivel tartozol? Hálával?

– Az isten szerelmére, Carlos! Úgy teszel, mintha nem emlékeznel. A kocsit árával.

Carlos elgondolkodott.

Némán álltak az üres szoba közepén. Magdát bántotta a bizalmatlan viselkedés, ugyanakkor lelke mélyén elégtétellel nyugtázta, hogy szavai és tettei nem közömbösek a férfi számára. Carlos őt is félti, meg önmagát is, mint aki nem tud elég körültekintő lenni ahhoz, hogy elkerüljön egy súlyos vagy soha ki nem heverhető csapást.

– Most nincs annyi pénzem – mondta Carlos, még mindig azt fontolgatva, mitévő legyen. – Ha ezt tudom, nem adom fel a pénzt a szüleimnek. Mikor esedékes a következő részlet?

– Egy hónap múlva, de...

– Addigra remélem lesz annyi. Kifizetjük a kocsit. Nem fogsz tartozni neki.

– De, Carlos!

– És együtt visszük el a pénzt neki.

– Csak nem vagy féltékeny?

Carlos arca, akár egy szégyenlős kamaszé, kivörösödött.

– De, az vagyok. Nagyon – ismerte el, és biztatást, kétségeinek eloszlatását várva tekintett Magdára.

A lány elnevette magát.

– Bolond – mondta. Odalépett a férfihez, nyakába borult, szorosán magához húzta, mint egy jóságos anya, aki megbántott gyermekét akarja becézgetéssel, cirógatással visszaédesgetni magához.

– Te quiero – mondta spanyolul, s maga is meglepődött azon, hogy ezt majdnem olyan érzéssel tudta kimondani, mintha magyarul mondta volna: szeretlek.

***

Sötét volt még, mintha túlórázna az éjszaka. Nehéz, hideg cseppekben szemer kélt az eső, és Magda fázósan, sietve hagyta ott az autóját. Esernyőt nem nyitott, a bisztró alig néhány lépés, addig, gondolta, csak nem ázik bőrig. Lehajtott fejjel, arcát védve a hideg esőtől, apró tócsákat kerülgetve szaladt a bisztró ajtajáig. Csak akkor tekintett fel, amikor bedugta kulcsát a zárba, s a kilincsnél fogva tolta befelé az ajtót.

A konyhában égett a villany.

Ösztönösen az órájára nézett, ellenőrizni, vajon késett-e. Nyolc óra sem volt még, a szokásosnál is jóval korábban ért ide, hiszen tudta, négy napos zárva tartás után több dolga lesz, mint máskor.

Bosszúsan gondolt arra, hogy nagybátyja megint megelőzte, mintha nem bizna a pontosságában, kétségei lennének kötelességtudása felől.

Ahogy belépett az ajtón, beszédhangokat hallott. Ijedten megállt, megkapaszkodott az étkező egyik székének támlájában. Kétségbeesetten, nem is remélt támogatást várva nézett körül.

A konyhából kiszűrődő hang nem Sárosié volt.

Rémülten megfordult, sietve indult az ajtó felé, hogy odakintről vagy a szomszéd üzletek valamelyikéből hívjon segítséget a ki tudja milyen szándékkal itt tartózkodó ismeretlen emberek ellenében, amikor meghallotta nagybátyja hangját is.

Felsőhajtott, de a váratlanul rátört idegesség csak nem akart múlni.

Sárosi két másik emberrel tartózkodott a konyhában. Apa és fia lehettek, mert korkülönbségük ellenére is hasonlítottak egymásra, bár az idősebb, hófehér hajú férfi jovialis volt, míg a másik izgága teremtés benyomását keltő fiatalember.

A három férfi egyszerre fordult feléje, amikor belépett a konyhába.

– Jó reggelt – mondta Magda. Tétován megállt a lengőajtó mögött, és kérdően nézett nagybátyjára.

– Az unokahúgom – mondta Sárosi. Összehúzta a homlokát, s közben hosszasan vakargatta kopasz feje búbját. Szemlátomást zavarban volt.

Az idősebb férfi egy atyáskodó, jóindulatot tükröző mosoly kíséretében dörmögött valami köszönésfélét, a fiatalabbik egy élénk hellóval üdvözölte.

– Ahogy mondtam, ő vezeti a bisztrót – szólalt meg Sárosi. – Nagyon megbízható, szorgalmas lány.

Magda még mindig az ajtóban állt, mint aki belépésre felszólító engedélyre vár.

Sárosi arcán ideges rángás futott végig, homloka helyett most a bajszát gyömöszölte.

– Ez az úr Mr. Bingham – mutatott a sötét öltönyt és kigombolt nyakú sárga flanel inget viselő idősebb férfire, majd a fiatalabbik felé bökött. – Robert junior pedig a fia.

Elhallgatott, s csak a másik két férfi sürgető pillantására folytatta:

– Ők veszik meg bisztrót.

– Tessék?! – kérdezte Magda elhülten, mintha rosszul értette volna amit hallott.

Nagybátyja kerülte a tekintetét. Jobb kezét a fiatalabb férfi vállára helyezte, szinte tuszkolta kifelé a konyhából, mint aki rejtegetett titkokról akarja elterelni környezetét figyelmét.

– Te csak végezd, csillagom, a dolgod, majd később mindent elmagyarázok – mondta, s már nyitotta is ki a hátsó ajtót, hogy nagy sietséggel kitessékélje maga előtt a vendégeit.

Magda még mindig nem mozdult. Képtelen volt hitelt adni nagybátyja szavainak. Úgy érezte, elhagyja minden ereje, kiveri a veríték, nehezen lerázható, lidérces álom gyötri.

Elindult, hogy hozzálasson elvégzendő munkájához. Lassú, a nehezen és bódultan ébredőkre jellemző, bizonytalan lépésekkel haladt előre, mint a holdkóros, aki maga sem tudja merre jár. A preparálóasztal mellett elhaladva, csípőjét beleütötte az asztalra szerelt konzervnyitó kiálló karjába. A váratlan fájdalom magához térítette, de még mindig gépiesen végezte dolgát, akár egy beprogramozott robot, amelyik lépésről lépésre, pontosan tudja mit kell tenni. Érezte, hogy agyának valamelyik rejtett sarkában indulatos és fájdalmas gondolatok kavarnak, ám – sírásával viaskodva –

igyekezett e gondolatok útjában álló zsilipet zárva tartani. Következésképpen csak arra figyelt, ami a teendője volt.

Egy óra múlva Sárosi tért vissza, egyedül.

Magda szemében könnyek csillogtak, a becsapott és csúnyán kiátszott emberek reménytelen kétségbeesésével nézett nagybátyjára, aki alsó fogsorával idegesen rágcsálta bajuszát, tekintetét a földre szegezte.

Magda szólalt meg először.

– Azt ígérted, hogy...

– Tudom, csillagom – mondta Sárosi halkán és bűnbánóan maga elé beszélve. – Tudom, hogy mit ígértem, de... Nem tehetek róla. Éva ragaszkodik hozzá.

Felemelte fejét, most először nézett a lányra. Kövérkés arca megviselt volt, kimerültnek látszott, mintha már napok óta viaskodna egy legyőzhetetlen ellenféllel, amelyik lassacskán felemészti minden erejét, s hamarosan arra készíti, hogy – lesz, ami lesz – feladja a harcot. Tagolt, halk beszédét Magda alig értette.

– Próbáltam szót érteni Évával..., de nem hajlandó belátni semmit. Csak hajtja a magáét. Hidd el, nagyon nehéz helyzetben vagyok. Nem tudom, megérted-e?... Egy ilyen hosszú házasságot... még ha nem is tökéletes, nagyon nehéz... és nagy felelőtlenség volna felrúgni... pont öreg korunkra, amikor az embernek legnagyobb szüksége van társra.

Elhallgatott, kereste a szavakat, amelyek megfelelően magyarázzák érzelmeit, sőt, amelyek a várt megértést is kiváltják. Folytatta:

– Éva beteges..., az utolsó néhány hónap nagyon megviselte... és rajtam kívül nincs senkije. Sem itt, sem otthon Magyarországon

– Az a szenyorita viselte meg, ugye?

Sárosi megdöbbsent. Úgy látszott egész testében összezsugorodik, mint a sarokba szorított, minden erejével védekezésre kényszerített vadállat.

– Ezt meg honnan veszed?

– Te magad is mondtad, meg másoktól is hallottam.

Sárosi kirobbant. Eddig gyűjtögetett tartalék energiái felszabadultak. Egy lépést tett Magda felé, nehéz testének súlyával akarva nyomatékosan adni szavainak.

– Látod! Ezzel tesztek tönkre, ti hülye nők! Felültök minden pletykának...

– Tényleg csak pletyka volt? – kérdezte Magda gúnyosan.

Semmi részvétet, semmi belátást nem tanúsított nagybátyja iránt. A férfi most olyan idegennek, szánalmasnak tűnt szemében, akár egy idegen koldus, aki képtelen meggyőzően könyörögni, elhittetni, hogy valóban szüksége van a kért alamizsnára.

– Több megértést vártam volna tőled – mondta Sárosi, hirtelen visszanyerve önuralmát. Felsőhajtott. Reménytelennek vélt minden meggyőzési kísérletet.

– Nos – folytatta az előbbieknél sokkal magabiztosabban –, nem tehetek arról, hogy nem akarod megérteni a helyzetemet. A lényegen ugyan nem változtat, de sok minden egyszerűbb lett volna. Mr. Binghamnek semmi kifogása ellene, hogy továbbra is itt dolgozzál. Tisztességes ember, becsületesen meg fogja fizetni a munkád. Az elmúlt napok alapján arra következtetek, hogy van hova menned, támogatás nélkül is képes vagy a saját életedet élni.

Elhallgatott. Ellenvetésre, tiltakozásra számított, de mindkettő elmaradt.

Magda hidegen, minden érzelem nélkül nézett a nagybátyjára. Megállsz a magad lábán, jutott eszébe.

– Igen – mondta csendesen –, megállok a lábamon. Minden segítség nélkül.

***

A délelőttös műszakra érkező két lánynak szótlánul nyitott ajtót, köszönésüket is csak egy biccentéssel fogadta. Azok rögtön észrevették rajta, hogy valami nincs rendjén, de talán tapintatból, talán mert néhány perc késésben voltak, egyik sem kérdezett semmit. Sietve nekiláttak a munkájuknak, gyors, szinte már kapkodó mozdulatokkal igyekeztek behozni pár perces lemaradásukat.

Magda feltöltötte olajjal a főzőüstöt, ecettel lesikálta a grillsütő lapját, majd kihozott egy fél zsák káposztát a hűtőből. Dereka még mindig sajgott a korábbi ütődéstől, összeszorított fogakkal, kissé bicegve húzta maga után a zsákot.

Kiemelt egy fej káposztát és szeletelni kezdte.

Juanita, aki időközben már végzett a ráháruló rutinfeladattal, odalépett hozzá, segíteni akart, de Magda eltolta.

– Még mindig haragszol rám? – kérdezte Juanita engesztelő hangon.

– Ééén? Miért haragudnék?

– A múltkori ebéd miatt.

Szüksége volt néhány másodpercre, hogy visszapörgesse az eseményeket, s rájőjön, voltaképpen miről is beszél a lány.

– Nem, dehogy! Már el is felejtettem – mondta egy kézlegyintés kíséretében, de nem volt elég meggyőző, mert Juanita nem tágitott mellőle.

– Akkor mi bajod van velem?

– Az égvilágon semmi – mondta, s ez már sokkal hihetőbben hangzott.

– Akkor?

– Akkor mi?

– Úgy viselkedsz, meg úgy is nézel ki, mint aki haragszik az egész világra.

– Eugen eladta bisztrót.

Csendesen mondta ezt, de még a lengőajtónál álló Linda is meghallotta. Azonnal odalépett hozzájuk.

– Miről beszélsz? – kérdezte hitetlenkedve.

– Ahogy mondtam. Eugen eladta bisztrót.

– Mikor?

– Azt nem tudom. Talán a hétvégén, talán már korábban, de reggel itt volt a két új tulajdonossal.

Juanita és Linda egymásra néztek, mindketten a másiktól várták a hallottak megerősítését.

– Ezt nem mondod komolyan! – mondta Linda.

– És akkor velünk mi lesz? – kérdezte Juanita.

Mind a két lány ránézett, tőle várták a választ, a tanácsot, a biztatást.

Magda hallgatott. Szomorúan nézte a két lányt, látta arcukon a meglepetés, a várható bizonytalanság kiváltotta félelmet, és fájdalmasan ironikusnak érezte helyzetét.

Ez a két szerencsétlen teremtés nyilván aggódik a jövője miatt, féltik a munkájukat, csekély, de biztos jövedelmüket, és azt hiszik, hogy ő, a tulajdonos unokahúga tud mondani valamit nekik. Valamit, amitől megnyugszanak, át vagy bét a miheztartás végett, ami eloszthatja kétségeiket, kapaszkodót nyújthat, akár erre, akár arra forduljon sorsuk.

Honnan is tudhatnák, hogy az ő sorsa még bizonytalanabb, hiszen nem csak a munkáját, megélhetését veszítheti el, de itt áll egy szál magában egy idegen országban, idegen emberek között. Honnan is tudhatnák, hogy ő még náluk is kiszolgáltatottabb, s hogy

Eugen – a saját nagybátyja! – hirtelen és gyalázatos döntésével őt még rosszabb és megalázóbb helyzetbe hozta.

– Én sem tudok többet, ezt is csak ma reggel tudtam meg.

Hitték is, nem is. Linda reménykedve kérdezte:

– De a biztrót továbbra is te fogod vezetni?

– Nem tudom. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem.

A két lány kiment az étkezőbe. Hallotta suttogásukat, s tudta, egymás között vitatják meg lehetőségeiket, találgatják ki és milyen lesz az új tulajdonos. A munkával alig haladtak, ám ezzel most a legkevésbé sem törődött. Ő maga is lelassult. Időnként megállt kezében a szeletelőké, elmerengett.

Alig néhány nap leforgása alatt, mennyire megváltozott minden. Milyen boldog volt, amikor Carlos örömmel vállalta Nick helyettesítését! Milyen beleéléssel képzelte akkor, élvezet lesz együtt dolgozni, hiszen Carlost nyilván a három lány is megkedveli majd, s a biztró valóban olyan lesz, mint egy családi vállalkozás. Az ő biztrója!

És most...

Mintha kétségeket szült gondolataira kapna választ, nyílt a hátsó ajtó, a két Bingham lépett be, Sárosi nélkül.

– Mi már ismerjük egymást – mondta az idősebb, fehérhajú úr barátságosan –, hadd lássuk a többieket.

Kimentek az étkezőbe. Magda hallotta, hogy bemutatkoznak, egy pár perc múlva már nevetgélnek is, főleg Linda nevetése volt felszabadult.

Kétségeiket tehát már eloszlatták.

– Átnézem a könyvelést, meg a leltárlistát – mondta az idősebbik Bingham, amikor visszatértek a konyhába, majd nem titkolt büszkeséggel hozzátette: – Komputerezálni fogjuk a papírmunkát. Minden gyorsabb lesz és egyszerűbb. Eugen mondta, bizalommal fordulhatok hozzád, ha van valami kérdésem. Biztos lesz majd néhány. Addig is a fiam segít neked.

Ezzel eltűnt a kis irodában.

Magda összeszorított szájjal nézett utána. Görcs állt a gyomrába. Soha egy perccel sem töltött több időt az irodában, mint amennyi elengedhetetlenül szükségesnek bizonyult, nem szerette a szűk helységet, most mégis úgy érezte, kitértek a helyéből, megfosztották valamitől, ami része volt az életének, s aminek hiányában hatalmas úr keletkezik benne.

Az ifjabbik Bingham szorosán ott állt mellette, utasításra várva, mint egy szorgalmas kukta a szakács nyomában.

– Csak figyelj, ha nem haragszol – mondta ideges és némiképp izgatott mosoly kíséretében. Sugárzott róla a tettekre készség, noha Magda a legcsekélyebb jelét sem mutatta oktatási szándékának. Egy vállrándítással jelezte, csináld amit jónak látsz, úgysem tehetek ellene semmit.

Nem kis meglepetésére, a fiatal férfi nem szorult oktatásra, nem kellett tanítani semmire, már az első pillanatban észrevehető volt alapos gyakorlata. Rövid idő alatt megszokta a számára nyilvánvalóan új környezetet is, és fokozatosan, valamint egyre magabiztosabban vette át Magdától a munkát.

Kezdte magát feleslegesnek érezni, maradék önbizalma is fogyatkozóban volt. Valahányszor a grillsütőhöz vagy burgonyasütő üsthöz lépett, a férfi ott termett mellette, s hol a hűsforogató lapátot, hol a sütőkösarat kapta ki a kezéből. Ilyenkor mindig szerényen, kamaszosan szégyenlős mosoly kíséretében megjegyezte:

– Majd én, ha nem haragszol, hozzá kell szokjak az itteni munkastílushoz.

A váltás idejére már Magda volt az, aki lábatlankodott a szakács mellett, mintha csak Nick körül serénykedne hiábavalóan, bár az ifjabb Bingham kétségkívül barátságosabb, s főleg jóval udvariasabb volt. Kezdett azonban az idegeire menni percenként megismélt kérdéseivel.

– Jól csinálom? Te is így sütöd? Te is így forgatod? – mintha bárki is kételkednék szakértelmében.

Megkönnyebbült, amikor a fiatalember, észrevéve talán kedvetlenségét és kényszer szülte tehetetlenségét, felajánlotta, hogy az esti műszakot ellátja egyedül, nyugodtan menjen csak haza. Úgy eleve hamarabb hozzászokik mindenhez, ha magára hagyják.

Juanita már elment, Kitty vette át a kiszolgálást és a gyér forgalmú étkező feletti ügyeletet. Azt hitte Linda is távozni készül, ám legnagyobb meglepetésére a lány odapenderült az ifjabbik Bingham elé, és legcsábosabb mosolyával az arcán megkérdezte:

– Itt maradhatok? Nincs ugyan nagy forgalom hétfő este, de az első nap talán kapóra jön valaki, aki mindennek régóta tudja a helyét, és persze a vevőket is ismeri.

Az igenlő válaszon már nem is csodálkozott. Elköszönt a másnapi viszontlátásig, keresztülment az étkezőn, és kilépett a bejárati ajtón.

Az ajtó előtt még megállt egy pillanatra, visszatekintett, aztán lehajtott fővel, mint a gazdája által kiebrudalt hűséges kutya, kullorgott az autójához.

***

Kihúzták lába alól a talajt. A biztró immár nemcsak, hogy nem az övé, de olyan munkahellyé is vált, ahova kényszeredetten és vonakodva megy dolgozni, ahol semmi élvezetet vagy örömet nem nyújt a munka, csak a szükségszerű megélhetést biztosítja. Ráadásul szertefoszlott reményeinek kínpadja lett, amire minden nap felfeszítik majd, hogy darabokra tört álmainak szilánkjeival gyötörjék.

Nem tudott tárgyilagos lenni a két Binghammal szemben, hiába győzködte magát, talán rendes emberek, jólelkű munkaadók, akik nemcsak megfizetik, hanem meg is becsülik a munkáját lelkiismeretesen elvégző alkalmazottat. Csak az ellenséget volt képes látni bennük, holott – s ezt is hiába igyekezett megértetni önmagával – ők sohasem válnak tulajdonossá, ha nagybátyja betartja adott szavát, azaz nem is adott szavát, pusztán ígéretét, és nem adja el feje fölül azt, amit egyszer már az ő kezébe helyezett.

Az utcák, amiken végighajtott, a kocsí ablakából tekintve úgy tűntek, akár a filmvászonra vetített gyorsan elsuhanó és régi, egyes érzelmeket kiváltó képek, mintha egy moziban ülve nézné ezt az ismerős és most mégis olyan távolinak, idegennek tetsző tájat.

Haza kell mennem – gondolta –, szégyenszemre, csalódottan.

Haza, igen, de hova haza?

Felvetve ezt a lehetőséget, egy pillanatra felvillant előtte az otthon képe, és ez is csak csalódást okozott. Azt a régi otthont, amit három hónappal ezelőtt maga mögött hagyott, ugyanúgy nem a saját otthonának látta, mint ahogy Sárosiék házát sem, ahol mindig is csak vendégnek érezte magát. Hiába idézte fel gyermekkorának egyes képeit, történéseit, hiába fűzte megannyi emlék ahhoz a lakáshoz, amelyikben felnőtt, s amelynek ismerte minden zegézugát, a szálak elszakadtak. Onnan is kitűrték, mint a biztróból.

Saját maga főzte levesét kanalazhatja most apránként, keserű szájjal. Hiszen, ha annak idején nem unszolja édesanyját, hogy mozduljon ki a lakásból, és kezdje végre élni önálló saját életét, ha nem fizeti be őt arra az olaszországi társasutazásra, amelyiken megismerkedett Bagi Kálmánnal, akkor most valószínűleg nem lenne itt; ő lenne otthon kettejük kis lakásában, az anyja mellett, Kálmán helyett. És ha nem ismerkedik meg Carlosszal, vagy leg-

alább távol tartja magát a férfitől, akkor nem vonja magára Éva haragját, sőt, nem is haragját, de elvakult gyűlöletét, akkor most övé lenne a biztró, s elmondhatná, hogy minden álma teljesült.

Csak és kizárólag önmagát hibáztathatja.

Ebbe azonban nem tudott belenyugodni. Ha bűnt követett volna el, most jogosan mondhatna ítélete önmaga felett. Ámde miért bűn az, ha valaki egy kicsivel többet akar, mint amennyit eddigi sorsa juttatott neki? És miért jár büntetés azért, hogy valaki akaratán kívül szerelmes lesz, elfogadja a felkínált boldogságot és nem hajlandó mérlegelni szerelme esetleges következményeit?

Soha senkitől nem akart elvenni, eltulajdonítani semmit. Senki-nek nem akart az útjába állni, senki életét nem akarta befolyásolni. Az ő életének folyását – akarva, akaratlanul – mégis mások határozzák meg. Az édesanyja, saját és megérdemelt boldogságát keresve. Bagi Kálmán, anélkül, hogy ártani akarna neki. Éva gyűlölete, amelyet nem is ő személyesen váltott ki belőle. Nagybátyja aljassága, gerinctelensége, fondorlatos önzése.

Kijátszották és magára maradt.

Rálépett a gázra, mintha nagyon sürgős dolga kerekedne, el kellene érnie valamit, amit nem szabad elmulasztani, mert...

Carlos!

Az egyetlen lény – akit valójában még nem is ismer igazán, akihez nem fűzik régi emlékek, akihez még nem köti ezer szállal a közös múlt –, aki mellette, érte, és nem ellene van.

A férfi már várta, örömmel és dagadó büszkeséggel.

Az előző este még üresen tátongó nappali sarkában televízió állt üvegajtós kis szekrényen, szemben vele a falnak tolva fekete műbőr huzatú heverő, előtte üveglapos, kovácsoltvas dohányzóasztal.

A várható meglepetés remélt öröme leolvadt Carlos arcáról, amikor meglátta Magdát.

– Mi történt? – kérdezte rögtön, őszinte aggodalommal.

– A nagybátyám eladta a biztrót – mondta Magda, és olyan két-ségbeesetten, reménykedve nézett a férfire, mintha tőle várná, hogy mindent visszafordítson, meg nem törtéنتté tegyen.

Carlos hirtelenjében nem fogta fel, amit hallott.

– Hogy-hogy eladta?

– Úgy, ahogy mondom. Eladta a fejünk fölül. Ma reggel ott volt az új tulajdonosokkal.

Alighogy kimondta, előtört belőle minden sérelme. Zokogva borult Carlos vállára, aki teljesen megfélemezve a tervezett meglepe-

tésről, magához húzta, simogatta, spanyolul dünnyögött csillapító szavakat.

Magda még mindig szipogva, elcsukló hangon mesélte el ami aznap történt. Carlos figyelmesen, szótlánul hallgatta végig.

– Emiatt ne keseredj el – mondta, amikor Magda elhallgatott és kisírt szemekkel, várakozva tekintett fel rá. – Megleszünk a bizstró nélkül is.

– Ez akkor is aljas dolog volt.

– Az – mondta Carlos –, de nem mindenki rokkan bele az őt ért tördőfésbe. Könyörögni senkinek nem fogunk, és megalázkodni sem. Egészségesek vagyunk és fiatalok. Minden nap akad valami új lehetőség, valamelyiket csak megragadjuk. Nem kell félned semmitől, bizstró nélkül is mienk a világ. Nekem van munkám, és ha nem lesz, majd szerzek másikat. Van egy otthonunk...

Magda csókkal tapasztotta be a férfi száját. Minden kétsége, bizonytalansága eloszlott, azt hallotta, amit szíve szerint hallani akart. Hogy nincs egyedül. Hogy van, akire a legmesszebbmenőig számíthat, tartozik valakihez, és valóban, úgy ahogy Carlos mondta, még otthona is van.

A vigasztaló szavakat követően most már ő is lelkesen vette birtokba az új szerzeményeket. Néhány perc múlva már táncolt, mint egy önfeledt csitri, aki életében először lépett bálterembe. S közben nevetve hangozatta:

– És ez csak a mienk. Egyes egyedül csak a mienk. Nincs Miguel, nincsenek rosszindulatú rokonok, csak mi ketten vagyunk. És ez csak a mienk.

***

Reggel összevesztek.

Amikor Carlos kijött a fürdőszobából, indulásra készen, Magda is felkelt az ágyból, elfoglalni helyét a zuhany alatt.

– Alhatnál még nyugodtan – mondta Carlos.

– Hogy alhatnék? Kilencre nekem is be kell érni.

A férfi a nappaliból fordult vissza. Megrökönyödve állt az ajtóban.

– Hogy-hogy? Arról volt szó, hogy a bizstrónak vége.

– Vége. Nem a mienk, de attól még dolgoznom kell valahol, a pénzre szükség van, és egyelőre más nincs.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Carlos felháborodottan. – Azok után, amit veled tettem...

– Az a nagybátyám volt. Az új tulajdonost nem hibáztathatom.
 – Új vagy régi tulajdonos, mindegy. Egy húron pendülnek.
 – Nem hagyhatom ott őket minden szó nélkül.
 – Mert úgy nem tisztességes? Ők hogy viselkedtek veled szemben?

– Akkor is...

– Semmi akkor is – csattant fel Carlos ingerülten, eltorlaszolva a hálószoza ajtaját, mintha testével akarná megakadályozni Magda távozását. – Tudasd velük telefonon, hogy ne számítsanak rád.

Magda ingadozott. Tudta, hogy kinszenvedés lesz ledolgozni a napot. Bármit tesz, bárhova nyúl, minden csak azt juttatja eszébe, ehhez már semmi köze. Ám ennél is jobban tartott a lányok sajnálkozó pillantásaitól. Linda szeméből már tegnap is kiolvasta a szánalmat, márpedig ezt a legnehezebb elviselni.

Csakhogy kötelességtudás, megbízhatóság is van a világon. A becsületes eljárás az lenne...

– Ilyenkor még nincs ott senki. Hiába is telefonálnék.

– Próbáld csak meg!

Carlos kikísérte a konyhába a telefonhoz. Leemelte a kagylót, és a kezébe nyomta.

Remegett a keze tárcsázás közben. Erre nem volt felkészülve, nem tudta pontosan mit kell ilyenkor mondani, félt, hogy dadogni, hebegni fog. De a telefonkagylót senki nem vette fel a bisztróban.

– Nem baj, akkor sem mégy be! – mondta Carlos ellentmondást nem tűró hangon, egy kicsit még ingerülten is. – Majd felhívod őket később.

– És mit mondjak?

Carlos elképedt.

– Azt, hogy vége. Nem mégy dolgozni, ne számítsanak rád, és kész.

– És ha mégis kérik? Legalább addig...

– Ne kérjék! De ha kérik és erőszakoskodnak, akaszd rájuk a kagylót. Abból majd megértik hányadán állnak veled.

A férfi odalépett hozzá, átkarolta és megcsókolta. Megsimogatta az arcát, aztán bátorítón mondta:

– Légy határozott. Boldoguljanak a bisztróval nélküled. Nem mégy be személyesen, ugye? Semmiféleképpen. Megígéred?

Határozatlanul bólintott, de már tudta, be fogja tartani ígését.

A felmondás sokkal simábban és gyorsabban zajlott le, mint ahogy azt elképzelte. Hangjából ítélve az ifjabbik Bingham válaszolt

a hívására. Végighallgatta Magdát, aki nagyon igyekezett összefüggően és érthetően beszélni, bár úgy érezte, hazugságra kényszerülve elakad a szava. Mert – csakhogy valami elfogadható indokkal álljon elő – azt mondta, talált magának másik munkát. Az ifjabb Bingham tudomásul vette, egy szóval sem igyekezett őt lebeszélni. Mindössze annyit mondott, ráadásul nem is ridegen vagy kimérten, hogy sok szerencsét.

Örült, amiért nem kellett magyarázkodni, mégis csalódott volt. Titkon remélte, marasztalni fogják, szükség van rá. Noha elérte, amit akart, hiúságát bántotta a válasz.

Nem találta helyét. Fel és alá járkált a lakásban, úgy érezte, tétlenségre van ítélve, és ettől az érzéstől még akkor sem tudott szabadulni, amikor hozzáfogott takarítani, rendezkedni, hogy két, többé-kevésbé mégiscsak hanyag férfi után rendbe szedje, otthonossá varázsolja a lakást. Délig a konyhát takarította. Kirámolt mindent a konyhaszekrényből, nedves ruhával letörölte a polcokat, alaposan elmosott minden edényt, tányért, poharat.

El is fáradt mire végzett a konyhával, s most megint csak azon járt az esze, ha estére, de legkésőbb holnapra befejezi az alapos takarítást a fürdőszobában meg a két szobában is, nem marad semmi dolga. Irtózott a semmittevéstől.

Készített magának egy szendvicset, s miközben jövője körül forogtak a gondolatai, latolgatva esélyeit egy másik munkára, eszébe jutott, hogy édesanyját is illenék tájékoztatni megváltozott körülményeiről.

Feltárcsázta a magyarországi számot.

Bagi Kálmán vette fel a kagylót, örömmel üdvözölte, és már mondta is: várj, máris adom anyádat.

Édesanyja még köszönésre sem hagyott időt neki.

– Drága kislányom! Miket hallok rólad? Hogy tehetsz ilyet? Tönkre akarod tenni az életedet?

– De anyukám! Miről beszélsz?

– Beszéltem Jenővel a hét végén. Ő mondta, hogy összeálltál egy csikánóval...

Indulatosan közbevágott:

– Igen. És azt nem mesélte el, milyen aljas módon kitolt velem?

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Hogy? Azt ígerte, átadja nekem a bisztrót. Meg is egyeztünk. Dolgoztam is, mint egy állat, hogy mindent megtanuljak, ne valljon

velem szégyent, jó vezetője legyek annak kócerájnak. Ő meg sutba vágva az ígérését, eladta másnak az üzletet.

– Mert oda akartál vinni egy csikánót...

Magda kikelt magából. Semmivel sem törődve kiabált az anyjával. Életében először. Soha nem veszekedtek, soha nem hangzott el közöttük egy hangos szó. De most!

Ez a hihetetlen igazságtalanság, hogy saját édesanyja őt okolja Éva gyűlölete, nagybátyja elvetemültsége miatt, végtelenül felháborította.

– Tudod te miről beszélsz? Egyáltalán, tudod, hogy mi az a csikánó?

A vonal másik végéről elbizonytalanodott választ kapott.

– Olyan, mint a cigány vagy a néger. Éva szerint még rosszabb...

– Hogy mondhatasz ilyen zöldségeket! És különben is. Mit számít, hogy valaki cigány, néger, kínai vagy mit tudom én, ha egyszer becsületes, jóra való ember, és ha szeretem.

– Jaj, kislányom! Nem úgy van az. Te még nem ismered az embereket...

– De már kezdem megismerni! Mondjuk éppen a saját nagybátyámat, aki pedig fehér, mint a patyolat.

– Ők csak jót akartak neked.

– Köszönöm az ilyen jóságot.

– Mégis... kislányom, kérlek... azt a csikánót jól gondolt meg, hidd el...

– Meggondoltam!

És dühösen lecsapta a kagylót. Rögtön meg is bánta. Már azon volt, újból telefonál, de feltámadt benne a dac, a büszkeség legyőzte a kísértést.

Carlosra gondolt, meg arra, hogy senki, még tulajdon édesanyja előtt sem fogja mentegetni, vagy bizonygatni emberségét.

Csikánó?

Mit számít, még ha hottentotta is. Sehol nem vallana szégyent vele, nem analfabéta, nem léhűtő, nem bűnöző. Vajon Carlos szülei hogy vélekednének őrá? Ők mit mondanának? Vigyázz fiam, ne add össze magad egy gringóval! Vagy a gringót csak az amerikaiakra használják?

Hogyan fogadnák őt Carlos szülei, ha most betoppannának hozzájuk, hova is? Zivatanevo? Valami hasonló. És az ő édesanyja hogyan fogadná Carlost? Ha meglátná – életben, hús-vér valóságban – a csikánót? Vajon megváltozna-e a véleménye? Az a vélemény, amit

mások alakítottak ki benne, aminek semmilyen valóságalapja nincs, ami tulajdonképpen nem is vélemény, csak Éva hisztériája nyomán kialakult előítélet.

Nos, anyukám, ha már más amúgy sem, te se aggódj miattam. Jó kezekben vagyok.

A csikánónál.

***

A hét közepén elmentek nagybátyjáék házához, elhozni ruháit, bőrröndjeit, és minden egyéb holmiját. Sárosiék természetesen nem tartózkodtak otthon. Carlos hiába akart segíteni, Magda megkérte maradjon a ház előtt, a földbe szúrt "eladó" feliratú tábla mellett. Úgy vélte, esetleg törvényellenes dolog, amit cselekszik, de nem tehetett mást. Azzal nyugtatta magát, mint Sárosiék hivatalos vendégének mégiscsak jogában áll elhozni azt, ami az ő tulajdona, s amire feltétlenül szüksége van. Nem várhat addig, amíg nagybátyja vagy Éva előkerül. Carlos viszont idegen a házban, és azt nem akarta, hogy a férfinak bármi kellemetlensége támadjon miatta.

A költözködést követő napokban végleg berendezkedett új otthonában. S bár sohasem csinálta, még a lakás kifestésére is vállalkozott. Carlosnak csak a kevés bútort kellett elmozdítani a helyéről, s napközben, mialatt a férfi dolgozott, ő a falakat hengerelte. Igyekezett alapos és tiszta munkát végezni. Gondosan ügyelt minden mozdulatára, nehogy összemaszatoljon bármit is. A festés három napig tartott. Elégedett volt a végzett munkával, de még nagyobb örömeire szolgált Carlos dicsérete.

A következő hétvégén kibéreltek egy szőnyegtisztító gépet. A nehéz, ormótlan masina kezelése Carlosra hárult. A kis lakás szőnyegpadlójának tisztítása egy délelőttöt vett igénybe, s noha a tisztítószer meg az ügyes szerkezet sem volt képes újjávarázsolni az évek során kitaposott és megkopott szőnyeget, szálaiból a tisztaság illata áradt éppúgy, mint a frissen festett falakról.

Egy üveg chilei borral ünnepelték meg a lakás újjászületését.

Magda boldog volt, ez a boldogság azonban csak néhány napig volt maradéktalan. A festést és a takarítást követően alig akadt tennivalója, és a tétlenség kezdte éreztetni hatását, mint egy lassan terjedő, gyilkos kör.

Egyre többet gondolt a jövőjére, amelyben Carlos volt az egyetlen kapaszkodó. Minden más, mint a tiszta eget elborító viharfelhő tornyosult fenyegetően föléje. Pénze fogytán volt – nem engedte, hogy

mindenért Carlos fizessen –, égetően szükségessé vált egy munka-lehetőség előteremtése. Újonnan szerzett tudására és friss gyakorlatára alapozva felkeresett néhány kisebb éttermet, de mindenhol elküldték, holott sok helyütt az ablakban lógott a felvételt hirdető tábla. Most érezte, most tanulta meg, milyen nehéz hivatalos, érvényes okmányok nélkül és ismeretség hiányában boldogulni. Először még azt hitte akcentusa miatt idegenkednek tőle, ám Carlos hamar felvilágosította, ajánlás nélkül senki sem fogja felvenni. Munkavállalási engedély híján, azt sem tudván róla, kicsoda és honnan jött, egyetlen tulajdonos sem vállalja a kockázatot, amely illegális alkalmazásával jár. A férfinak végül sikerült megnyugtatni őt, mondván, egy mexikói ismerőse pár nap múlva felveszi majd az éttermébe mosogatni.

Aggasztotta bizonytalan helyzete is. Carloshoz örömmel megy férjhez, akár holnap, de a férfi is illegálisan tartózkodik az Egyesült Államokban, s noha az esküvő hivatalosan összekötné őket, jogi helyzetüket nem oldaná meg. Az esetleges kitoloncolásnál is jobban félt attól, hogy elszakíthatják őket egymástól, Carlosnak Mexikóba, neki pedig Magyarországra kell távozni. Ettől való félelme meghatározódott, amikor ismét hiába várta menstruációját. Az első hónapban még sikeresen áltatta magát: nem ritkaság, hogy egyszer kimarad, sok nővel előfordult már ilyen. Most azonban már bizonyos volt terhessége felől.

Hogyan viszonyul majd ehhez Carlos?

Amennyire megismerte, valószínűleg örömmel. Mégsem volt erről száz százalékgig meggyőződve. Feltörtek benne régi emlékei. Wágner Béla, valahányszor a gyermekszülés eshetősége szóba került közöttük, minden alkalommal hevesen tiltakozott. Ellenkezését azzal indokolta, hogy egy gyerek komoly felelősséggel jár, előbb lakást, otthont kell biztosítani. Hiába hivatkozott arra, ha szűkösen is, de lakhatnának a szülőknél addig, míg lesz majd saját lakásuk, hiszen nem ők lennének az egyedüliek, akik a szülőkkel közös fedél alatt kezdik a családalapítást. Wágner Béla hajthatatlan maradt, mondván, az kényelmetlen is lenne meg felelőtlenség is. A gyerekekkel szemben.

Amikor Carlos este hazajött, kivárta, hogy elfogyassa vacsoráját és kényelmesen elhelyezkedjen a heverőn. Előbb megigazította a heverő háttámláját, letörölte a dohányzóasztalt, kiszaladt a konyhába hamutartóért, rágyújtott egy cigarettára, s csak azután telepedt le ő maga is a férfi mellé.

- Mondd Carlos – kérdezte –, te szeretnél gyereket?
- Két fiút és két lányt – válaszolta a férfi nevetve.
- Komolyan kérdem.
- Miért gondolod, hogy nem komolyan válaszoltam?
- Nevettél, mintha ez vicces lenne.
- Nevettem, persze. Örülnék négy gyereknek.

Fellélegzett. Feszültsége felengedett. A meglepetés így már nem vált ki megdöbbenést. Mélyet szívott a cigarettából.

– Egy már úton van – mondta halkán, és Carlosra szegezte tekintetét.

A férfi arca megnyúlt, szemei kikerekedtek.

– Komolyan mondd?

– Igen.

– Mióta tudod?

– Egy hónapja sejtem. Most már biztosan tudom.

– Miért nem mondtad eddig?

– Nem akartalak megijeszteni...

– Megijeszteni? Miért? Ördögöt fogsz szülni?

– Bolond! Ha így jobban hangzik, nem akartalak hitegetni, míg...

– És most nem hitegetsz?

– Nem, most nem. Most már biztos.

Carlos közelebb húzódott hozzá. Két tenyerébe fogta Magda arcát, száját a homlokára nyomta.

– Santa Magdalena! – mondta áhitattal. – Angyal vagy. Fiú lesz vagy lány?

– Honnan tudjam?

– Mit szeretnél?

– Nekem mindegy..., de talán fiút.

– Az lesz! Meglásd, az lesz. Egy aprócska hétördög.

Odakint eleredt az eső. A szél, noha nem volt erős, mégis az ablakhoz verdeste az ólmos vízcseppeket, mintha apró kavicsokat szórnanak az ablaküvegre.

Carlos felállt, odament az ablakhoz és kitekintett. Amikor megfordult, gondterhelten nézett Magdára.

– Az éjszaka fagyni fog – mondta. – Holnap biztosan nem dolgozunk. Ha ilyen marad az idő, akkor jó néhány napig ide leszek lánccolva.

– Hozzám – mondta Magda.

– Az a jó benne. A rossz meg az, hogy nem fizetnek. Haladéktalanul utána kell járjak egy megbízhatóbb állásnak. Nyáron ez nagy-

szerű, sokat lehet túlórázni, de most tél van, ráadásul elég csúnya tél.

– Az a barátod megígérte, hogy engem is...

– Terhesen akarsz dolgozni?

– Nem vagyok hímes tojás. Öt hónapig még nyugodtan dolgozhatok. Két vagy három hónapig még meg sem látszik rajtam. Addig is több pénzt keresünk. Nem tudom, mennyibe kerül itt Amerikában egy szülés, de biztos nem olcsó.

– Ha érzed, hogy megmozdul, nem dolgozhatsz tovább.

– Jól van na! De addig igenis akarok dolgozni – mondta Magda. – Tényleg felvesz?

– Megígérte.

– Tudja, hogy nincsenek papírjaim?

– Tudja. Mások is dolgoznak nála feketén.

Magda újabb cigarettára gyújtott. Lehunyta szemét.

– Nem fél, hogy megbukik?

– Neki nem lesz semmi baja, legfeljebb egy bírságot sóznak a nyakába. Kifizeti és minden megy tovább.

– És az alkalmazottak? Úgy értem, akiket elkapnak?

– Ha balszerencsájük van, kitoloncolják őket.

– Ettől félek. Nekünk sincsenek meg a szükséges papírjaink.

– Nem kell félned. Nem razziáznak naponta. Baj többnyire akkor van, ha valaki feljelent, vagy ha egy cég tömegesen alkalmaz illegális bevándorlókat. Előfordul, de nem jellemző.

– És ha mégis?

– Nem hiszem...

– De ha mégis – erősködött Magda. – Ha kiutasítanak bennünket innen, akkor el is szakadunk egymástól.

– Miért szakadnánk? Jössz velem Mexikóba.

Magda elmerengett. Elnyomta cigarettáját a hamutartóban. Nézte a férfit, nyugodt mosolyát, a lényéből áradó magabiztosságot.

– Jó lenne mégis itt maradni – mondta halkan.

– Ne aggódj! Sokáig fogunk itt élni. A gyerek már amerikai állampolgár lesz.

– A kis Carlos?

– Vagy a kis Magdaléna.

***

Reggelre eltűntek a komor felhők az égről, nyomukat csak a mindent beborító jégpáncél jelezte. A fák ágait csillogó gyöngyszemek

húzták le majdnem a földre, s egy-egy jégtükörről vakítóan verődtek vissza a téli nap erőtlen, de fényes sugarai. A villanyvezetékek megerezzkedtek a rájuk tapadó jég súlyától, s némelyik, nem bírva el a ráarakódó terhet, leszakadt, oldott kötélként lógott a földre. Néhány helyen olvadni látszott a vékony jégkéreg, parányi tócsák keletkeztek, mint lécek a befagyott tapon.

A leszakadt vezetékek miatt sokfelé megszűnt az áramszolgáltatás, így azon a környéken is, ahol Carlosék laktak.

Az elektromos klímaberendezés még az éjszakai órákban leállhatott, az ablakokat zúzmara lepte el, a vékony, rosszul szigetelt falak nem tudták megőrizni az esti meleget. A szoba levegője, ha nem is dermesztő hideg, de fogvacogatóan hűvös volt.

Dideregni kezdett amint kilépett a takaró jótékony védelme alól. Sietve kapkodta magára a keze ügyébe kerülő ruhadarabokat, s felöltözve ment a fürdőszobába.

– Nincs áram – mondta az ágyban fekvő Carlosnak a fürdőszobából kijövet. – Meg fogunk fagyni. Ráadásul még egy kávé sem tudunk meginni.

– Iszunk majd valahol, ott meg is melegsünk. Csak nem szűnt meg az áramszolgáltatás az egész városban – válaszolta Carlos. Ő is kiugrott az ágyból. Magda a nappali heverőjén gubbasztva várta míg elkészül.

Szerencséjükre a szomszéd valamivel előrelátóbb volt náluk, s az erkélyfolyosót meg a falépcsőt leszórta sóval. Még így is vigyázni kellett minden lépésre, a jég borította fakorlát sikamlós felülete nem biztosított kapaszkodót. Magda meg is csúszott az utolsó lépcsőfokon, s talán még kezét is kitöri, ha Carlos el nem kapja időben.

A férfi első sebességben tartotta a kis teherautóját, amelynek fára még így is meg-megcsúszott a jeges, ám szerencsére néptelen úton. Kiérve a Peters Creek Parkway-re, megnőtt a forgalom, annál is inkább, mert az útnak egy hosszú szakaszán nyitva voltak az üzletek, áramszünet nem bénította működésüket, s a környék áram nélkül maradt lakosai mind idetódultak. A kiszemelt étterem parkolóját nem szórták fel sem homokkal, sem sóval. A bejáratot, akár az ügyetlen korcsolyázók, imbolyogva, csúszkálva közelítették meg.

Odabent jóleső meleg fogadta őket, de még az elfogyasztott tojásos szendvics után is jó volt megmarkolni a gőzölgő kávéscsészét. A forró kávétól átmelegedtek, hideg riasztotta jókedvük visszatért.

– Itt fogunk ülni egész nap? – kérdezte Magda a kávéját szűr-csölgetve. – Mert otthon megvesz minket az isten hidege.

– Nem tart sokáig – mondta Carlos.– Láthattad amerre jöttünk, az elektromos művek emberei serényen dolgoznak mindenütt. Dél-utánra már nálunk is lesz áram.

– És addig?

– Addig, ha van kedved, elmehetünk a Hanes Mallba, ott leg-alább mászkálhatunk, és meleg is van.

– Menjünk! – tápáskodott fel Magda a székről.

Kifizették a számlát, és elhagyták az éttermet. Magda a férfibe karolva, óvatosan csúsztatta egyik lábát a másik után, vigyázva, el ne essen a síkos járdán. Lassan haladtak a kis teherautó felé, figyelmüket a földre irányítottak, szemükkel kísérték minden egyes lépésüket.

Váratlanul egy kéz nehezedett hátulról Magda vállára, érezte az ujjak szorítását. Egy pillanatra azt hitte, Carlos kapaszkodik belé, de rögtön rájött, az lehetetlen, hiszen ő csimpaszkodik a férfi jobbkarján.

A szorító ujjak hátrafelé húzták.

Elengedte Carlos karját és megfordult.

Nick állt vele szemben.

Sötét, szűrös szemei zavarosan fénylettek, sápadt, sovány arca indulattól feszült. Amint Magda megfordult, levette válláról a karját, felhúzta, mintha csipőre tenné. Terpeszben állt, szétvetett lábaival magabiztosan a jeges aszfalton.

– Te piszok ringyó! – sziszegte habzó szájjal. – Minek kellett idejőnnöd? Hogy tönkre tegyél mindent? Hogy megrontsd az életemet?

Magda szóhoz sem tudott jutni a meglepetéstől.

– Kitértél a bisztróból! El akartad happolni előlem! Most boldog vagy, te szuka? A tied se lett, meg az enyém se! Túrtem, robotoltam a semmiért. Mindent tönkretettél!

Az utolsó szavaknál előrelépett, keze a magasba lendült. Magda tiltakozásképpen, egyúttal védekezően is maga elé emelte jobbkarját, hátrálni kezdett a támadásba lendülő férfi elől.

Közben Carlos is felocsúdott és Nick elé lépett, útját állva az egyre indulatosabb támadónak.

– Takarodj innen, piszkos csikánó! Ez nem a te dolgod! – kiáltotta Nick, és heves lendülettel arrébb akarta taszítani az útjába kerülő embert. Carlos kísérletet tett, hogy lefogja a ráemelt kezét, de Nick félrenyomta a karját, és testének teljes súlyával vetette magát

a szembenállóra. Carlos hátrahőkölt, felső testét fejével együtt hátrahúzta, lábát is hátrébb akarta csúsztatni, amikor Nick kirobbanó dühének minden erejével meglökte.

Carlos elveszítette egyensúlyát, kicsúszott lába alól a talaj. Karjait hátravetette, támasztékot találni a földön, de még mielőtt bármelyik karja elérte volna a talajt, beleverte fejét a mellettük parkoló teherautó vontatóhorgába.

Magda tehetetlenül nézte Carlos zuhanását, a hangos koppanásra ijedten emelte arca elé a kezét, mintha szemeit akarná eltakarni a borzalmas látvány elől.

Carlos élettelenül feküdt a jeges aszfalton. Jobbkarja háta alá csavarodott, feje félrebillent.

Nick is megrettent saját cselekedetétől, s néhány másodpercig Magdával együtt a döbbenettől bénultan nézték a mozdulatlan testet.

Aztán Magda meglátta a Carlos feje körül terebélyesedő vértócsát.

Felsikoltott.

A tettétől elszörnyedő és apró lépésekkel hátráló Nickkel mit sem törődve hajolt le Carloshoz. Megcsúszott a jégen, érezte, hogy meg-rándul a bokája. Felszisszent, de nem próbált felállni, az aszfalton kúszott tovább Carlos közelébe. A férfi homlokára helyezte tenyerét, s közben folyamatosan és kétségbeesetten szólongatta:

– Carlos! Carlos!

A férfi szeme csukva volt, nevének említésére, de még arra sem reagált, hogy Magda gyengéden megrázta a vállát.

A rémülettől eltorzult arccal fordult Nick felé, tőle remélve segítséget, de Nick időközben eloldalgott tettének színhelyéről.

Valaki azonban megláthatta mi történt, riaszthatott másokat is, mert három férfi közeledett sietős, csúszkáló lépésekkel feléje. Az egyik felsegítette Magdát, míg a másik kettő Carlos fölé hajolt.

– Nem szabad megmozdítani – mondta a férfi, s erőnek erejével húzta el a lányt Carlos közeléből. – Az csak rosszabb, talán még árthat is vele. De már telefonáltunk a mentőknek, hamarosan itt lesznek.

A szírenázó rendőrautó előbb ért oda, mint a mentők. Az autóból kiszálló rendőrt Magdához irányították.

Akadozva, elcsukló hangon mondta el mi történt, s közben le nem vette szemét a földön fekvő testről, magában rimánkodva: mozduljon meg, adjon életjelt magáról.

Megérkezett a mentőautó is. A mentős legények villámgyorsan hordágyra fektették Carlost, betolták a furgonba, s Magda már csak azt látta, hogy a mentőautó éktelen szirénázással, villogó vörös lámpákkal elhagyja az étterem parkolóját.

Megfordult, futni akart a mentőautó után, de a rendőr visszafogta. Önkívületben próbálta kiszabadítani magát a férfi szorításából. Kérve-könyörögve magyarul kiáltott a rendőrrre:

– Engedjen el! Nekem ott van a helyem mellette!

A tagbaszakadt férfi nem értette, de anélkül is tudta a lány szándékát. Mondott valamit az időközben köréjük sereglett rendőrök egyikének, aki gyengéden megfogta Magda karját és húzta magával. Ösztönösen, a félelemtől, s talán a nem érzett hidegtől is reszketve, remegve követte a rendőrt. Akkor tért úgy ahogy magához, amikor már bent ült a rendőrautóban, s érezte, hogy a járőr kocsi meglődül vele.

– Hova visz? – kérdezte rémülten, egy tiltakozó mozdulatra emelve fel kezét.

A rendőr komoran válaszolt.

– A barátja után. A kórházba.

Aztán egy kórházi folyósón találta magát.

Nem emlékezett rá, hogy került ide, érzéketlenül hagyta magát vezetni kísérője által.

Leültették egy fotelbe. A rendőr nem tágitott mellőle, s egy szemvillanásnyi időre felrémlt benne, hogy őrizetbe vették, mintha ő lenne felelős a történetekért, de most ezt sem bánta, örült, hogy valami – ha mégoly némán és ijesztően is – ott áll mellette.

Magába roskadt, kezeit tördelve idegesen, és csak egyetlen gondolatra volt képes összpontosítani: istenem, csak semmi komolyabb baja ne legyen! Istenem! Ugye csak a feje tört be, néhány öltéssel összevarrják, és azután...

Arra már nem mert gondolni, mi fog történni azután.

Egy közeli ajtó nyílására felkapta fejét, reménykedve nézett a kitérülő ajtó felé, arra számítva titkon, hogy Carlos fog kilépni rajta. Turbánosan, fájdalomtól sajgó arccal bár, de épen, egészségesen.

Egy fehérköpenyes, megviseltnek látszó orvos lépett ki a helységből, és intésére a fekete rendőr ellépett Magda mellől. Az ajtó előtt beszélgettek visszafojtott hangon.

Aztán az orvos meg a rendőr ott álltak előtte.

– Koponyalapi törés – mondta az orvos fakó hangon. Magdára nézett, és nagyon szomorú volt. – Sajnos már nem tudtuk megmenteni.

***

A rendőr szállította haza. Még a kórházban megkérdezte tőle, hol lakik. Nem tudta megmondani a címet. A házszámra nem emlékezett, sohasem figyelte meg, s az utca neve sem jutott hirtelen eszébe.

– Akkor majd mutassa az utat – mondta a rendőr, aki még akkor sem vesztette el türelmét, amikor Magda kétszer is elbambult, elfelejtett szólni, mikor, merre forduljanak.

A kórházban erős nyugtatót erőszakolt rá az orvos, amitől teljesen közönyössé vált, agya is tompa lett, akaratlanul is rábízta magát a néger rendőrré.

A lakásba érve a rendőr leültette, és Magda – mialatt kísérője körbejárta a lakást – mereven ült a heverőn, a szemközi üres falat bámulta.

– Nem hagyhatom itt egyedül – mondta a rendőr, korábbi tapasztalataira alapozva, határozottan. – Van valami ismerőse, rokona, akit idehívhatnánk magához?

Magda hallgatott, mintha nem is hozzá szóltak volna. A rendőr odalépett hozzá, gyengéden megrázta és megismételte a kérdést.

– Nincs – mondta Magda. – Senkim sem maradt.

– Valamelyik szomszéd talán?

– Nem ismerem egyiket sem.

– Valakije csak van. Az nem létezik, hogy senkit ne ismerjen.

– Talán – suttogta Magda. – Johnny... nem, nem... ő nem.

A fekete férfi tapintatos noszogatása végül csak eljutott a tudatáig. Próbálta megerőltetni az agyát.

– Talán... Rozika... igen... ő talán.

– Ki az a Rosalinda?

– Egy ismerős... és magyar... ő talán.

– Tudja a vezetéknevét vagy a címét?

– Nem. Sajnos egyiket sem.

A rendőr ismét felrázta.

– De kisasszony! Akkor hogyan találjam meg?

– Abban a nagy szállodában... hogy is hívják? Valami Adams... vagy hasonló. A belvárosban... ott dolgozik... és magyar.

A rendőr magára hagyta. Mobiltelefonján tárcsázott, de szemét Magdán tartotta.

Hosszas kísérletezés után végre sikerült elérnie valakit, akitől kedvező választ kapott. Türelmesen újra tárcsázott.

– Halló! Rosalinda?... Nem Rosalinda, bocsánat, rosszul értettem a nevét. Baker őrmester vagyok a rendőrségtől. Ismer egy... – elakadt. Magdához fordult és megkérdezte: – Hogy hívják magát, kis-asszony?

Másodszori kérdésre megmondta a nevét.

– Szóval egy Meggie nevű lányt... Igen?... Ide tudna jönni? Meghalt valakije... és... nem, nem... egy fiatalember. Nem merem itthagyni egyedül, és azt mondja nincs senkije, senkit sem ismer... Köszönöm.

A rendőr bemondta a címet, néhány szóval elmagyarázta Roziának, hogy talál oda.

Egy óra múlva megérkezett Rozika.

– Mi történt? – volt az első riadt kérdése, ahogy belépett az ajtón.

– Carlos – suttogta Magda még mindig révült állapotban. – Carlos meghalt.

– Ki az a Carlos? – kérdezte Rozika tanácstalanul, s miután nem kapott választ, a rendőrré nézett.

– Gondolom, a barátja volt – mondta a rendőr. – De nekem sajnos mennem kell, másoknak is elkel a segítség. Vigyázzon a lányra! Ilyen állapotban nem tanácsos magára hagyni.

A rendőr távozása után Rozika leült Magda mellé, átkarolta és szelíden magához húzta.

– Mi történt? – kérdezte másodszor.

Magda szintelen hangon, mint egy távoli, senkit sem érintő eseményt mesélte el a történeteket.

– Ki az a Nick? – kérdezte Rozika, aki annyit már kiszűrt a halottakból, s talán a számára ismeretlen lakásból is, hogy Magda meg Carlos együtt éltek az elmúlt napokban.

– A szakács – mondta Magda. – Eugen volt szakácsa.

– Édes istenem! – sóhajtott fel az asszony. – Éváék már tudják?

– Nem.

– Értesíteni kell őket, haladéktalanul.

Magda most legyűrte a nyugtatók hatását, hevesen tiltakozni kezdett.

– Nem! Azt nem! Hallani sem akarok róluk! Miattuk történt minden.

Kitört belőle a zokogás, patakokban ömlöttek a könnyei. Ráborult Rozika vállára, és meg-megbicsakló hangon csak azt ismételtette:

– Miattuk történt minden.

***

Rozika igyekezett mindenben segíteni, de a legnagyobb segítség az volt, hogy ott volt mellette, lelkiert adott neki, bár még így is gépiesen csinált mindent, ami rá hárult.

Már másnap nem várt gondok szakadtak a nyakába.

A kórházból hívták megtudakolni, hova szállítsák a holttestet. Nem tudta megmondani. Hamarosan ismét csörgött a telefon. Ezúttal megadták egy temetkezési vállalat nevét, címét és telefonszámát, s kérték, lépjen érintkezésbe velük.

A temetkezési vállalat ügyintézője nagyon udvarias és hangsúlyozottan tapintatos volt, noha Magda képtelennek bizonyult akár egyetlen épkezláb választ is adni kérdéseire. Milyen ravatalt, milyen temetést akar? Van e már sírhely biztosítva valamelyik temetőben? Az ügyintéző az egyszerűbb és érthetőbb kommunikáció okán megkérte Magdát fáradjon be az intézet irodájába, hiszen az ilyen jellegű dolgokat amúgy is nehéz telefonon keresztül megbeszélni.

Rozika elment vele, szerencséjére, mert az ügyintéző természetesen a legdrágább ajánlattal kezdte, s csak fokozatosan engedett lejjebb. Simulékony és alkalmazkodó ember volt, ám ez a rugalmasság sziklaszilárd üzletembert takart. Az asszony azonban észnél volt, s kerek-perec kijelentette, hogy Magdának egy fillérje sincs, ráadásul nem is hozzátartozója az elhunynak.

Magda, aki mindvégig komoran hallgatott, ennél a kijelentésnél tiltakozni akart, de Rozika gyorsan és határozottan leintette. Az ügyintéző, aki változatlanul udvarias és halk szavú maradt, nem rejtette el csalódottságát, de engedett. Magára vállalta a ravatal és a temetés költségeit – természetesen minden pompa nélküli szertartást – azzal a feltétellel, hogy a számlát majd rendezik Carlos hagyatékából.

Carlos holttestét másnap ravatalozták fel a temetkezési vállalat épületében, s bár a helyi újság elhalálozási rovatában aznap reggel megjelent egy rövid közlemény, a ravatalra csak kevesen jöttek el, mindössze tíz-tizenöt ember. Carlosnak kevés ismerőse volt, s nem is mindegyik értesült a haláláról.

Magda végig ott állt a koporsó mellett. Rozika a ravatal előtt el látta nyugtatókkal, és azok hatására érzelemnyilvánítás nélküli, merev arccal fogadta a részvétük kifejezésével elébe járulókat. Az egész még egy óra hosszat sem tartott, és Magda csak akkor kezdett el csendesen sírdogálni, amikor lezárták a koporsót.

Rozika nem engedte vissza Carlos lakásába, ragaszkodott hozzá, hogy Magda aludjon nála, s hogy onnan menjenek másnap a temetésre.

A nap egyedül uralta a felhőtlen eget, csak sugara nem tudott átmelegíteni semmit, még a jeget sem olvasztotta fel mindenütt. Csípős hideg volt, s az a négy-öt ember, aki a temetésre is eljött, fázósan toporgott a sírgödör fölé állított sátor körül. Egy pap is előkerült, feltehetőleg a temetkezési vállalat kérésére. Ájtatosan végigjáratta tekintetét a jelenlevőkön, majd látva, hogy többen már nem érkeznek, hozzáfogott rövid búcsúbeszédéhez.

Magda nem értette a pap beszédét, gondolatai egyébként is máshol jártak. A szerencsétlenség óta most először volt képes valamennyire is tisztán felmérni helyzetét.

Egyetlen dologban volt biztos és határozott. Gyermekeit meg fogja szülni. A sír mellett, az eresztő köteleken nyugvó koporsót nézve, eszébe jutottak Carlos szavai: a gyerek már amerikai állampolgár lesz. Arra gondolt, mi előnye származhat ebből neki, vagy a gyerekeknek? Egy amerikai állampolgárnak veleszületett joga a hazájában élni, soha, semmilyen körülmények között sem vonhatják meg tőle ezt a jogot, nem utasíthatják ki az országból. Ez egy kisbabára is kell vonatkozzon, aki természetesen gondozásra szorul, s ki gondozhatna jobban egy újszülöttet, mint a saját édesanyja. Vagyis, jutott a végső következtetésre, a gyermek megszületésekor az ő helyzete is megszilárdul itt Amerikában.

Csakhogy... A szülésig még hét hónapja van. Annyi időt Carlos nélkül, sőt Carlos fájó emlékével mindennap szembesülve, nem bír ki egyedül. Mert itt, ebben a városban, ebben az országban senkije sincs.

És otthon?

Otthon is legfeljebb csak az édesanyjára számíthat.

A pap befejezte gyászbeszédét, odalépett Magdához, akiről nem volt nehéz megállapítani, ő az egyetlen ember, akit így vagy úgy közeli szálak fűztek az elhunythoz. Néhány szóban őszinte részvétét nyilvánította, s arra kérte őt, bízson Istenben, mert az Úr cseleke-

detei kifürkészhetetlenek, nem csak elvesz, de ad is, ha rábízzuk magunkat sok jóval és széppel fog szolgálni.

Csak hinni kell.

***

– Szegénykém! – mondta Rozika őszintén sajnálkozva. Egyszobás lakásának parányi konyhájában ültek, kávéét szürcsölgetve. – Mi lesz most veled? Mégiscsak kellene szólni Sárosiéknek, valahogy biztos elő lehet őket keríteni, csak nem mentek világgá. Elvégre hozzájuk jöttél ki...

– Nem! – mondta Magda. – Kérlek szépen, ezt ne is hozd szóba többet. Egyszer s mindenkorra végeztem velük.

– Jaj, jaj! Értem én, galambom. Én is tudok ilyen makacs lenni. Nem is ártom bele a bagólesőmet. A te dolgod. Akkor sincs semmi baj. Nálam ellakhatsz hosszú ideig, mert gondolom abba a lakásba nem akarsz maradni egyedül. Ami meg a munkát illeti, talán be tudlak vinni a szállodába, mások is dolgoznak ott hamis papírokkal.

Magda már túljutott a krízisen. Még mindig nem mosolygott, nem talált örömet semmiben, de már érlelődtek benne azok a gondolatok, amelyek meghatározzák jövőjét.

– Hazamegyek – mondta csendesen. – Igaz, hogy ott sem várhatok sok embertől segítséget, de nem is kell.

Rozika figyelmesen nézte a vele szemben ülő lányt.

– Megértelek. Én is szívesebben maradtam volna otthon, ha többet tudok elérni. De hagyjuk ezt. A helyedben mégis meggondolnám. Legalább a szülésig maradj itt. Ne félj, én mindenben segítek neked.

– Köszönöm szépen. Ez nagyon rendes tőled, de nem maradok. Túl keserű itt minden. Nem mondom, hogy az embernek könnyebb boldogulni a hazájában, talán még nehezebb is. De ha valaki nagyon akar... És én akarok. Megszülöm és felnevelem a gyereket. Engem is egyedül nevelt fel az anyám. – Elhallgatott. Cigaretta húzott ki az asztalon fekvő dobozból, ujjai között megforgatta az öngyújtót, aztán letette, nem gyújtott rá. – Nem lett volna szabad kijönnöm ide. Csak hát az ember sohasem tudja előre, mi fog történni. Hiszen, ha tudná!

– És mikor akarsz menni?

– Minél előbb. Ha lehet, már holnap.

– Mikorra szól a jegyed?

- Egy éves nyitott jegy.
- Akkor fel kell hívni a légitársaságot.
- Hívjuk. Most.

A Delta légitársaság tisztviselője nagyon szolgálatkésznek mutatkozott. Bár azt mondta először, a karácsonyi nagy forgalom miatt minden járatuk telítve van, azért türelemre intette Magdát. Időbe kerül, mondta, de egy helyet csak talál valahol.

Magda jó tíz percig szorongatta a telefonkagylót, s reménykedve dobbant meg a szíve, amikor ismét meghallotta a tisztviselő hangját. Nem csalódott. A férfi lelkesen, kitartó körütekintésének eredményére büszkén jelentette ki, hogy sikerült egy helyet biztosítani december huszonnegyedikére, Cincinnatin és Párizson keresztül. Sajnos Párizsban elég sokat kell várni, így csak másnap délután ér majd Pestre, de ha ez megfelel...

Magda rávágta az igent. Még örült is, hogy nem kell itt tölteni a karácsonyt, mert hiába van mellette Rozika, ez a karácsony itt, ebben a városban nagyon szomorú lett volna.

– Szenteste utazom – mondta, miután visszaakasztotta helyére a telefonkagylót.

– Hát, nem is tudom – töprengett Rozika. – Elég lesz három nap mindent elintézni?

Meg aztán...

– Meg aztán mi?

– Beidézhetnek tanúnak a tárgyalásra. Mert azt a Nicket biztosan bíróság elé állítják majd. És meg is érdemi, hogy jó néhány évet a nyakába varrjanak. Embert ölt. Akkor is, ha nem állt szándékában. Neked biztosan ártani akart.

Magda rágyújtott, s közben érezte, hogy remeg a keze. Nick nevének megemlítése felszakította a még be sem hegedt sebeket. Fel-sóhajtott.

– Nem akarok tanüsködni. A bíróság csak végezze dolgát nélkülöm. Carlost úgysem tudják visszaadni. – Szünetet tartott, majd sokkal halkabban folytatta: – Gyűlölnök kéne azt az embert, bosszút kellene állnom rajta, de nem visz rá a lélek. Én tettem tönkre az életét...

– Ő meg a tiedet – vágott közbe Rozika indulatosan. – Nehogy már magadat okold mindenért!

– Ha nem jövök Amerikába...

– Hogyha mindenáron bűnbakot akarsz keresni, okold azt a kurvapeccér nagybátyádat.

Magda elképedt. Napok óta először mutatott érdeklődést.

– Akkor mégis igaz?

– Mi?

– Hogy Eugen meg az a mexikói nő...

– Nem tudom, hogy igaz-e. Nem tartottam gyertyát nekik. Éva mindenesetre esküszik rá. És én hiszek neki. Ismeri a férjét, talán nem is ez volt az első eset. Nagyon kiborította. Gyötörte magát, akkor kezdett el inni. Tőlem kért tanácsot. Mit mondhattam volna neki? Válgjon el?

Rozika lehorgasztotta a fejét. Ujjaival idegesen kocogtatta az asztalon álló kávéscsészét. Fűjt egy nagyot, mintha minden gondjábólját akarná így elereszteni.

– A válás még látszatra sem egyszerű dolog – mondta. – Vén korára maradjon egyedül? Nem. Én tanácsoltam neki, próbálja meg rendbe hozni a dolgot, beszéljen Jenővel. Annyira talán Jenő sem örült, hogy mindent eldobjon magától egy cafkáért. Persze nem így képzeltem.

Másra terelte a szót, mintha elment volna a kedve mások szenyvesének kitergetésétől.

– Igazad van. A bíróság tegye, amit jónak lát. Hanem az autóddal mit akarsz csinálni?

– Az autó! – kiáltott fel Magda, és megfogta a homlokát, mint aki életbevágóan fontos dologról feledkezett el. – Carlos teherautója még mindig ott áll az étterem parkolójában.

– Az, galambom, ne legyen a te gondod. Majd a rendőrség elintézi. Elvontatják, elárverezik, hiszen a temetési költségeket is ki kell majd fizetni valamiből. Ahogy láttam, a lakásában úgysem volt semmi értéke annak a szegény fiúnak.

– Minden pénzt hazaküldte a szüleinek – mondta Magda. Megrándult a szája, gondterhelten tekintett maga elé. – A szülei! Őket még nem is értesítette senki.

– Tudod a címüket vagy a telefonszámukat?

– Nem, de megkeresem. A dolgaimért úgyis vissza kell menjek Carlos lakásába. Erről jut eszembe, azt ki fogja lerendezni?

– Túl sokat akarsz magadra vállalni. Ne törődj vele! Sokat úgy sem kell rajta rendezni. A decemberi lakbért Carlos biztos kifizette, sőt egyhavi extra bér, amit előre ki kellett fizetni, így is a tulajdonosnál marad. A bútorokkal meg...

Magda ráhagyóan bólintott, de lelke mélyén büntudata volt. Az ő kötelessége lenne Carlos hátrahagyott dolgait elrendezni. Úgy érez-

te, azzal, hogy elhárítja magától ezt a felelősséget, cserben hagyja szerelme emlékét. Szomorú szívvel, s mert valójában már ideje sem maradt bármit is elrendezni, vállalta a büntudatot.

Azt azonban megfogadta, hogy a szüleit értesíti valahogy, és a gyermeküket Carlos helyett is szeretni fogja. Nagyon. Ha lehet, úgy, ahogy gyereket még sohasem szerettek.

***

Rozika, aki még mindig tartott egy esetleges meggondolatlanságtól, el akarta kíséni, de Magda ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen el Carlos lakásába.

Ahogy belépett az ajtón, összeszorult a szíve, sírás kerülgette.

Idejött ebbe az országba, gondolta, reális tervekkel, megvalósítható álmokkal. A reményt, hogy minden úgy sikerül majd – vagy talán még jobban is –, mint ahogy elképzei, mások ébresztették, táplálták. Mennyire hitt, bizott a nagybátyjában! És milyen lelkesedéssel hitte, Carlosszal közös biztrójuk lesz, irigylésre méltó pár lesznek, szorgalmas, jómódú – s ahogy nagybátyja előszeretettel hangoztatta mindig –, tisztességes család. A biztróról szőtt álmai percek alatt szertefoszlottak, de a szerelem enyhítette a csalódás okozta keserűséget. Carlosszal együtt minden nehézséget legyűrték volna.

Állt a nappaliban, nézte a fehérre meszelt falakat, s ahogy beleszagolt a levegőbe, még most érezte a tisztaság illatát. Az új élet, a nagy nekilendülés ártatlan tisztaságának illatát, aminek emléke, e lakásban elképzelt otthonuk emlékével együtt örökre beléivódott.

Átkutatta a lakást, különösen a hálószoba gardrób szekrényét. Kiforgatta Carlos fogason lógó ruháinak összes zsebét, de nem talált semmi érdemlegeset. Ez lehetetlen, gondolta, és még egyszer körbejárt mindent, alaposabban szemügyre véve minden sarkot, ki és beszögellést. A konyhában felforgatott minden egyes fiókot. Semmi. Sem egy irat, sem egy fénykép. Feladni készült reménytelennek látszó vállalkozását, ám tekintete ekkor az éjjeli lámpára tévedt, amely az éjjeliszekrény gyanánt használt fadobozon állt. Leemelte a lámpát, lehúzta a dobozt takaró színes terítőt, és fel emelte a doboz tetejét. Megtalálta amit keresett.

Néhány spanyol nyelvű irat mellett fényképek egy kis bőrtokban. A fényképek kivétel nélkül Mexikóban készültek, többségük az óceán partján, s mindegyiken ugyanazok az emberek voltak láthatók. Carlos a szüleivel, meg egy villogó fogú, széles mosolyú lánnyal,

akinek hosszú fekete haja a derekáig ért, s egy alig néhány hónapos kisbabát tartott a karjaiban. Az észlelt – vagy csak képzelt – hasonlatosság alapján nem volt nehéz rájönni, a szép, alacsony termetű lány Carlos nővére.

Egy, csak a szülőkről készült kép felett hosszasan elidőzött. A két idősebb ember egymás mellett állt, s noha még csak egymás kezét sem fogták, valahogy annyira egyívásúak voltak, hogy akarva sem lehetett volna szétválasztani őket. Napbarnította, ráncos arcukra szinte tapinthatóan kirajzolódott egy küzdelmes élet nyoma, és mégis mind a két arc, még testük kissé görnyedt formája is, békességet, derűs lelki nyugalmat sugárzott. Akár kemény és becsületes munkában megöregedett magyar parasztok is lehetnének, gondolta Magda.

Magához vette a képeket, Carlos fényképes mexikói igazolványát, valamint két-három pénzes utalvány nyugtáját, amiken feltehetőleg Carlos szüleinek címe szerepelt. A dobozban talált öt üres borítékot és néhány ív tiszta papírt.

A konyhában leült az asztalhoz, hogy levelet írjon. Rögtön az elején, már a megszólítással bajba került. Tisztelt Villalba család! Kedves Villalba úr és neje! Tisztelt...

Egyik sem tetszett, egyik sem hangzott úgy, ahogy szeretne volna. Illedelmesen, a tragikus alkalomhoz méltóan, ugyanakkor, mint leendő gyermekének nagyszüleihez írt levél, meghittén, bensőségesen is. Ekkor ébredt tudatára, hogy a levelet eleve spanyolul kellene írni. Dühösen összetépte a papírlapokat.

Lehordta két bőröndjét a kocsihoz, még visszament a kézitáskájáért. Mielőtt beszállt volna az autóba, még egy pillantást vetett a házra. Egy percre lehunyta szemét, mintha azt próbálgatná, megmarad-e mindez az emlékezetében úgy, ahogy szeretné.

Már a negyvenes autópálya közelében járt, fülúton Rozika és Carlos lakása között, amikor – maga sem tudta volna megmondani miért – eszébe jutott a Halloween parti a spanyol nyelvű újság tulajdonosának házánál. Emlékezett rá, hogy nem messze Carlos lakásától látta az újság szerkesztőségének földszintes épületét.

Visszafordult.

Az épület meglehetősen szűk előterében két fiatal nő ült jegyzetekkel, újságkivágásokkal, hirdetésekkel elhalmozott íróasztalok mögött. Az egyik telefonált, a másik kíváncsian méregette a belépő Magdát.

– Mit óhajt? – kérdezte nem túl barátságosan, mint akit éppen megzavartak valami fontos dologban.

– A tulajdonossal szeretnék beszélni.

– Zapata úr nem ér rá – jelentette ki a nő.

– Beszélnem kell vele. Csak egy perc az egész. Higgye el, nagyon fontos –, rimánkodott Magda.

A nő, dús hajkoronás fejét ingatva, mint akinek kétségei vannak cselekedetének helyénvalóságát illetően, felemelte a telefonkagylót, mondott néhány szót spanyolul. Alig fejezte be mondókáját, kinyílt a bejárattal szemközti ajtó és egy középkorú férfi dugta ki a fejét.

– Fáradjon be – mondta és kitárta Magda előtt az ajtót. – Miben lehetek szolgálatára?

Magda röviden előadta kérését, s közben – az úriember érdeklődést nem mutató figyelmét látva – arra gondolt, mégsem kellett volna idejönni.

De akkor is véghezviszi amit akar!

– Szóval azt szeretné, hogy én értesítsem szenyor Villalba szüleit a halálesetről? – összegezte Zapata úr a hallottakat.

– Igen – mondta félénken, tartva attól, hogy elutasítják kérését. – Megtenném én is, de nem tudok spanyolul.

– Rendszerben van – mondta a férfi hosszasan tűnő töprengés után, s ábrázata most először vált barátságosabbá. – Megírom és eljuttatom az értesítést. Végeredményben ez még a kötelességünk is, ha úgy vesszük. Tudja a címüket?

Magda letette az egyik nyugtát a férfi íróasztalára.

Zapata úr kezét fogott vele és az ajtóhoz kísérte. Nyúlt volna a kilincshez, de Magda megállt, szembefordult a férfivel.

– Lenne még egy kérésem – mondta zavartan, kerülve a férfi tekintetét.

– Nos?

– Nagyon hálás lennék, ha megírná még azt is, hogy unokájuk fog születni. Fogok majd nekik képeket küldeni. Addigra talán még egy levelet is össze tudok majd hozni spanyolul. Megtenné még ezt?

A férfi Magda vállára tette kezét egy atyásan biztató mozdulattal.

– Természetesen – mondta –, efelől nyugodt lehet. Biztosra veszem, hogy örülnek majd neki, talán még a fájdalmukat is enyhíteni fogja valamennyire. Ez egy igazán jó hír. Sok szerencsét, kisaszszony!

Az épületből kilépve megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nagy teherrel szabadították meg.

***

Másnap felhívta Johnnyt. Találkozni akar vele, mondta, okvetlenül felkeresné, ha lehet. Hogyne lehetne, volt a válasz.

A megbeszélrt időben a férfi már a háza ajtajában várta. Magda nyüzött arcát látva, köszönés helyett kérdéssel fogadta.

– Történt valami?

– Igen – válaszolta Magda. Nehezőre esett ismételten elmesélni a történeteket, és nem is ezért jött Johnnyhoz. De nem tudott kitérni a kérdés elől.

Johnny figyelmesen és együttérzést tanúsítva hallgatta végig.

– Nagyon sajnálom, hogy így történt. Az ember sohasem tudhatja, kiben mi lakozik, meg hogy ki milyen örültségre képes.

– Na, igen – mondta Magda. Nem akart részletekbe bonyolódni. – Eugenék felől hallottál valamit?

– Ühüm. Végül is megvették azt a kis házat a hegyekben, valahol az isten háta mögött. Azt hiszem ez Éva ötlete volt. Nem tudom, miért vonzódik a hegyekhez.

– Lehet, nem is a hegyekhez vonzódik, inkább az emberek elől akar menekülni. Rólam nem tettek említést?

– Eugen megkért, hogy vigyázzak rád.

– Hát, ez nagyon szép tőle – mondta Magda gúnyosan

– Komolyan gondolta.

– Igeen?

– Igen. Azt mondta nekem, hogy Éva már kezd megnyugodni. Úgy látszik, jót tesz neki a környezetváltozás. Azt is mondta, két-három hét, és rendbe jön. Akkor magára hagyja néhány napra, bejön a városba, lesz néhány elintézni valója.

– Persze. Felkeresi majd a szenyoritáját, aztán folytatódik minden úgy, ahogy abbamaradt.

– Rosszmájú vagy – mondta Johnny.

– Az igazság nem rosszmájúság.

– Azt is mondta, hogy veled is akar találkozni. Addig...

– Velem ugyan nem fog!

– Megértem az ellenkezésed, de nem lehetsz ilyen makacs. Eugen tudja, hogy felelősséggel tartozik érted, nem is akar magadra hagyni, csak...

– Velem akkor sem fog találkozni. Holnap utazom haza.

– Holnap? Magyarországra?

– Igen. És azért is jöttem most hozzád. Elköszönni. És nem tudom, mi legyen a kocsival. Szeretném, ha...

– Ez legyen a legkisebb gondod. Azt majd én elintézem.

– Remélem, el tudod adni annyiért, amennyivel tartozom rá.

– Butaságokat beszélsz. Jóval többért. Még neked jár ezer dollár.

– Ezer dollár? – kérdezte Magda megrökönyödve. – Szó sem lehet róla. Éppen elég, hogy gondot okozok neked.

– Nem, nem! Ami jár, az jár. Nem akarok rajtad nyereszkeskedni. Jóval áron alul vetted.

Hihetően hangzott, és a pénzre nagy szüksége volt. Keresetéből alig több, mint ötszáz dollárja maradt. Elfogadta Johnny ajánlatát.

– Nálad vannak a kocsi papírjai?

– Persze.

Magda aláírta a szükséges papírokat, amivel az autó Johnny birtokába került. Az átírás hivatalos részének elintézését a férfi magára vállalta, aztán eltűnt a hálószobában, majd néhány perc múlva bankjegyekkel a kezében tért vissza. Magda elképedt, amikor a férfi leszámolta a pénzt. Háromezer dollárt.

– Hohohó! – kiáltott fel. – Hát ez meg mi? Ezer dollárról volt szó.

Johnny elhúzta a száját, ismerős vigyorával nézett Magdára.

– A többit Eugen küldi.

– Na, azt már nem! – háborodott fel Magda. Eltolta magától a pénzt. – Eugentől nem kell egy fillér sem.

– Ne légy bolond!

– Nem vagyok az. Ha így akarja megnyugtatni a lelkiismeretét, akkor melléfogott.

– Nem, nem! Ezt nem szabad így felfogni. Felejtsd el, hogy Eugen a nagybátyád. Nála dolgoztál, eladta az üzletet, és ez a végkielégítés.

Magda kísértést érzett. Háromezer dollár, a saját pénzével, meg az otthon maradt – lakásra szánt – megtakarított forintjaival, megkönnyíti az otthoni újakezdet. Arra gondolt, a szülés előtt és után úgysem tud majd dolgozni, és a szülészornak otthon is kell fizetni.

Egy percreg tétovázott, aztán elvette az ezer dollárt.

– A te ajánlatod reális, bár... Na mindegy. Azt elfogadom és köszönöm szépen, de Eugen pénze nem kell – mondta határozottan.

Johnny a fejét csóválta.

– Nos, te tudod. Én elvinném a te helyedben – mondta, szemét a lányra szögezve, hátha mégis meggondolja magát. Végül elrakta a pénzt.

– Az utolsó kérésem – mondta Magda –, hogy vigyél vissza Rozi-kához, mivel a kocsit itt marad.

– Persze, persze – mondta a férfi készségesen.

Amikor kiszállt a Corvette-ből, Johnny is kikászálódott, megke-rülte az autót, odaállt elé.

– Nagyon szeretted? – kérdezte.

Magdát váratlanul érte a kérdés.

– Carlost?

– Igen, őt.

– Talán hihetetlenül hangzik, hogy ilyen rövid idő alatt..., de na-gyon.

– Sajnálom, hogy a kezdetben nem fordítottam több időt rád.

– Miért?

– Akkor talán minden másként alakult volna.

– Gondolod?

Johnny nem válaszolt. Talán ő maga sem volt biztos benne, hogy akkor valóban minden másként történik. Benyúlt a zsebébe, sötét-kék bársonnyal bevont dobozt húzott elő. Felnyitotta a tetejét. A dobozban egy apró, csillogó gyémánttal ékesített gyűrű lapult.

– Ezt a tervezett esküvőnkre vettem neked – mondta, és nagyon hasonlított egy szégyenlős, félénk szerelmeshez. – Kérlek, hogy fo-gadd el. Emlékeim.

Magda kezébe vette a dobozt. Hosszasan nézte a gyűrűt. Carlos-tól is maradt rá egy arany nyaklánc.

Két ékszer, gondolta, egy születendő kisbaba, és mennyi, mennyi fájó emlék.

Átölelte a férfit, néhány másodpercig a vállán pihentette fejét.

– Köszönöm, Johnny. Ezt is és minden mást. Te nagyon, nagyon rendes voltál hozzám.

Megfordult, elindult Rozika lakása felé. Átvágott a ház előtti fű-táblán, és egyetlen egyszer sem tekintett vissza.

***

A bőrönd fölé hajolt, ruháit rendezgette.

– Majd elfelejtettem, hiszen olyan hirtelen jött minden – mondta Rozika, és kissé félszegen, mentegetőzve tárta szét karjait. Az egyik kezében kis csomag libegett. – Volna egy kis ajándék a kis-

unokámnak... ha elvinnéd... meg még ötszáz dollárt is. Jól jön a gyerekeknek karácsonyra.

Magda felemelkedett, szembefordult az asszonnyal, aki most úgy állt előtte, a karácsonyi dísz masnival átkötött csomagot tartva, mint aki félösen bár, de a fél világot kéri ajándékba.

A csomag láttán felötlött benne, hogy édesanyjának, és talán Kálmánnak is illenék vinni valami ajándékot, csakhog – amint azt Rozika mondta – minden olyan hirtelen jött. Nem baj, gondolta, Párizsban úgylis lesz elég ideje, ott majd vesz valami apróságot a vámmentes üzletben. Az édesanyjának amúgy is visz ajándékot. Egy unokát.

Kell e szebb ajándék, mint egy csikánó gyereke?

– Már hogyne vinném el – mondta. – Ez a legtermészetesebb. Még akkor is, ha az én dolgaimból kell itt hagyni valamit.

– Azt azért nem szeretném.

– Hát attól nem is kell félni. Annyi cuccom úgy sincs.

– Várni fognak a repülőtéren.

– Kik?

– A lányoméék.

– Akkor oda is tudom adni nekik. Frissiben, karácsony napján.

– Nem azért. Az ráér később is.

– Hát akkor? – csodálkozott Magda.

– Beszéltem velük tegnap. Segíteni fognak neked mindenben. Ha a szükség úgy hozza, oda is költözhetsz hozzájuk.

– De hiszen nem is ismernek!

– Hát aztán? Nem elég, ha én ismerlek?

– Akkor is! Van éppen elég gondjuk-bajuk, nemhogy még engem is a nyakukba vegyenek.

– Ugyan már! Hidd el, hogy szükséged lesz majd segítségre. Ne is tiltakozz.

Magda csak állt, nézte ezt az életteli, energikus asszonyt, aki nála jóval idősebben, és jóval hátrányosabb helyzetben is – hiszen angolul sem beszélt, ismerőse, rokona sem volt Amerikában – vállalkozott az ismeretlenre. Egyedül. Miért is? Egy jobb, netán könnyebb élet reményében? Aligha. Vagy valóban csak azért, mert így többet, jobban tud segíteni a lányának? Felnőtt, önálló, független lányának.

Tényleg önzetlenül, kérdezte önmagától, vagy a viszonzás reményében? Hogy majd akkor, amikor már valóban öreg lesz, netán még magatehetetlen is, visszakapja mindezt.

Nem töprengett tovább, de azt most biztosan érezte, tudta, valahányszor nagy bajban lesz, leküzdhetetlennek látszó nehézségekkel kerül szembe, elég lesz rá gondolni erre az asszonyra. Hogy erőt, bátorságot gyűjtsön.

– Köszönöm Rozika, ez...

– Ne köszöngess semmit, galambom. A segítségért nem jár köszönet. Azt vagy tiszta szívből nyújtja az ember, vagy megette a fene.

Lehordták a bőröndöket a kocsiba. Magda már beszállni készült az autóba, amikor eszébe jutott, kabalamacija ott maradt Rozika ágyán. Elengedte az autó ajtaját és megfordult. Rozika éppen akkor jött ki a kapun az utolsó kézitáskával.

– Nocsak! – kiáltott fel. – Ott maradt valami?

Magda megállt.

Hány éves is az a kabalamaci? Nem emlékezett rá pontosan mikor, de arra igen, hogy kitől kapta. Még az édesapjától. Tehát már nagyon régen, jóval több, mint húsz éve. És ez alatt az idő alatt mennyi szerencsét hozott neki? Semmit. Sőt! Mintha az apja még most is, ennyi év után is bántani akarná, ártani akarna neki.

Kabalamaci?

– Nem – mondta. – Azt hittem, de nem.

S közben arra gondolt, ha rá csak balszerencsét hozott, nehogy ennek az asszonynak is nyakába zúdítsa a bajt. Nem érdemelné meg.

Hülyeség, legyintett, és beült az autóba.

– Nehéz lesz – mondta már az autóban, a repülőtér felé haladva.

Rozika tudta mire célzott. Levette jobb kezét a kormányról, s az utat azért változatlanul figyelve, félig Magda felé fordult.

– Nehéz – mondta –, tudom. Itt is nehéz, ott is nehéz, mindenütt nehéz. Hiszen, ha minden olyan könnyű lenne, amilyennek mindenki szeretné! De nem az. Minden nehéz, és sokan sérvet is kapnak a nehézségtől. Vagy azért, mert rosszul emelték, vagy azért, mert túl sokat akartak emelni egyszerre. Ezt kell elkerülni, és akkor...

Nem fejezte be. Útjavítás miatt összetorlódtak előtte az autók, figyelmét lekötötte az araszoló forgalom.

Megérkeztek a repülőtérre. Kirakták a két bőröndöt meg a kézitáskát a bejáratú üvegajtó előtt.

– Beparkolom a kocsit, és már jövök is vissza – mondta Rozika.

– Ne gyere – felelte Magda, és látva az asszony megütközését, sietve és kérlelően hozzátette:

– Így könnyebb a búcsú. Ezekkel – mutatott a bőröndjeire –, most már magam is elboldogulok. Ugye megérted?

– Megérttem. Talán igazad is van. Nos... akkor sok szerencsét! Rád fér.

– Köszönöm. Ezt is és minden mást. Nem tudom hogyan vészeltem volna át az elmúlt napokat, ha nem állsz mellettem.

Rozika két tenyerébe fogta Magda jobb kezét, megszorította.

– Mondtam már, ne köszönj semmit. Nélkülem is megálltad volna a helyed. Azért hadd adjak még egy tanácsot, galambom. Légy olyan, mint a szálfa, amelyik nem hajladozik semerre, pedig annak is mindig susog valami szépet a szél. Meghallgatja, de nem dől be neki. Járd csak te is a magad útját.

Elbúcsúztak.

Gyorsan és könnyek nélkül.

***

Ablak mellett kapott helyet az alig harminc személyes, Cincinnati-ba tartó repülőgépen. Csodálkozott, hogy a gépet még félig sem töltötték meg az utasok, ugyanakkor a légitársaság képviselője a karácsonyi csúcsforgalom miatt alig tudott helyet biztosítani. Aztán eszébe jutott, a túlzúsúfoltság más – korábbi vagy későbbi – járatokra vonatkozhatott. Szenteste van, ilyenkor már csak azok utaznak, akik lemaradtak valamiről. Vagy azok, akik későn ébredtek tudatára, hogy nincsenek egyedül, valahol valaki várja őket, s nekik ott a helyük, akkor is, ha az utolsó pillanatban érkeznek oda.

Szép karácsonyi meglepetésben részesíti édesanyját, amikor majd beállít minden előzetes értesítés nélkül, váratlanul. Egy magzattal a hasa alatt.

Hogy fogja fogadni? Örül majd, vagy...?

Teljesen mindegy. Mások – és ebbe mindenki, az édesanyja is beletartozik – örömetől vagy bánatától függetlenül saját életét fogja élni. Soha senkinek nem akar tudatosan bajt vagy keserűséget okozni, akaratlanul úgyszólván mindig azt teszi az ember, hiszen már pusztán léte, megjelenése, megfontolt vagy megdöbbenő tettei, szavai is magukban hordozzák egy későbbi bánat és fájdalom csíráját. De nem csak azét. Az örömet, a boldogságét is.

Kinézett az ablakon. A csomagszállító targoncát éppen akkor húzták el a repülőgép mellől. A gép ajtaja becsukódott, a pilóta felbőgötte a hajtóműveket. A kis repülőgép megmozdult.

A stewardess lépett oda hozzá. Kedves, de fáradt mosollyal figyelmeztette:

– A biztonsági övet legyen szíves! – mondta. Sajnálkozva elhúzta a száját. – És tartsa is bekapcsolva. Úgy néz ki, egy kicsit rázós utunk lesz. Sajnálom.

Magda engedelmeskedett, bekapcsolta magát.

A pilóta megkapta a felszállási engedélyt. A kis gép nekirugaszkodott. Észre sem vette, és már a levegőben voltak, fent a sötét felhők között, amelyek eltakarták a várost, az egész, alatta elterülő világot, mindent, amit maga mögött hagyott.

Néhány perc múlva légörvénybe kerültek, a repülőgép többször is megrázkódott, szárnyai le, fel hajladoztak, mint egy vergődő madáré. S mintha egy óriás keze csavargatná az ujjai között, recsegett, ropogott minden. És mindenki hallgatott, siri csönd volt az utastérben.

Magda érezte, hogy elsápad. Megmarkolta az ülés kartámláját, elfordította fejét az ablaktól.

A stewardess imbolyogva ment végig az ülések közötti szűk folyosón. Megállt Magda előtt. Látszott rajta, hogy ő is fél, mégis mosolyt erőltetett az arcára.

– Ne féljen, kisasszony – mondta csendesen, visszafojtott hangon, mintha nem akarná, hogy mások is meghallják. – Rövid az út, és hamarosan túljutunk a légörvényen. A leszállás már simán fog menni.

Magda nem mosolygott, csak egy fejbólintással köszönte meg a biztatást.

Nem akarta elárulni, hogy nem ettől a rövid ideig tartó repüléstől fél, hanem attól a másik, hosszú és ismeretlen úttól, ami még előtte áll.

- VÉGE -